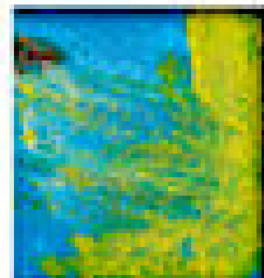


HÁY JÁNOS



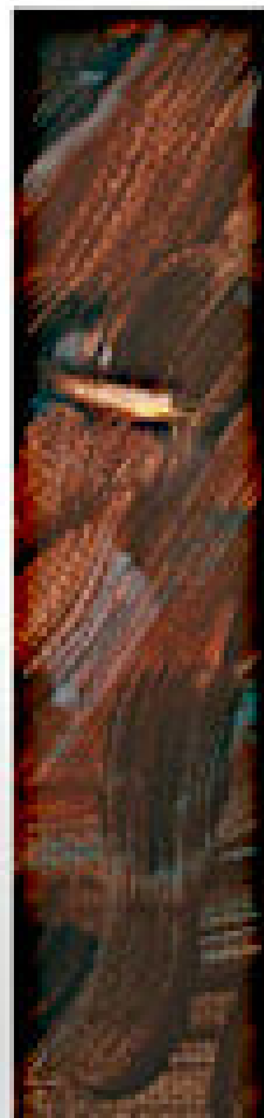
Völgyhíd

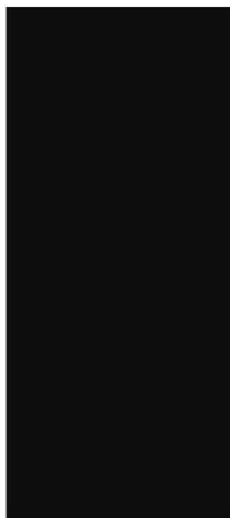
Felnőttek ellen

– *Regény* –

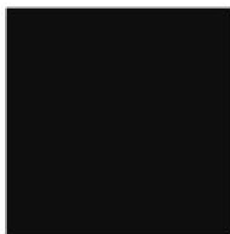


EURÓPA





HÁY JÁNOS



Völgyhíd

Felnőttek ellen



EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2022

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

A szerző köszönettel tartozik Elek Judit filmrendezőnek.

A kötet helyesírása számtalan helyen eltér az akadémiai helyesírástól.

A *Völgyhíd* megírása során a szerző Térey-ösztöndíjban részesült.

Azoknak, akik túlélték,
és azoknak, akik épp most élik túl.

Ha a híd nem épül meg, olvasta Péter, az út, mely a várost hozzáragasztotta a kinti világhoz, beesett volna a hatalmas szakadékba, hogy onnét nehéz túrával mászhasson föl a szemközti emelkedőre. De a várostervezők tudták, ebben a században nincs kereskedő, akinek kedve és ideje volna megmászni kifelé és befelé ezt a földemelkedőt.

Képek voltak a szöveg fölött, hogy mindenki megértse, mit jelent az, hogy híd. Olyan korosztályok nőnek fel, akik már nem tudnak olvasni, mondták a tévében, és hallotta otthon is, az anyja is mondta. Nem úgy van, mint amikor ő volt gyerek, mármint az anya és a tévében szereplő szakértő, akkor ugye mindenki olvasott, de most csak a képernyő és a telefon. Bár Péter soha nem látta az anyukáját olvasni, csak olyan magazinokat, amelyekben rövid cikkek, képek és kuponok voltak. Igaz, már nem is gyerek, amikorra utalt, hogy olvasott.

Hidat kell építeni, olvasta Péter, melynek karcsú teste átnyúlik a völgy fölött, ahogyan az apa karja ível az anya vállaig, ahogyan az erős izmok átlendítik a kart a gyenge vállhoz, és összekötik azt, ami eddig ketté volt választva, s a karívbe egy gyerek csimpaszkodik. Ott lóbázódik, anya és apa gyermeke, ott lóg erejefáradtáig fölötte a nagy mindenségnek, közötte apának és anyának. Lóbázódik, és várja, hogy valamelyik majd aláteszi hatalmas tenyerét, és megmenekülhet a szörnyű mélységtől, de az apa üres keze az anya ingébe csúszik, és anya üres keze az apa bőrén kezd játszani.

Viaduktnak nevezték el a városépítők, olvasta Péter, és nézte a képet, ahogyan a diákat nézte, amikor gyerek volt, anya vetített, és olvasta a kép alá írt mondatokat, Piroskáról szólt meg a farkasról, volt egy Lúdas Matyi is. Volt olyan, gondolta, amikor gyerek volt, amikor csak az volt a dolga, hogy gyerek legyen. Viaduktnak nevezték, mintha római útra akarnának emlékeztetni, a Via Appiára, mondjuk, arra az útra, amelyen az Örök Városból kicsoroghattak a menekülők és beroboghattak a foglalni akarók. Ahogyan az Úr legkedvesebb apostola is menekült valaha. Futott kifelé a Via Appián, úgy rettegett a barbár rómaiaktól, úgy rettegett saját halálától. Félve húzta meg magát a város határában, egy kis kunyhóban, de aludni

nem bírt, mert örökösen a torkán zörgött a szíve. Beérnek és felkoncolnak, gondolta, s bámult bele a sötét égbe, se hold, se csillag, csak feketeség, aztán szemét nekivetette a Via Appiának, de tekintete alig métereket haladt előre.
Szerette a Péterről szóló történeteket, mert róla lett elnevezve, kicsit olyan volt, mintha róla szólna, holott nem volt szakálla, és máskor élt, de mondott valamit az anyukája, hogy az ember hordozza magában azt a nevet, amiről el lett nevezve. Lehet, hogy az a nagyapja volt, mármint a névadó, az anyukája apukája, akit szintén Péternek hívtak, és persze olyan volt, hogy mindenkinél különb, legalábbis az anyukája azt mondta. Péter nem ismerte, mert neki úgy alakult, hogy fiatalon meghalt, mármint nem úgy fiatalon, hogy tényleg fiatalon, hanem annyi idősen, amit az öregek még nem tartanak öregnek, pedig már öreg. Félni egyedül, gondolta most, milyen lehet, amikor ennyire rettegni kell, mert ott ólálkodik körülötted a pusztulás. Váltott a kép, az új képen a rettegés volt ábrázolva, először azt nézte meg, aztán olvasott. Egy régi történetet nehéz felgyorsítani. Azért lettek írva, gondolta, hogy minél tovább tartsanak. Hogy képesek legyenek kitölteni az időt.

Órák teltek a rettegésben, már kifelé fordult az éjszaka, álcát bontott a rettegőről, mikor a félhomályos úton egy szegényesen öltözött alakot pillantott meg Péter. A képen félhomályos út, szegényesen öltözött alak. Először csak a járása volt ismerős, később az arca is. Nyugodt léptekkel, sem lassan, sem sietve, ahogyan fürdőbe, vagy piacra megy az ember, haladt befelé a városba. Mit kereshet itt, gondolta Péter.
Hová mész, Mester, kiáltott, s karjával idegesen álljt meszelt a levegőbe a mellé érő Jézusnak. Mi dolgod van az elvadult városban?
Amit nem vittél véghez, nekem kell véghezvinnem, válaszolta Jézus, és baktatott tovább, ügyet sem vetve valaha legkedvesebb tanítványára.
Pétert mintha leforrázták volna az ő mesterének szavai, állt mereven, csak az agy dolgozott, ingott a szemfény, ahogy sebesen pattogtak bent a kérdések és a válaszok. Mennyire gyors ilyenkor ez a szerkezet. Alig percet állt, vagy még annyit sem, és a Mester után rohant:
Az én feladatomat nekem kell véghezvinni, mondta, megállította Jézust, és visszaindult az elhagyni akart városba, ahol a bűn olyan mély sebeket ejtett, mint egy völgykatlan. Ment megszabadulva a félelemtől, és érkezett

a római zsoldosok, barbár martalócok karmai közé, és vitték őt felkoncolni, ahogyan Krisztus földi helytartóját fel kell koncolni, de nem érzett már rettegést a sorsától, azonossá vált azzal, ami elől el akart menekülni.
Olvasta Péter, vagy nézte a képernyőn, ahogyan a diákat nézte régen, ahogyan a tejüveg szobaablakon át nézte, ahogyan az apja és az anyja csinál valamit. Vagy csak az egészet bent látta, és bent olvasta a fejében, amikor azt mondta, hogy ő nem fél. Nem fél, mint az a tanítvány félt. Nem is szabad, mondta az apja, s hogy ő például bátor, s akinek az apukája bátor, az maga is bátor lesz. Jó volt régen, amikor bátornak látta, gondolta, s nem olyannak, hogy félelmetes. Az ágyon feküdt. Nézett a levegőbe.

Tíz elmúlt. A kollégiumban eloltották a villanyokat, csak a folyosó végén égett egy asztali lámpa, az üres folyosón csak ez a maroknyi fény volt.
– Milyen kurva jó az a vicc – nevetett halkan Deda.
– Milyen vicc? – kérdezte Péter.
– Két fickó találkozik – kezdte Deda –, és az egyik azt mondja: Hová mész? Mire a másik: Moziba. Mit játszanak? Filmet. Mi a címe? Quo vadis. Mit jelent, nem tudod? Hová mész? Moziba? Mit játszanak? Filmet. Mi a címe? Quo vadis. Mit jelent, nem tudod? Hová mész? Moziba…
Péter nem szólt semmit, fölült a vaságyon, belebújt a papucsába, és kifelé indult, a műanyag talp meg-megcsúszott a linóleumon.
– Hová mész? – kérdezte Deda.
– Moziba – mondta, aztán kilépett a szobaajtón.
A folyosón nem volt senki. Bármilyen óvatosan haladt, a műanyag papucsnak volt hangja. A nevelőtanár kinézett a szobájából.
– Hová mész? Mi a francot keresel éjszaka a folyosón?
– Csak vécére kellett.
– Villanyoltás előtt kell menni.
– Akkor is voltam.
– Nem bírnak nyugton maradni, kijárnak, a kurva anyjukat, biztos cigiznek, vagy kiverik.
– Nem cigizek – mondta Péter.
A tanár elhallgatott. Visszatűnt a szobába. Hallatszott, amint megreccsen a szék, és az asztalon koccan valami üvegtárgy. Péter bement a mosdóba, aztán vissza. Behúzta maga után a szobaajtót. Deda még ébren volt.

– Mi a fasz baja van? Részeg?
– Még nem eléggé.
– Mekkora kibaszás, hogy ilyenek vannak egy koleszban.
– Régen tanított.
– Mit?
– Nem tudom. Valaki mondta, hogy egyszer be kellett vinni a detoxba, és azóta nem.
– Mért nem rúgták ki?
– Tanárokat nem lehet, vagy nem tudom, biztos megdugta az igazgatónőt.
– Ja, akkor már értem. Az igazgatónőt?
– Aha.
– Úristen, azt az undorító nőt? Elhányom magam.
– Ő is egy hányadék.
– Mennyire szar lehet ötvenévesnek lenni, állandóan undorító testekhez nyúlni.
– Nem kötelező.
– A sajátodhoz hozzá kell, legalább amikor fürdesz vagy hugyozol.
– A sajátja nem undorító.
– Ez neki a szerencséje, mert, bazmeg, akkor mindig telehányná a fürdőkádat.
– Ja, hányásban fürdene.
Mindketten elröhögték magukat. Látták maguk előtt a hányásban heverő férfit, pedig soha nem látták, amikor tényleg belebukott a hányásba, otthon, amikor többet mert inni, mint itt a kollégiumban. Itt vigyáznia kellett. Nem akarta, hogy kirúgják, és az igazgató már utalt rá, ha még egy visszaélés, így nevezte, akkor nem tudja bent tartani. A tanár hallgatta, és megígérte, hogy nem, ilyen nem lesz többet, csak azért volt, mert, és utalt egy magánéleti problémára, amire az igazgató csak annyit mondott, hogy ezt neked kell megoldanod, és hiába jártunk együtt egyetemre, nekem is meg van kötve a kezem.
– Kussoljatok már a kurva életbe! – szólalt meg a szoba harmadik lakója, aki csak azért volt ott, ahol ők voltak, mert volt egy harmadik ágy is a szobában, és arra is kellett valakit fektetni. – Éjfél van. Mi a fasznak kell minden éjjel pofázni?
– Neked nem kell – szólt vissza Deda –, úgyhogy aludjál.
– Nem tudok, mert beszéltek.

– De nem hozzád.
– Akkor is hallom.
– Feküdj rá a füleidre.
– Csak az egyikre tudok.
– Látod, te sem vagy tökéletes – mondta Deda, aztán elhallgatott egy kis időre. A harmadik fiú hánykolódott.
– Az is zavarhat valakit, például engem, ha valaki állandóan mozog az ágyon. Egyszerűen idegesít – mondta Deda.
– Fasz – szólalt meg a harmadik fiú.
– Én nem leszek ötvenéves – mondta Deda. – Negyven se.
– Mért? – kérdezte Péter.
– Én, bazmeg, nem akarom megélni, hogy olyan legyek.
– Milyen?
– Mint egy ötvenéves. Hogy egy idióta undorító seggfej.
– Nem tőled függ.
– De. Ez csak tőlem függ. Hogy akarom-e vagy nem. És én nem akarom.
– Aludjunk – mondta Péter.
– Szerintem is – szólalt meg újra a harmadik fiú.
Deda nem mondta, hogy az kurvára mindegy, hogy ő mit akar. Elhallgatott, hánykolódott, gyűrészajt vert a paplannal. Péter mozdulatlanul feküdt, szeme néha nyitva, néha lecsukva, a szemhéj falára mintha filmet vetített volna az éjszaka.

Mozizott a nyár: alul víz, fölül ég, és közötte a fényes korong, amit mindig kerülget a szem, nem akarja, hogy beleégjen a pupillába az erős fény. A vízben fürdött néhány ember, a nap leszaladt átmelegíteni azokat, akik kint feküdtek a füvön. Strand. Ott ismerte meg Zsófit, Deda húgát. Vagyis akkor már ismerte, csak nem úgy, hogy jobban. Szóval úgy gondolt arra a nyárra, mintha Zsófit előtte még nem ismerte volna. Az a nap volt a kezdete a megismerkedésüknek, a többi nap, a korábbiak, ahhoz képest nem látszottak.
Ül a csónakkölcsönző előtt, és jön Deda és Zsófi. Persze nem vette őket észre, mert ha észreveszi, akkor nem is lepődik meg. Zenét ad a rádió, hülyezenét, amiről el van döntve, már előre, hogy a strandon fog szólni, persze kurva hangosan. Neki ott kell dolgoznia, ebben a hülyezenében, és a hülyezenék közötti kérdésjátékokban, a hülyerádiós hülyekérdéseiben

kell dolgoznia. Ha eltalálod, hogy hány éves, és mond egy ismeretlen embert, aki valamiről híres, tulajdonképpen csak arról, hogy szokott szerepelni a tévében, vagy régen énekes volt, megismétli a kérdést, hány éves, és mondja a nevet. Ha eltalálod, akkor kapsz egy koncertjegyet arra a koncertre, amelyre csak olyanok akarnak elmenni, akik ezt a rádiót hallgatják. Kivéve Pétert, aki azért hallgatja ezt a rádiót, mert az apja, aki egyben a munkaadója volt, úgy gondolja, ezt a csatornát mindenki szereti, s ha hangosan szól, akkor mindenki tudni fogja, hogy itt lehet kölcsönözni. Szól a hülyezene, beszél a hülyerádiós, és ő dolgozik. Azt mondta az apja, hogy olyan ez, mintha nyaralna, csak még kap érte egy kis zsozsót is. Zsozsót, hogy lehet ilyen hülye szavakat kimondani, gondolta akkor, amikor hallotta. Aki ilyen szavakat mond, az… mindegy. Az különben az apja.
Állt az utazási irodájuk ajtajában, utazási irodájuk is volt az ingatlanüzletek mellett, több lábon kell állni, mi van, ha az egyik bedöglik, ezernyi példa van rá, de ő, mármint az apja, nem olyan felelőtlen, hogy egy bukásnak kiszolgáltassa a vállalkozásait, s ezzel együtt a családja vagyonát, valamint az életét. Állt az utcán, az apja meg bentről ordított kifelé:
– Mindenkinek kell csinálnia valamit, érted?
– Értem.
– Neked is.
– Én tanulok. Nekem az a csinálás.
– Az, hogy tanulsz, az természetes. Mindenki tanul.
– Évközben akkor sem tudok mást, mert nem vagyok itthon.
– Tudom.
– Kollégium. Nem én választottam.
– Hát ki választotta?
– Ti – mondta Péter.
– Nem választás volt. Ez volt a legközelebb.
– Én inkább messzebbre mentem volna.
– Máshol se jobb, csak addig, amíg nem vagy ott. Melóztam Pesten. Semmi különbség. Mindenütt ugyanolyan. Pont olyan, amilyenek mi vagyunk.
– Ezt hogy érted? – kérdezett vissza Péter.
– Ha nincsenek haverjaid, mindenütt szar. Pesten is.

– Nekem vannak haverjaim. Veszprém mégis szar hely, és ez nem tőlem függ.
– De, tőled. Mert neked semmi nem jó. Pont olyan vagy, mint az anyád.
– Jó, akkor tőlem függ. Ha én nem lennék, Veszprém is biztos jó hely lenne. A lényeg, hogy most szar hely. És én Pestre szerettem volna.
– Nem mindig az van, amit az ember akar, hanem az, amit a körülmények lehetővé tesznek.
– Különben mért nem mehettem oda? A pénz miatt?
– A pénz nem számít. Csak nem akartuk, hogy messze legyél.
– Most se tudok gyakrabban hazajönni.
– Akkor azt hittük, gyakrabban fogsz.
– Pestről is csak egy busz.
– Anyád így akarta.
– Az anyu miatt? Nem azért, mert te?
– Nem.
– Azt hittem, miattad.
– Nem. A szünetekre gondolok – mondta az apa.
– Mi van a szünetekkel?
– Főleg a nyári szünetre. Én is mindig dolgoztam. Már egész kis koromban.
– Tudom, már mondtad.
– Mert nekem mindent a saját kezemmel kellett. Érted!
– Értem.
– Nekem senki nem segített. Elkezdtem nulláról, és most itt vagyok.
– Tudom, az apád miatt.
– Ja, az apám a kocsmáig tudta elvinni a pénzét. Ketten voltunk az anyámmal, az volt, amit el tudtunk előle rejteni.
– Már mondtad, hogy ez volt.
– Nem elég egyszer. Van, amit többször is érdemes. El se tudod képzelni, mit jelent, hogy így járni iskolába, hogy munka, aztán verekedés az öreggel, hogy ne üsse meg az anyámat. El se tudod képzelni, hogy ilyen is lehet egy apa.
– Nem, ezt tényleg nem, mert te más vagy – mondta gúnyosan Péter. – De azt tudom, hogy egyedül, mert mondtad.
– És ez neked nem jelent semmit?

– De. Csak az a rossz, hogy mindig elmondod, amikor tudom. És ha soha nem mondtad volna, akkor is tudnám, mert látom.
– Mit látsz?
– Hogy sokat keresel – mondta Péter.
– És ez neked nem számít?
– De, csak én nem vagyok ilyen, hogy a pénz.
– Mert az már megvan, mert azt már én megkerestem.
– Nem, csak én majd másképp akarok élni.
– Hogy? Nem csinálni semmit?
– De. De csak olyat, amit szeretek, és annyit, amennyi feltétlen kell.
– Nincs átmenet. Nincs olyan meló, hogy félgőzzel.
– Szerintem lehet másképp – mondta Péter.
– De kurvára öntudatos vagy. Addig tudsz ilyen nagyképű lenni, amíg én fizetek utánad mindent.
– Másnak is kifizetik a szülei.
– Ezt az anyád mondta? Ő mondta, hogy ez semmi? – kérdezte dühösen az apa.
– Nem mondott semmit.
– De biztos miatta van, hogy leszarod, amit kapsz.
– Nem miatta, és nem is szarom le – mondta Péter.
– Tudom, az anyád mondta, hogy engem nem érdekel a család, csak a cégek.
– Nem mondott semmit – mondta Péter.
– Akkor éreztette, az is elég. Látszott az arcán, amikor rólam beszélt. Pedig ő is ebből él, és hiába mondja, hogy neki már elég, hogy minek akarok még valamit csinálni, a kamatokból is megélünk. De ha nem csinálok semmit, akkor mit csinálok? Akkor miről szól az életem. Üljek reggeltől estig a nappaliban, és nézzem a tévét, vagy az anyádat, ahogy megöregszik a tévé előtt.
– Az anyu nem mondott semmit, tényleg, én meg csak azt akartam mondani, hogy tudom – mondta Péter.
– Senki nem becsüli azt, amit ingyen kap, senki, az anyád se.
– Mit kell csinálni? – kérdezte Péter. Nem akarta tovább hallgatni, amit az anyáról mond az apa, de az apa nem tudta abbahagyni.
– Utál érte, mert én adtam.
– Mit kell csinálni? – kérdezte Péter.

– Pont olyan vagy, mint az anyád, te se értesz meg semmit.
– De értem, csak azt akartad elmondani, hogy mit kell csinálni – mondta Péter.
– Jó, hagyjuk, erről tényleg nem érdemes beszélni, hiába van igazam, nincs olyan, hogy igazság – mondta az apa.
– Akkor mit?
– A kempingben kéne – mondta az apa.
– Milyen kempingben?
– Megvettem a kemping üzemeltetési jogát – mondta az apa.
– Megvetted?
– Meg – mondta az apa.
– Minek?
– Jobb, ha az enyém, mintha másé – mondta az apa.
– És mit kell ott csinálni?
– A kölcsönzőt, gondolom, tudnád. Nem nagy meló. Csak ott kell lenni, meg nézni az órát – mondta az apa.
– Mikor?
– Nyáron – mondta az apa.
– Persze, nyáron, de nyáron mikor? – kérdezte Péter.
– Szeptemberig, a sulikezdésig – mondta az apa.
– Egész nyáron?
– Olyan, mintha nyaralnál – mondta az apa.
– De nem nyaralok.
– Pénzt keresel – mondta az apa.
– Nekem nem kell pénz.
– Ha akarsz valamit – mondta az apa.
– Nem akarok.
– Egy jobb gépet – mondta az apa.
– A régi is jó.
– Akkor azért, mert azt mondom, hogy ezt kell csinálnod – mondta az apa.
– Jó, akkor azért. Másért nem csinálnám – mondta végül Péter, mert nem mondhatott mást, ezt kell csinálnia, mert ezt a feladatot szabta rá az apa. Nem tudta, hogy ez kényszer-e, vagy ilyen az ő sorsa, hogy nem csinálhat mást, vagy az a sorsa, hogy ilyen apja van, aki nem olyan, mint a nagyapja, mert épp kocsmába nem jár, s ezzel az apával az jár, amire most nem tudott nemet mondani. A kempingbe kell mennie, ahogyan annak a

régi Péternek kellett vissza a városba, vissza a feladatába. Végülis, gondolta, ez nem halálos ítélet, csak a nyara lett halálra ítélve.
Szünet első napja. Péter felvette a kölcsönző kulcsait, és elindult a strandra, ahogyan az apja mondta, ahogyan az apja mutatta, végigcsinált mindent. Gondolta, este majd az anyjával megbeszéli ezt az egészet, hogy majd ő, ha megváltoztatni nem is tudja a nyarat, legalább sajnálni fogja, hogy beemeli a gyereket is abba a szomorúságba, amit ő is él ennek a vállalkozónak az oldalán. Megbeszéli vele, kivel mással, mégiscsak az anyja. De este, amikor beszélni akart, amikor bement úgy, hogy most belevág, az asszony a kisasztal fölé hajolt, a test, mint a régi lámpák: egyenes a hát, nyaknál borul az asztallap fölé a fej. A tévé üvöltött, és az asszony számolt a zajban, számolt a képernyő sávjában, hogy ma mennyi jött össze. Neki ez volt a dolga, mert mégsem kaphatott ingyen pénzt, az apa ezt osztotta rá. Ha mást nem tudsz, legalább ennyit megtehetsz, mondta, ez csak számtan. Elmehetnék dolgozni, mondta az anya. Engem fognak hülyének nézni, ha dolgozni jársz, azt hiszik, annyi pénzem sincs, amiből finanszírozni tudom a nemdolgozást. A fiú bámulta a képernyőn gyorsan pergő képsorokat, egy nő a vérzéséről beszélt, kék vért nyelt a betét, nevetett, mintha jó lenne. Tudta, hogy nem jó. Arra gondolt, ha fáj, mert fáj, akkor el lehet felejteni, hogy mi fáj belül. Emlékezett, az *Egri csillagok*-ban volt egy jelenet, amikor valakik úgy szabadultak meg a fájdalomtól, hogy ütötték a hátukat szöges korbáccsal. Lehet, hogy nem a fájdalomtól, hanem a bűneiktől. Nem emlékezett.

Két hete csinálta a kölcsönzést, ő is számolt, ahogyan az anya, de nem a pénzt, hanem hogy mennyi fogy a napokból, mikor Deda és Zsófi jöttek. A vizet nézte és ők a part felől jöttek. Ismerős hang, de ha egy hang ott szólal meg, ahol addig nem szólalt meg, hirtelen nem ismered fel.
– Jó napot kívánok. Vízibiciklit szeretnénk egy órára.
– Deda – mondta bizonytalanul Péter, és odakapta a fejét.
– Ne bizalmaskodjunk az ügyféllel – mondta Deda.
– Sziasztok – mondta Péter.
– Helló!
– Most ti, hogyhogy itt? – kérdezte Péter kicsit zavartan.
– Mondtam, hogy meglátogatunk – mondta Deda.
– Ezt kell csinálnod különben? – kérdezte Zsófi.

– Mit?
– Hogy itt ülsz? – kérdezte Zsófi. Csodálkozott. Sütötte a haját a nap, a szemét eltakarta a kezével.
– Aha, meg figyelni, mikor jár le az óra, hogy visszahozzák-e.
– És ha nem? – kérdezte Deda.
– Pluszpénz – mondta Péter –, azt is ki kell fizetni.
– Azt mondod, hogy még egy ezres?
– Aha.
– És kifizetik?
– Nem. Vagy nem mindig – mondta Péter.
– És akkor mit csinálsz?
– Semmit – mondta Péter.
– És a faterod nem mondja, hogy…
– Nem tudja – mondta Péter.
– Te is szoktál? – kérdezte Zsófi. A kölcsönzés nem érdekelte. Nézte a vizet.
– Mit?
– Például vízibiciklizni – mondta Zsófi.
– Nem.
– Nem szeretsz? – kérdezte Zsófi
– Nem mehetek. Egyedül vagyok.
– Kár, mert az jó lehet – mondta Zsófi.
– Amúgy tök üres a strand. Tiszta ráfizetés.
– Azért a faterod jól megél belőle – mondta Deda.
– Nem ebből.
– Hát?
– Nem tudom, ezt csak azért vette meg, hogy ne legyen másé.
– Ez geciség – mondta Deda.
– Szerintem is. Különben díszpolgár, mert mindenkivel elhitette, hogy ezt jótékonyságból csinálja, ha ő nem lenne, akkor minden elbaszódna, meg hogy csak teszi bele a pénzt, kivenni semmit nem tud.
– Minden vállalkozó ilyen?
– Nem tudom, az én apám ilyen.
– Szar lehet egy ilyen faszi gyerekének lenni – mondta Deda.
– Már nem sokáig leszek.
– A faterod mindig a faterod marad – mondta Deda.

– Csak amíg függök tőle.
– Később is. Ha nem látod, akkor is. Benne marad a fejedben.
– Az enyémben nem fog, az tuti – mondta Péter.
Deda és Zsófi ott volt estig, meg másnap is, hálózsákban aludtak a parton, a kifektetett csónakok mellett. Kiflit ettek, meg tejet ittak minden reggel, mikor Péter érkezett. Aztán a negyedik nap Péter, igen, négy napot várt, négy napig nézte őket, míg végre ki merte mondani.
– Deda, át kéne venned a melót.
– Mért? – kérdezte Deda.
– Akkor el tudnám vinni Zsófit vízibiciklizni.
– Nem akar – mondta Deda.
– De akarok – mondta Zsófi.
– Én viszont nem fogok ilyen faszságot csinálni.
– Nem kell csinálni semmit, nem fog jönni senki.
– De ez egy elvi kérdés – mondta Deda. – Nem fogok egy vállalkozónak dolgozni, nem vagyok, bazmeg, rabszolga.
– Csak miattam – mondta Zsófi, és megfogta Deda kezét. Péter ránézett Zsófi kezére, ahogy megmarkolja Dedáét.
Deda a lányra nézett, aztán Péterre, s akár egy bíró, aki kegyet és kegyelmet oszt, mint az a király, aki azt mondta, ha mindketten azt mondjátok, hogy tiétek ez a gyerek, akkor kettévágom és egy fél jut mindenkinek, úgy szólalt meg.
– Na, jól van, átveszem – mondta, és hátat fordított a vízibicikliknek, hogy még véletlenül se jusson eszébe senkinek, hogy tőle kölcsönözzön. Majd egy óra múlva, gondolta, ezt mondja, és elküldi, aki ide tolja a képét.
Deda maradt a parton, ők meg ketten elkezdtek hajtani befelé. A vízibicikli lapátja belepacskolt a csillogó víztükörbe, előttük messze a fonyódi part rajzolata, fölül az ég, és körbe mindent átcsillázott a nap, vetített a fiú a szemhéjra, mert mindezt most az ágyban gondolja csukott szemmel. Egy pillanatra elakadt, aztán tovább pörgött a mozi. Péter mintha véletlenül, beleakasztotta ujjait a lány karjába. Magában azt mondta, bocsánat, ha mondani kell, tudja mondani: bocsánat. De nem szólt semmit, várt, hátha a lány tiltakozik. Az arc nem mozdult, Zsófi is félt a biztos helyről elkapni a tekintetet, hallgatott. Péter rákulcsolta tenyerét a karra, majd óvatosan lefelé engedte a fogást, a támaszkodó tenyérig, hogy odaérve Zsófi is

visszafoghasson, kicsit. Szédült, és a keze is bizonytalankodott, nem nézte, mit csinál, mintha maradna így lehetősége, hogy azt mondja:
– Ja, az a kezed volt, én meg azt hittem, hogy…
Csak bámult maga elé, mintha a víztükör Zsófi szeme volna. És elért a kéz a kézig, Zsófi óvatosan fogott egyet a fiú tenyerén. Péter végre felé mert fordulni, közelebb hajolni a bőrhöz. A lány mosolygott, szólni nem tudott, a fiú a szájat kereste, de mire nehézkesen odaérkezett volna, a lány arca elfordult. A fiú szája a fül alá csúszott, mint egy vízbe lökött kő, legördült az arcról. Most újra kivetítette azt, ami ott a vízibicikliben történt, ami a legfontosabb volt, ami eddig történt vele.
Ezerszer is lejátszotta magának a jelenetet, mert jó volt újra benne lenni. Épp azt érezte a gyomrában, amit akkor érzett.
– Szép, ugye? – kérdezte Péter a nyári jelenetben.
– Aha, nagyon – mondta Zsófi. Befelé néztek a vízfedélre, kicsit látszott a szemben lévő part. Majd visszafelé látszik a Badacsony. De most még befelé mennek, ha visszafordulnak, már kifelé, akkor a fele eltelt annak, amiért bementek.
– És elég gyorsan is megy – mondta Péter.
– Aha, eddig azt hittem, lassabban – mondta Zsófi.
– Pedig nem – mondta Péter.
– Innét még nem láttam a partot. Teljesen más – mondta Zsófi, de még nem kifelé jöttek, csak visszafordultak.
– Van ilyen, hogy a dolgok nem változnak, csak az, ahonnét nézed, és már attól más lesz.
– Tényleg, erre nem is gondoltam – mondta Zsófi.
Olyan volt, mintha arról beszélnének, amiről beszélnek, de nem. Minden mondat mást jelentett. Péter arra gondolt, hogy most megfogom a kezét, gondolta az ágyban, hogy akkor azt gondolta, amikor azt gondolta, hogy megfogom a kezét, de úgy, hogy ne gondolja azt, hogy megfogtam a kezét. Zsófi arra gondolt, hogy most megfogja a kezemet, de azt akarja, hogy azt higgyem, hogy nem fogta meg a kezemet.
Péter arra gondolt, hogy milyen puha. Ennyire puha egy lány keze.
Zsófi arra gondolt, hogy most már nem csinálhatok úgy, hogy nem fogta meg a kezemet, mert megfogta a kezemet.
Péter arra gondolt, hogy ő is megfogja a kezemet, most akkor ránézek, megnézem, hogy néz ki, amikor fogom a kezét.

– Olyan szép vagy – mondta Péter.
Zsófi arra gondolt, hogy most mért mond ilyeneket, azt akarja, hogy elpiruljak, és tessék, már tiszta vörös is vagyok, még jó, hogy a nap is éget, lehet azt mondani, hogy a naptól. Az ugyanolyan, ha a naptól.
– Mint a nap – mondta Péter.
– Mi van a nappal? Attól vagyok olyan piros – mondta Zsófi, és még jobban elpirult, mintha a nap most belülről, még jobban égetné.
– Olyan gyönyörű vagy, mint a nap.
Péter arra gondolt, hogy nem gondoltam volna, hogy ezt fogom mondani, hogy pont egy ilyen hülye mondatot.
– Menni kéne kifelé, mert a Deda…
– Persze, akkor menjünk.
– Mióta vagyunk itt?
– Nem tudom.
– Azt hittem, kialakult már, hogy tudod, mennyi egy óra.
– Tudom, csak most nem.
Indultak visszafelé, a lapátkerék zurbolta a vizet, egyre nagyobb lett a part, egyre közelebb kerültek a fürdőzőkhöz, aztán a strandon széthányt napozók is jól kivehetők lettek.
– Mi a faszt csináltatok ennyi ideig? – kérdezte Deda, mikor végre kiértek.
– Nem voltunk olyan sokáig – mondta Péter.
– De, kurva sokáig voltatok – mondta Deda, aztán azt mondta, hogy te, figyelj, te mért fogod a Zsófi kezét?
– Ja, mert… Szóval csak segítek kiszállni.
– Leszakad a pofám, te a húgommal?
Zsófi akart valamit mondani, hogy csak ezt vagy azt csinálták, de végül nem tudott, mert Deda belefogott, hogy ennyi idő elég volt? Vízibiciklin ennyire gyorsan megy?
– Ennyire – mondta Péter.
– És a Zsófi hányadik a sorban idén?
– Ezt most hogy érted? – kérdezte Péter.
– Hogy mindenkivel, akit elviszel vízibiciklizni? – kérdezte dühösen Deda.
– Figyelj, ezt hagyd abba, érted! Csak most mentem, máskor mindig a parton vagyok, érted?
– Csak most?
– Csak most.

– Pedig már augusztus van – mondta Deda.
– De én csak a Zsófit, érted – kiáltotta dühösen Péter.
– Oké, tekerd le magad. Nyaralunk, nem?
– Akármit nem mondhatsz. Még te sem, érted!
– Oké, csak egy kicsit gyorsan jött.
– Hogyhogy gyorsan jött? Mi jött gyorsan? – kérdezte Péter.
– Nem készültem még fel rá. Zsófi még csak most lesz másodikos.
– De évvesztes vagyok – monda Zsófi.
– Én is az vagyok, és?
– Csakhogy öregebb kicsit. Mintha harmadikos…
– De csak másodikos, azt senki nem tudja, hogy évvesztes. Amúgy meg azért vagy évvesztes, mert nem voltál iskolaérett, szóval nem az évek számítanak, hanem az érettség.
– Az iskolában – mondta Zsófi.
– Meg a fiúkkal is – mondta Deda.

Az álomba zuhanó képzelet előtt egy pillanatra megállt a lány, hátul a nappal és a Balaton tükrével. És áldozatát már nyelte is volna el az álom, csak egy zökkenés rúgta vissza a felszínre: az apa áll mellette, és magyaráz, hogy ha megnő, minden az övé lesz, az összes vállalkozás, meg minden ház és pénz és kocsi. Ő akkor még alig hatéves, az apa a vállára csap, olyan barátian, ahogyan férfiak szeretik csapdosni a fiaikat. A fiú megretten attól az erőtől, ami a férfiból ránehezül, és dőlni kezd, úgy érzi, az ütéstől. És ez a dőlés már végérvényesen átsodorta az álomba. Sötét volt ott, mint a nagy vizek mélyén. Nem látszottak a mélyben élők, észrevétlen tették a dolgukat, mert mindenki ott cselekszik, ahol él.
Csengetés hasított bele az álomba, vagy az álom utáni alvásba, ahogyan annak a régi Péternek hasítottak a kötelek a testébe, de nem jajgatott, ez volt a dolga, amit véghez kellett vinnie. A tanár üvölt a folyosón, egy kolompot tart a kezében, ezt rázza, az alvók fülénél. Honnét vette, senki nem tudta, mert nem tudtak arról, hogy ki volt akkor, amikor még nem az volt, aki most. A szeme karikás és véres. Délutánra tisztulna ki, ha nem pótolná a kiürülő alkoholt.
– Még mindig ágyban? Keljenek már ki az isten faszát (azt hitték, hogy ezt is mondta, de valószínű, hogy nem), vagy kérvényt kell benyújtani?!
– Kelünk már, tanár úr – mondta Péter álmosan.

– Nem látom (ezt biztos mondta, mert ezt akkor is mondta, ha épp az ellenkezőjét látta).
– A Laci már fel is kelt – röhögött Deda, és a harmadik fiúra mutatott.
– Nem kéne éjszaka kimászkálni a vécére, hanem aludni, és akkor fel tudnának kelni.
– Tanár úr, olvastam a neten – mondta Deda –, hogy a kamaszoknak megváltozik a biológiai órája, és ezért nem tudnak éjszaka aludni.
– De marha okosak vagyunk.
– Nem, csak szoktam olvasni dolgokat. Internet, tanár úr. Ott van a világ.
– Szarok az internetre, mindig az nincs meg, amit keresek. Magának se azt kéne olvasnia.
– Hanem mit, tanár úr?
– A kötelező olvasmányokat, érti? A *Bánk bán*-t például.
– Olvastam.
– Olvasta? Nem látszik magán.
– Pedig olvastam, de tök fölösleges volt.
– Az, fölösleges? Hát az pont nem fölösleges, a *Bánk bán* az hasznos.
– Csak hogy ne kapjon egyest az ember, különben hülyeség.
– Nagyon tudjuk, kedves Dávid, hogy mi a jó, meg mi a rossz.
– Ez is ilyen életkori sajátosság, mint az éjszakai ébrenlét.
– Micsoda, hogy leszarjuk a nemzeti értékeket?
– Az, hogy ebben a korban az ember még tudja, mi a jó és mi a rossz.
– Ne oktasson engem, mert még a végén felkapom a vizet, és az senkinek nem lesz jó. A szülei többre is megtaníthatták volna. Mit dolgozik az apja?
– Magyartanár.
– Akkor maga kudarc lehet az életében.
– Az apám is utálja a *Bánk bán*-t, tőle tanultam meg utálni.
– El tudom képzelni, kire szavaznak a szülei.
– Senkire.
– Mért, bevándorlók, nincs magyar állampolgárságuk?
– De van, csak olyanok, akik senkire, mert nincs olyan, akire tudnának, a velejéig romlott minden.
– Nem merik vállalni, mi? Ezek a legrosszabbak, azt se lehet tudni róluk, hogy mit gondolnak. Na, takarodjanak ki az ágyból.
– Kelünk már, tanár úr – mondta Péter.
– Kelünk, nem kell velünk kiabálni.

– Nem magamtól kiabálok, hanem maguk miatt, hogy ne késsenek el az iskolából. Amúgy szeretek hallgatni. Sőt, legjobban hallgatni szeretek, de maguk kihoznak belőlem mindent. Még azt is, ami nincs bennem. Még azt is – mondja, de már az ajtó felé lép, aztán csendben ki a folyosóra. Nem rázza a kolompot. Csendben lopakodik a következő szobához, hogy ott majd váratlanul lecsapjon az alvókra.
– Büdös vagy – mondta a harmadik fiú.
– Ez nem büdös, csak a testem szaga – mondta Deda. – A testszag természetes, a dezodor a természetellenes, ráadásul környezetszennyező.
– Különben neked magyartanár a faterod? – kérdezte a harmadik fiú.
– Nem.
– Akkor mért mondtad?
– Csak.
– Érezted? – kérdezte Péter.
– Mit?
– Az alkoholszagot, meg az arcszesz szagát.
– Ja. Biztos egész éjjel ivott. Reggel meg borotválkozott, azt nem mulasztaná el. Azt hiszi, az a hülye arcszesz elveszi az alkohol szagát, pedig csak beerősíti.
– Mért?
– Az is alkohol.
– Hogy a faszba bír reggel felkelni? – kérdezte Péter.
– A pia vagy az életkor miatt.
– Felébred, mert öreg? – kérdezte Péter.
– Ja. Minél öregebb, annál hamarébb, a nagyanyám például már nem is alszik, legfeljebb pár órát.
– Ébren lenni egész éjjel, az kurva szar lehet.
– Ja. Legalább átaludná az ember az öregségét – mondta Deda –, mint a medve a telet. De nem. Pont ellenkezőleg. Akkor alszik állandóan, amikor érdemes lenne ébren lenni, és akkor van ébren, mikor jobb lenne aludni.
– Én megyek – mondta a harmadik fiú.
– Most mész? – kérdezett vissza Deda.
– Most.
– Azt hittem, már elmentél.
– Nem, csak most megyek, eddig hallgattam.
– Mért hallgattál? – kérdezte Péter.

– Arra koncentráltam, hogy összeszedjem a dolgaimat, nem akarom ezzel a sok hülyeséggel már reggel összezavarni magam.
Deda belemart a harmadik fiú ingébe, és magához rántotta, azt mondta, hogy amit én mondok, az nem hülyeség, érted, éntőlem te csak tanulhatsz, ha kicsit odafigyelsz.
– Hagyjad már – szólt közbe Péter. – Ő ilyen.
– Ne legyen ilyen, mert az ilyeneket utálom, már most olyan, mint a felnőttek, hülye seggnyaló. Egy kis szorgalmi feladat? Nem szeretne még egyszer beágyazni, vagy kétszer felkelni?
– Téged szarabb elviselni, mint engem – mondta a harmadik fiú. – Én legalább hallgatok és alszok, amikor aludni kell. Én tudom, mi a házi, és megmondom, ha megkérdezed. Egy hülye, beképzelt fasz vagy.
– Csak normális. Nem pedálozom túl az iskolát.
– Nekem nem mindegy – mondta a harmadik fiú –, hogy milyenek a jegyeim. A faterom alig bírja a koleszt fizetni.
– A pénz nincs összefüggésben az ember jellemével. Te ilyen vagy és ilyen lennél akkor is, ha a Péter faterja lenne a fatered.
– Lehet, de jelenleg nem az ő faterja a faterom, úgyhogy nincs ellenpróba, csak ez a tény van. Na, szevasztok.
– A fasznak kell állandóan baszogatni! Nem csinál semmi rosszat – mondta Péter.
– Egyelőre, de azért akar felnőni, hogy rosszat tegyen, hogy végre ő is geci legyen, mindenkit átbasszon, hogy bosszút álljon azért, mert neki ennyit kellett küzdeni, hogy valami legyen.
– Nem lehet tudni, milyen lesz.
– De. Én tudom.
– Na, milyen?
– Pont ilyen. Egy fasz.

Péter gyorsan felöltözött, összedobta a táskát, és elindult. Deda még pakolt, rakta ide és oda a cuccait, de kurvára sietsz, mondta, Péter meg, hogy igen. Minden reggel a lánykolesz sarkához ment. Minden reggel ott várta Zsófit, hogy együtt menjenek suliba. De Zsófi soha nem akkor jött, amikor gondolta, hogy jönnie kell, pedig van olyan, hogy akkor kell jönnie, amikor jönnie kell. Meg is beszélték, és Zsófi azt mondta, hogy akkor jön. Péter idegesen rugdalta a földet, mikor jön már, ez volt a

fejében, mikor, mikor, mikor, s hogy mit jelent, ha mindig késik. Zsófi a barátnőjével lépett ki az ajtón. Biztos ezért késett, mert megvárta a másik lányt, gondolta.
– Már megint ott áll – mondta a barátnő.
– Látom – mondta Zsófi.
– Mióta?
– Nem tudom.
– Mért áll ott?
– Rám vár.
– Jó, azt gondolom, hogy nem rám. De mért áll már oda korábban?
– Azt mondtam – mondta Zsófi –, hogy korábban itt leszek.
– És mi van, ha nem sikerül pont akkor?
– Nem is sikerült.
– Akkor mért nem mondasz későbbi időpontot?
– Mert már ez is késő neki.
– Nem mondhatod azt az időpontot, ami reális, hanem olyat kell mondani, amiről biztos elkésel?
– Igen.
Gyertek már, gondolta Péter. Mért nem siettek, hagyd már ott azt a hülye csajt, és gyere.
– Akkor az van, hogy nem mondhatsz igazat? – kérdezte a barátnő.
– Tulajdonképpen igen.
– És azért, mert nem mondasz igazat, vár rád mindennap plusz fél órát, vagy mittudomén mennyit, és akkor már tök pipa, mire odaérsz?
– Igen.
– Én ezt nem értem, ez egy idióta dolog.
– Másképp nem lehet, mert akkor már tegnap összeveszünk. Meg különben mindig azt hiszem, hogy odaérek, amikorra mondom, csak soha nem sikerül.
– De ha soha nem sikerül, mért gondolod, hogy majd a következő alkalommal sikerül?
– Attól, hogy eddig nem sikerült, még máskor sikerülhet.
– Ezt te tényleg el tudod hinni?
– Mit?
– Amit mondtál.
– Nem tudom másképp csinálni, érted, csak így.

– Ez tiszta rabság. Ez a faszi elszívja előled a levegőt, ez egy lelki vámpír.
– Szeretem.
– Ilyen faszit szeretni, hülye vagy! Én nem tudnám. Nekem alap, hogy szabadon.
– Ez is szabadság.
– Ez szabadság?
– Igen. Csak nem úgy. Szeretjük egymást, és amiatt van, hogy mindig együtt kell lenni. Az lenne rossz, ha nem tudnánk együtt lenni.
– A végén majd kiszeretsz belőle, és nem lesz senkid, mert a barátnőidet leszartad. Akkor majd kaparhatsz, hogy valakivel megbeszéld, mi volt.
– Szia, már itt vagyok – szólt Zsófi Péterhez, amikor épp odaért.
– Húsz perce várlak – mondta Péter –, vagyis harminc, de abból tíz még azelőtt volt, hogy megbeszéltük.
– Na, én megyek tovább, sziasztok – mondta a barátnő. – Azt hiszem, inkább kihagyom ezt az izgalmas beszélgetést.
– Siettem – mondta Zsófi –, de nem tudtam előbb.
– Ha akartál volna, tudtál volna.
– Most ezt mért csinálod?
– Mit csinálok, nem csinálok semmit, csak itt várok rád, te meg nem bírsz akkor jönni, amikor mondtad.
– Mert akkor nem tudok, mert nem sikerül olyan gyorsan.
– Mert nem akarsz.
– Alig szólok valakihez, egész reggel csak kapkodok, ruha, fogmosás, cuccok, de nem tudok előbb.
– Mert nem szeretsz.
– De, szeretlek.
– Nem eléggé – mondta Péter.
– Nem tudom, hogy lehet jobban.
– Ráadásul be is vallod.
– Mit?
– Hogy nem is tudod, hogy lehet jobban.
– Mert nem is lehet jobban – mondta Zsófi.
– De, lehet, sőt másképp nem is érdemes. Kurvára szar nekem, hogy mindig csak várok rád, meg megyek utánad, és azt érzem, hogy már a legszívesebben elszöknél előlem, én ezt így nem akarom, én csak úgy akarom, hogy te is teljesen.

– De én teljesen – mondta Zsófi szomorúan, amikor épp a matektanár ért melléjük.
– Turbékolunk, turbékolunk? – szólt oda a tanár.
– Jó reggelt, tanár úr. Csak együtt megyünk – mondta Zsófi.
– Látom, hogy együtt, mindig csak együtt… Bár most olyan, mintha állnának – nevetett, ahogy elhaladt mellettük, humoros tanárnak gondolta magát.
– Nekem pedig rossz – kezdte Zsófi, de Péter rögvest a szavába vágott.
– Mi rossz? Hogy szeretlek?
– Nem, csak hogy mindenki mindig csak együtt lát, mintha más nem is lenne rajtunk kívül.
– Azért, mert szeretjük egymást. S ha neked ez így nem jó, akkor az azt jelenti, hogy te nem eléggé.
– De, csak nem akarom, hogy ne legyenek barátnőim meg…
– Láttad, hogy végignézett? – kérdezte Péter. – Hülye pedofil.
– Nem láttam. Kicsoda?
– A matektanár. Minden évfolyamból kiválaszt valakit.
– Ezt honnét tudod?
– Mindenki tudja. Ha valakivel rendes, az nem azt jelenti, hogy… vagyis pont azt jelenti, hogy akar tőle valamit.
– Ez hülyeség.
– Nem, ez pont így van. Kinézi azokat, akiknek gáz van otthon, mondjuk lelépett a faterjuk, és van valami komplexusuk a faterjuk miatt, és akkor azokra rászáll.
– Csak segíteni akar nekik.
– Hát nem. Van egy hülye dumája, hogy neki mennyire szar volt az anyjával, mert nem szerette, meg az apja mennyire brutális volt. És akkor megsajnálják.
– Ez nem igaz. Ezt különben is büntetik.
– Nem büntetik.
– De igen, börtönbe kerül, ha kiderül, vagy legalább kirúgják.
– Nem, mert kinézi a naplóból, hogy mikor lesz a csaj tizennyolc. Addig csak előkészíti, de nem csinál semmit. Amikor betölti, akkor elkezdi igazából, sokszor csak az érettségi banketten, de ha valaki évvesztes, akkor már harmadikban. És te is évvesztes vagy.
– Jó, de tőlem nem akart semmit.

– Vagy csak nem vetted észre.
– Észrevettem volna.
– És tudod, mit csinál?
– Mit?
– Egy évig használja a csajt, aztán dobja, mert már ott a következő. A szerencsétlen csaj meg nem is tud magának találni mást, mert mindenki tudja róla, hogy ez volt a matektanár csaja.
– És akkor mi van?
– Nem érted? Mindenki tudja, hogy az ő nyelve volt a szájában, meg más is.
Higiéniai okokból nem választja senki.
– Ez hülyeség. Menjünk, mert elkésünk.
– Milyen óra lesz? – kérdezte Péter.
– Matek.
– Gondoltam. Azért nézett. Előkészíti a terepet.
– Ja, nem is, magyar.
– Az is olyan, a magyartanár még olyanabb. Biztos író akart lenni.
– Író? Mért pont író?
– Mert senki nem akar magyartanár lenni, hülye dolgozatokat javítani egész évben. Mindegyik író akart, ő is, mert akkor megszerezhet bármilyen nőt.
– Azok nem a popzenészek?
– Azok is – mondta Péter –, de az írók is, azok még öregen is, mert ők lehetnek öregek, nem kell eljátszaniuk, hogy fiatalok.
– És mért nem lett akkor, ha az lenne neki jobb?
– Mert nem volt tehetsége, úgyhogy most nem maradt neki más, csak az érettségiző lányok. Célközönség az elvált szülők gyerekei, főleg azokra hajt.
– Nekem nem váltak el otthon.
– Akkor a faterod miatt.
– Most mit akarsz megint az apámmal?
– Túlzottan szereted.
– Úgy szeretem, mint az apámat.
– Jobban. A magyartanár meg tudja, és direkt úgy csinál, hogy azt hidd, ő olyan, mint az apád, mert neki könnyű úgy csinálni, mintha szeretne.

Egyszer órán mondta, hogy játszott valami amatőrszínházi csapatban, amikor egyetemista volt. Bármit el tud játszani.
– Te tiszta hülye vagy. Én téged szeretlek, az aput nem úgy.
– De én más vagyok, nem hasonlítok az apádra.
– Azért is, mert más vagy, azt szeretem benned, hogy más.
Szájközel, kartávolság, ingázott a hang. Aztán elhallgattak, összeragadt a két arc. Mindig ez a vége, minden reggel. Zsófi, amíg nem ismerte Pétert, nem gondolt arra, hogy neki valaki a legfontosabb, s hogy akkor minden mögé kerül, mert a legfontosabb olyan, hogy nem lehet más, mert akkor már nem a legfontosabb. Éjszaka azt álmodta, hogy egy filmben játszik, hogy ő a színésznő a *Natural born killers*-ben, és a vászon tetejéről, mint valami ragacsos anyag, a Péter teste kezd lefelé folyni, először csak a hátteret taknyosítja el, majd csorog tovább, rákenődik az ő testére is, alig látszik már, és lépni sem léphet, mert beleragad a taknyos ragacsba.
Péter nyolcévesen egy szar, régi típusú gépen, az apja selejtezte le valamelyik cégénél, és nem akarta kidobni, jó lesz a gyereknek, praktikusan gondolkodott. Ezen tanulta meg az alapokat, és most, ha a géphez ült, az ikonok úgy peregnek a képernyőn, mint egy felgyorsított film, a legjobb volt a suliban, bármilyen programot meg tudott írni. Ő tette föl az iskola profilját a netre, és ő is kezeli. Olyan lett, hogy a leghülyébb szülő is tudja használni. Ha akart, egyedül is a gépteremben maradhatott, megbíztak benne, csak teremzáráskor nyitott be az ügyeletes: Oké, Péter, kilépés a levelezésből, kilépés az internetről, kilépés a Windowsból, kilépés a gépteremből. Aztán irány a kolesz, ott belépés a szobába, belépés a laptopba, és minden folyik tovább.

Matekos osztály volt. A programozás benne volt az órarendben. De ez Dedát egyáltalán nem érdekelte. Véletlen került ebbe az osztályba. Alig bírt átkúszni egyik osztályból a másikba. Kémiából meg fizikából állandóan bukásra állt, de leszarta. Úgy járt a folyosókon, mint egy filmszínész, hogy ezen a folyosón én vagyok a látványosság. Napszemüveget hordott, a félhomályos folyosókon is, és tök jól megtanulta a mutatóujjával fölnyomni az orrnyeregre, mint egy amerikai énekes, a ruhája tényleg szakadt volt, nem műszakadt, és koszos, nem műkoszos. Néha írást vett elő, egy gyűrött papírt a táskájából, és felolvasta. Hangosan, a kezével nagyokat meszelve a levegőben. Ömlött az

anyázás, a világgyűlölet, a felnőttek megvetése, az igazság tudása, és persze a szerelmi nyál vagy épp undor. Aztán hirtelen összemarkolta a papírt, és begyűrte a zsebébe, vagy széttépte, és a szemetesbe dobta, ez neki semmi, bármikor újra írhat ilyet, csak a hülyék gyűjtik össze, amit írtak, a szarrágók, akiknek nem a lényeg számít, hanem hogy újságoknak eladják, amit írtak, meg könyveket csináljanak belőle, de ő nem ilyen.
– Ebben kurvára benne van minden – mondta az egyik fiú, amikor Deda befejezte az olvasást.
– Kurvára, Deda, ez kurvára rólunk szól – mondta egy másik is, a harmadik fiú inkább elment ilyenkor, undorodott Dedától, és azoktól is, akik lelkesedtek érte.
Deda éppen gyűrte a lapot, s csak odaköpte, félig a szemetes fölé hajolva, félig a kegyeit keresőket nézve, akik szerettek volna maguk is olyanok lenni, mint Deda, csak féltek, féltek a büntetéstől, a szüleik haragjától, attól, hogy rossz lesz a bizonyítványuk, és nem mehetnek egyetemre, netán kirúgják őket, és mehetnek szakmunkásképzőbe büntetésből:
– Az egész szemét világ szart se ér. Gyilkosnak kell lenni, amilyen a Villon volt. Ha már mocsok minden, akkor nekünk is a mocskot kell választanunk. Még mindig tisztább, ha nem játsszuk meg, hogy milyen fasza arcok vagyunk.
– De azért lehetne olyan világ, ahol a geciket kinyírják, és akkor minden megváltozna – vetette közbe az egyik a lelkesek közül.
– Tudod, mit? – mondta röhögve Deda. – Vagy geci leszel te is, vagy szétbasszák az életedet, ez a lényeg.
A hallgatók most bólogattak, így van. Azt gondolták, Dedának igaza van, aztán vártak, hogy mondjon még valamit erről a dologról, ami igaz, amit csak ők tudhatnak, mert azok, akik felnőnek, elfelejtik, ahogyan elfelejtették a szüleik is, meg a tanárok. De most, talán nekik sikerül egy életre megőrizni az igazságot.
Deda nem szólt többet. Olyan volt, mint az indiánok, uff, beszéltem. Elindult onnét, és csak visszaszólt, ahogyan valaha Jézus az álmélkodó tanítványoknak.
– Lehet különben, hogy egy köztörvényes gyilkos nem akkora patkány, mint az amerikai elnök. Vigyorog a tévében, aztán rábólint minden geci, szemét pénzügyi akcióra. Rá se baszik, hogy megdöglik-e Afrika. Kurvára nem érdekli a világ, csak a haszon.

Az órára megint az a ferde arcú számítógépes tanár jött be. Így hívták, nem számtechtanárnak vagy informatikusnak. Számítógépes tanár, ez volt az elnevezése, mert minden második szava az volt, hogy a számítógépet, vagy a számítógéppel, a számítógépnek, a számítógépről. A feje pont úgy volt elcsavarodva, mintha az ajkánál jobbra nyomná valami erős szél, a homlokánál meg balra. A számítógépterembe a géphangokon kívül csak a tanár utasításai törtek bele a csendbe. Nyomd le az entert, klattyints rá a, itt egy angol szó volt, vagy kettő. Ne verd annyira, a számítógép nem az ellenséged. Rövid utasítások voltak, amelyeket nem tekinthetünk nyelvfoszlányoknak, hiszen egy sor értelmezhető cselekedethez adtak nyitányt, inkább volt ez afféle foszlány-nyelv, ami túllép az évszázadok óta megszokott fogalmi hálón, a civilizáció alapelemein, ahogyan a ferde fejű tanár mondta időnként, amikor a gyerekek belefeledkezve a munkába, hallgatagon tevékenykedtek.
– Vége a nyomtatott civilizációnak – mondta. – Csak egy program, meg egy-két klattyintás, és ömlik a számítógépből a Tolsztoj meg a Flaubert! Értitek?
– Hát nem fantasztikus – folytatta kis szünet után –, itt ülünk egy szar kis porfészekben, és bejön hozzánk a legtávolabbi világ is, mert itt ül velünk egy új intellektus. Értitek? Az egész világ a számítógépen keresztül! Itt ugyanazt behívhatod, amit a New York-i gyerekek. Értitek?
Megint szünetet tartott, a gépek zúgása a jövőbe röpítette réveteg gondolatait.
– Mindenki testvére lesz mindenkinek, az internettel és a közösségi médiával bárkihez közel kerülhetünk, ez lesz a teljes szabadság. S ha létrejön a digitális tér, és létrejön a modellezhető, digitális személyiség, elérjük azt, amire az emberiség örökké vágyott: megszabadulunk a testünktől. És a testtől való megszabadulás nem más, mint az örök élet. A digitális világ létrehozza azt, amivel a vallások próbálkoztak, csak persze elbuktak, mielőtt eredményt értek volna el. Tudják, mi az igazi demokrácia?
– Kéne tudnunk, tanár úr? – kérdezett be Deda, zavarta, hogy a tanár gondolkodik. Egy tanár ne gondolkodjon, hanem tanítson. A tanár nem szólt semmit. – Kéne tudnunk, tanár úr?
– Nem ártana – mondta a tanár.

– A szabad szerelem, tanár úr. Az például olyan, hogy mindenki mindenkivel, szóval az igazán demokratikus.
A gyerekek röhögtek.
– Engem ezzel nem hoz zavarba, kedves Dávid – mondta a tanár amúgy zavartan –, legfeljebb az osztálytársnőjét.
– Nem jöttem zavarba, tanár úr – mondta az egyik lány.
– Ja, persze – mondta gúnyosan a tanár –, az már a múlté, hogy zavarba lehessen egy lányt ilyesmivel hozni. Úgy bagzik itt az egész ország, mint a nyulak. Morális romlás, ez a pusztulás évezrede – mondta, megfeledkezve róla, hogy épp egy perce még az öröklét eléréséről beszélt.
– Tanár úr, akkor mi is az igazi demokrácia? – kérdezte a harmadik fiú.
– Ja, igen. Hát kérem, az igazi demokrácia nem az, amiről történelemórán tanultak, a választójog, a törvény előtti egyenlőség, mert az nem tudta fölszámolni az emberek közötti különbséget, sőt csak tovább növelte. Közben persze azt a látszatot keltette, hogy mindenki beleszólhat az államok irányításába. Hát nem, a szavazók csak a tőke által félrevezetett tömegek. A tőke érdekeit szolgálják. Az igazi demokrácia az interneten képződik meg.
– Miért, tanár úr? Ez hogy függ össze?
– Nagyon jó a kérdés, de a válasz egyszerű: ha mindenki hozzáférhet minden információhoz, nemcsak a párttagok meg a gazdagok, mint amikor én gyerek voltam, szóval akkor elvesznek a kiváltságok, végre egyenlő pályák, egyenlő esélyek lesznek. És bárki az elitbe kerülhet.
– És ha valaki nem akar? – kérdezte Deda, aki azt gondolta magáról, hogy ő nem akar.
– Mindenki akar. Én is akartam, de csak Veszprémig jutottam, ráadásul pont ebbe a gimnáziumba.
– A tanár úr nem ezt akarta mindig? – kérdezte a harmadik fiú.
– Nem. Senki nem ezt akarta, amikor még fiatalabb volt.
– Nem is kell más, tanár úr, elég az internet? – kérdezte Deda.
– Elég. Mert a hatalom a modern társadalmakban az információ birtoklására épül. És ha az információ mindenki számára elérhető, akkor mindenki a hatalomba kerülhet – mondta a tanár azokat a mondatokat, amelyek valójában a saját életének kudarcát akarták megmagyarázni, hogy ő miért akadt el egy vidéki középiskolában viszonylag szar fizetésért, az ő

életében túl későn jött a digitális szabadság, már nem maradt ideje korrigálni.
– Tanár úr, ezt már senki nem gondolja így – mondta Deda. – Az internet semmit nem változtatott meg, csak tovább növelte az államok és a gazdaság hatalmát. Nem szabadságot hozott, hanem leuralja az emberiséget. A világháló csak tovább fokozta a fogyasztást, a hatalomnak és a tőkének való kiszolgáltatottságot. Szerintem, a forradalmat – folytatta Deda – semmi nem tudja pótolni, a világháló biztos, hogy nem. Minden új eszköz csak a hatalmon lévők erejét növeli és növeli a kizsákmányolást. Csak a forradalom tud változtatni.
– Épp az a lényeg, hogy nincs szükség forradalomra. Mert mi a forradalom? A társadalom radikális változása. Most az internet és a digitális szabadság segítségével maguktól is képesek változásba jönni a dolgok.
– Szerintem csak akkor lesz új elit, ha a régit kinyírjuk. Ez alapszabály – mondta Deda. – Az új technológiák mindig a hatalom szolgálatában állnak. Azok találják ki, akik hatalmon vannak.
– Hagyd már – szólt Péter. – Mi a fasznak vitatkozol vele?
– Mert ilyen kedvem van – mondta Deda Péternek, aztán megint a tanár felé fordult. – Az öregeket ki kell nyírni, tanár úr. Azzal kell kezdeni. Megtisztítani a társadalmat a romlottaktól.
– Téved, kedves Dávid. Nincs szükség véráldozatra. Legfeljebb páran öngyilkosok lesznek, amikor észreveszik, hogy ellökték őket a húsosfazéktól, mármint képletesen értve.
– Akkor meg minek a változás, tanár úr, ha mindenki életben marad, a sok szemétláda…
– Ezek anarchista nézetek, kedves Dávid. Észrevettem. Zavarba akar hozni, kedves Dávid. De én ettől nem jövök ám zavarba. Nekem aztán lehet bármit mondani, mert én nem vagyok olyan, hogy meglepődök.
– Majd ha több nő kerül a hatalomba, meg roma, akkor lesz más világ – mondta Deda.
– Próbálkozunk, próbálkozunk? Azt hiszed, kiugrasztod a nyulat a bokorból, pedig nincs ott nyúl, én nem gyűlölöm a cigányokat, egyáltalán, nekem vannak cigány barátaim is, meg voltak osztálytársaim, akik olyanok voltak. Nem gondolom, hogy cigánybűnözés, csak olyan bűncselekmény,

amit cigányok követtek el, mert azokról mégsem lehet azt mondani, hogy nem a cigányok követték el.
– Nem azért mondtam, tanár úr, csak hogy az internet, ugye, mindenkinek elérhető, s ha azzal hatalomra lehet kerülni, akkor mindenki hatalomra kerülhet, nem csak olyanok, amilyen a tanár úr.
– Hogy most mit mondasz? Hogy kicsodák?
– Például a nők.
– Szerintem is, tanár úr – szólt közbe Juli –, olvastam egy ilyen könyvet, hogy a női princípium, vagy mi, tudja megjavítani a világot.
– A nők azok már most hatalmon vannak, ennek az iskolának is nő az igazgatója, meg ahol nem nő, ott is van egy nő az ember mögött, az diktál.
A csengetés megzavarta a tanár gondolatmenetét a nőkről, pedig lett volna még mit mondania, a válása óta gyűlölte a nőket. A lányokat örökösen gúnyolta órán. Ha valamit elmagyarázott, hozzáfűzte, hogy ez olyan egyszerű, hogy talán még maga is megérti, Juli, vagy Anna, vagy Hanga. Valójában azt gondolta, hogy a világ nem a tőke, hanem a nők rémuralma alatt áll, s emiatt lehetetlen a magasabb színvonal elérése, hiába adottak hozzá a technikai lehetőségek.
– De gyorsan elszaladt ez az óra, hiába, az izgalmas kérdések legyűrik az időt – mondta a tanár, és összemarkolta a könyveit.
– Einstein is megmondta, tanár úr, hogy az idő relatív – mondta Deda.
– Ha-ha-ha, maga ilyen vicces fiú, kedves Dávid. Holnap innét folytatjuk, viszontlátásra.
A ferde fejben villogó szemeken látszott, hogy belül még folynak a gondolatok, hogy most nyúlni kezdenek benne az évek, nyúlni kifelé az időből, át a végtelenbe.
A gyerekek nem szóltak, nem mondták, hogy viszontlátásra, tanár úr, csak kalandoztak a számítógép rejtett kamrái között. Raktárakat törtek föl, és kipakolták az ott elszállásolt árut, aztán újrarendezték, és mentek tovább, oly gyorsasággal, amit ember ésszel fölfogni nem bír. A test görnyeteg kupac a széken, a fejben lefagyott minden, mint az őszi sár, de az ujj tovább és tovább kalandozott. Ki kell lépni. Ki kell lépni a programból, mert a következő óra nem itt lesz. Mások törnek be az elhagyott raktárakba.
Ezek a gyerekek az eszközök bűvöletében élnek, mondta róluk az igazgatónő egy értekezleten, hogy ki kell vinni őket a szabadba, mert

korcsok lesznek, akik csak egészségtelenül tudnak majd élni. Az informatikatanár is felszólalt, a technika mellett agitált, a tanárok többsége nem értett vele egyet. Semmi nem helyettesíti a könyvet és a valóságot. Az értekezlet hosszan tartott, olyan életkorban lévő emberek mondták el a véleményüket, akik alig alapszinten voltak géphasználók, akik, mondta róluk egyszer Deda, mire beírnak egy esemest, lemerül a telefonjuk.

– Láttad, hogy nézte a Julit? – kérdezte Péter Dedától. – Átbámult a pulcsiján.
– Hát van ott mit bámulni, mert a Julit nem kell plasztikázni, helyből akkora van neki, mint egy dinnye.
– Utálom, ha így beszélsz – mondta Péter.
– Te meg minden tanárról azt hiszed, hogy…
– Nem mindről, de erről biztosan tudom.
– Az nem a matektanár vagy a magyar?
– Azok is, nem véletlenül járnak össze, megosztják a tapasztalatokat.
– Hülye vagy – mondta Deda.
– Hát nem, mert ez a szerencsétlen csaj fél év múlva a geci ágyában végzi.
– Nem ő lesz az első.
– Neked ettől nem fordul ki a gyomrod?
– Még mindig jobb, mint az igazgatónőt megdugni.
– Az az ő korosztálya.
– Ha megérném az öregkort, amit persze nem tervezek, én is ezt csinálnám.
– Mit érez egy fiatal lány, amikor hozzáér egy ilyen öreg, rücskös bőrhöz? – kérdezte Péter.
– Az agyára gondol meg a pénztárcájára, nem a bőrére vagy a löttyedt faszára, érted.
– Akkor is undorító.
– Különben tudnak ezek még dugni? – kérdezte Deda.
– Gyógyszerrel vagy a nyelvükkel.
– Na, nekem meg ettől fordul ki a gyomrom –mondta Deda undorodva. – Elképzelem ezeket az öreg testeket meztelen, ahogy a büdös valagukat meresztgetik, meg lóg a hasuk, a nőknek a mellük, és bekapják azokat a melleket a szájukkal, nyögnek, ahogyan a kollégiumi tanár szokott nyögni éjszaka. Hányás az egész. Mért akar az ember öreg lenni?

– Nem akar – mondta Péter –, csak lesz.
– Te mi a faszt akarsz? – kérdezte Deda, mikor a harmadik fiú odament hozzájuk. – Mi most nem veled beszélünk.
– Szerintem hülyeségeket mondtál az órán – mondta a harmadik fiú.
– Én hülyeséget?
– Igen. A világ nem olyan, hogy csak a szemeteknek sikerül minden, és geciség állandóan mindent lefikázni.
– Figyelj, én nem tudok akkora szemétséget mondani, amekkora szemétség van a világon, érted. Mert kurva szemét világban élünk, a lehető legszemetebben, ennél szemetebb nem is lehetne, mert akkor atomjaira hullana. Ez a világ a létező világok legszemetebbike. Tudod, hány millióan halnak éhen naponta? Hogy szarér, húgyér dolgoztatják Ázsiában még a gyerekeket is? Rabszolgaság, bazmeg, aztán Amerikában meg nagyképűsködnek a demokráciával, hogy néger az elnök. Egy nagy szar, ami itt van. Egy geci rendszer. Nem lehet, bazmeg, igazságot tenni, csak ha te is geci leszel. Ha nem leszel geci, kinyírnak, de én nem várom meg.
– Azt nyírják ki – mondta a harmadik fiú –, aki geci.
– Honnét tudod? Anyukád mondta?
– Nincs anyám.
– Ja, bocs. Akkor ezt tapasztaltad?
– Igen, pont ezt.
– Jobb, ha tőlem tudod meg, hogy mindig a gecik kerülnek fölülre. Bazmeg, ezért az élet tanítómestere a történelem, hogy ilyeneket tudjon az ember alapból.
– De kurva nagyképű vagy te. Azt hiszed, mindig az az igaz, amit mondasz.
– Az biztos, hogy igaz. Te viszont azt hiszel, amit akarsz. Rólam is különben – mondta Deda.
– Miről beszéltek? – kérdezte Juli, amikor odaért hozzájuk.
– Semmiről – mondta Deda.
– De ugye nem rólam? – kérdezte Juli.
– Mit lehetne rólad beszélni? – kérdezte Deda.
– Hát, nem tudom – mondta Juli.
– Ha te sem tudod, akkor mi honnan tudnánk?
– Akkor miről?
– Na, én megyek – mondta Péter.

– Hová mész? – kérdezte Juli.
– Zsófihoz – mondta Péter.
– Azért, mert idejöttem? – kérdezte Juli.
– Nem. Ha nem jössz ide, akkor is most megyek.
– Biztos? – kérdezte Juli.
– Biztos.
– Megyek én is – mondta Deda.
– Minek? – kérdezte Péter.
– Csak. Hogy ott legyek – mondta Deda.
– Biztos miattam mentek el – mondta Juli.
– Szeretnéd azt hinni, hogy miattad? – kérdezte Deda.
– Mi, hogy mit hinni? – kérdezte Juli.
– Hogy annyira fontos vagy, hogy miattad elmegyünk.
– Igen – mondta Juli.
– Akkor miattad – mondta Deda, és elindult Péter után.

– Tudod, mit olvastam? – kérdezte Deda Pétert, már az utcán voltak.
– Mit? – kérdezte Péter.
– Hogy majd a digitális térből mindent le lehet hívni, hogy beleteszed magad egy ilyen ruhába, meg fölveszel valami szemüveget, és akkor tök olyan lesz, hogy behívsz magadnak Tokióból egy japán csajt, és simán dughatsz vele. Érted, az lesz a valóság, amit akarsz.
– Ja, persze – vetette közbe Péter nevetést erőltetve.
– Képzeld el, akkor ülnél a gép előtt, és beprogramozhatnád a saját világodat. Érted, ami neked kell, és frankón elélhetnél benne. Olyan világban, amilyet te csinálsz magadnak, ami neked a legjobb. És nem kell többé ebben a szarban élnünk.
Péter hosszan nézte Dedát, amint a két karját szélesre dobálva magyaráz:
– Olyan lenne minden, mint a filmeken, szóval tök tudnál bármit leélni, mondjuk, behívnám a *Született gyilkosok*-at vagy a *Bonnie és Clyde*-ot, és mehetnék velük kicsit lövöldözni, kicsit szétnyomni a pofáját ezeknek a szemeteknek. Csak addig mennénk át a másik világba, amíg kicsit rendet teszünk, kicsit megritkítani a szemeteket. És ha kinyírnak, csak egy klattyintás, és felépíthetsz magadnak egy másik valóságot.
– Ez tényleg kurva jó – mondta Péter, s közben arra a másik valóságra gondolt, amibe simán átjuthat a digitális tér zugain és titkos járatain

keresztül, ahol a szar alakokat, akik csak ártani tudnak, akik arra kényszerítik, amit nem akar csinálni, azokat egyszerűen kinyírja vagy kitörli a képernyőről, s ha vele mégis végeznének, akkor legyártja az újabb színteret. A virtuális valóságok, gondolta, felfüggesztik azt, amiben él, az apját, a kölcsönzőt, azt, hogy fél, hogy Zsófi nem szereti.
– Tök olyan lehetne ott minden, mint a Bibliában.
– Hogyhogy a Bibliában? – kérdezte Péter.
– Amikor még nem volt olyan, hogy halál, érted. A paradicsomban. Szerintem a középkorban is csak azért gondolták ki ezeket a poklokat meg mennyországokat, hogy valahová ki lehessen lépni, mert különben nem bírták volna elviselni, hogy itt kell lenniük, és utána meg kell halniuk. Tudod, mi a vallás?
– Hogyhogy mi? – kérdezte Péter.
– A vallás egy kurva nagy népi számítógép.
– Szerintem ez hülyeség – vágott közbe Péter.
– Pedig az is lehet, hogy az ember is egy számítógép, csak nem vesszük észre, mert nem tudunk így gondolkodni magunkról. Mert nem látjuk magunkat annyira kívülről. Pedig úgy mindent jobban meg lehetne érteni. Egy számítógép, ami már eljutott arra a fejlettségi fokra, hogy már nem csak egyszerű műveleteket tud végrehajtani, hanem a képzelet segítségével legyártja az élhető világokat, a geciknek meg a büntetővilágot. Hogy a pokolban fogják őket felperzselni az ördögök. Valójában semmit nem tudunk magunkról.
Deda teljes erőbedobással magyarázott a másik világokról, iszonyatosan saját hatása alá került, de Péter nem figyelt, az Aranygaluska mellett meglátta Zsófit, meg két másik lányt az osztályból. Fagyi volt a kezükben, és röhögtek. Aztán Zsófi eltűnt.
– Nektek is vége? – kérdezte az egyik lány, amikor odaértek.
– Még egy órára vissza kell mennünk – mondta Péter. – Zsófi hol van?
– Vécére ment – mondta a lány, aki ott volt, mondjuk, a Lili. – Azt azért lehet, nem?
– Ezt most mért mondod? – kérdezte Péter.
– Mert egy percre sem hagyod egyedül – mondta a lány.
– Szerintem ehhez neked semmi közöd – mondta Péter.
– Egy kicsi azért van – mondta a lány –, mégiscsak barátnők vagyunk.
– Nincs. Egy kicsi sincs – mondta Péter.

– Ne szívd fel magad, ez csak irigység – szólt közbe Deda.
– Én – kérdezte a lány – mire lennék irigy? A Péterre? Ugyanmár!
– Hová mész? Péter, hová mész? – kérdezte Deda, mikor Péter elindult befelé.
– Quo vadis? – kiáltott utána még egyszer Deda.
– Mi az a kovadi? – kérdezte a másik lány.
– Azt jelenti latinul, hogy hová mész – mondta Deda.
– Fú, te tudsz ilyeneket? – kérdezte a másik lány, mondjuk a Juli, de nem az a Juli, aki az osztályban volt.
– Aha, van egy ilyen film, hogy Quo vadis, meg egy vicc, hogy hová mész?
– Abban mi a vicc, hogy hová mész? – kérdezte a lány.
– Még nem mondtam végig.
– Ja…
– Szóval, hogy két faszi találkozik. Hová mész? Moziba. Mit játszanak? Quo vadis. Mit jelent? Hová mész? Moziba. Mit játszanak…
– Végül melyik megy moziba? – kérdezte a lány.
– Mind a kettő – mondta Deda.
– Tényleg?
– Figyeld csak: Jön az egyik. Hová mész? Mire a másik, moziba. Mit játszanak, ezt mondja az egyik. Quo vadis, mit jelent, hová mész, moziba, mit játszanak… Érted? Ez csak akkor jó, ha mind a ketten moziba mennek, mind a ketten a *Quo vadis*-t nézik meg, és mind a ketten megkérdezik a másiktól, hogy mit jelent, és mind a ketten tudják, hogy azt jelenti, hová mész. Érted?
– Hát értem, vagyis nem annyira, de nekem ennyire is elég – mondta a lány.
– Szóval az egyik mondja, hogy hová mész – folytatta Deda –, mire a másik, hogy moziba, erre az egyik, hogy mit játszanak, mire a másik, hogy Quo vadis…
– Akkor ugyanabba a moziba mennek? – kérdezte a lány.
Péter és Zsófi kézen fogva jöttek épp kifelé a cukrászdából. Zsófi is vett magának fagyit.
– Hagyjad már, Dávid – szólt oda Zsófi –, annyira utálom ezt a viccet.
– És miről szól a film? – kérdezte a lány.
– Szent Péterről – mondta Deda.

– Az meg kit érdekel?
– Például engem – mondta Deda – meg Pétert, mert őróla van elnevezve.
– Tényleg? Téged a Szentpéterről neveztek el, nem a faterodról? – kérdezte a lány.
– Nem – mondta Péter –, a fateromat Lajosnak hívják.
– És történt valami érdekes a Szentpéterrel? – kérdezte a lány, mondjuk, a Lili.
– Á, semmi, csak keresztre feszítették – mondta Deda.
– Az nem a Jézus volt? – kérdezte a lány, mondjuk, a Juli.
– Őt is, meg a Pétert is – mondta Deda.
– Mért? – kérdezte a lány, talán a Juli.
– Mert keresztény volt – mondta Deda.
– Tényleg? Azt hittem, csak a zsidókat üldözték – mondta a lány.
– Régen a keresztényeket is – mondta Deda.
– És nem tudott volna elbújni? – kérdezte a lány, biztosan a Juli.
– Próbált – mondta Deda –, de épp ez az érdekes, hogy megszökött Rómából, de amikor kiért a városból, összefutott Jézussal, és akkor kérdezte tőle Jézus, hogy Quo vadis? Ő meg dumált összevissza, hogy meg akarják ölni, meg ilyesmi, hogy azért kell menekülnie…
– Még jó hogy, ki az a hülye, aki meg akar halni, ha nem kötelező, ha meg lehet lógni – mondta a lány, valószínű a Lili.
– A sorsod elől nem lóghatsz meg – mondta Deda.
– Hogy mi? – kérdezte a lány, ez biztos a Juli volt.
– A sorsod elől nem lóghatsz meg – mondta újra Deda.
– Ezt te találtad ki? – kérdezte a lány, valószínű, hogy a Lili.
– Én – mondta Deda – tudok ilyeneket kigondolni.
– Ez nem is igaz – szólt közbe Zsófi –, olvastad valahol.
– Nekem nem kell ahhoz olvasni – mondta Deda –, hogy ilyeneket mondjak.
– Különben, szerintem fordítva volt – mondta Péter.
– Mi volt fordítva? – kérdezte Deda.
– Hogy Péter kérdezte Jézustól, hogy hová mész, és a Jézus mondta, hogy bemegy Rómába az apostol helyett, mert valakinek meg kell halnia.
– Ez most nem tök mindegy? – kérdezte Deda. – A lényeg, hogy akkor jött rá Péter, hogy mi a dolga a világban.

– Azért az egyszerűbb lett volna – mondta a lány, valószínű, hogy a Lili –, ha Jézus megy be, nem? Legfeljebb ha keresztre feszítik újra, akkor megint föltámad, és kész, kalap.
– Nem érted? – kérdezte Deda. – Ha neked kell meghalnod, azt más nem vállalhatja magára. Nem halhat meg helyetted más, ha neked kell. Érted, a Kovács Gabi helyett is meghalt volna a mamája, ha ezzel a Gabi életben marad, de nincs ilyen választás.
– Mennyire szar volt, amikor kiderült – mondta Zsófi.
– Mi? – kérdezte Juli.
– Hogy a Gabi leukémiás. Emlékszel, hogy mondta az ofő, hogy most már meg kell mondani, hogy ezért nem jön a Gabi. És a többi, hogy elhúzódó influenza, csak kamu volt.
– Az tényleg nagyon szar volt – mondta Lili.
– Főleg, hogy amikor meglátogattuk, senki nem tudott mit mondani neki – mondta Zsófi.
– Jó, de mit lehet ilyenkor mondani, amikor ott ül, tiszta sárga, meg kopasz, mit tud ilyenkor mondani az ember? – kérdezte Juli.
– Hallgattatok – mondta Deda –, mert mindenki örült, hogy nem ő a leukémiás, hanem a Gabi.
– Te hülye vagy – mondta Zsófi –, senki nem ilyen szemét.
– De, pont ilyen mindenki – mondta Deda –, hogy örül, ha a másiknak van baja és neki nem.
– Én nem vagyok ilyen, és a Péter se, ugye?
– Nem, én biztos nem – mondta Péter.
– Jó, ti nem, de más ilyen, mert arra gondol, ha ez mással megesik, akkor már nincs esélye, hogy vele is megessen.
– Tényleg nincs – szólt közbe a lány, valószínűleg a Juli –, mert azt nem lehet elképzelni, hogy egy osztályban két csaj is leukémiás legyen.
– Szerintetek tudta, hogy meg fog halni? – kérdezte Péter.
– Lehet az ilyet nem tudni? – szólt vissza Deda.
– Biztos azt hitte, meggyógyul – mondta a lány, biztosan a Lili –, legalábbis én azt hinném, ha én lennék.
– De nem te voltál – mondta Péter.
– Az anyukájának is mennyire szar lehet egy ilyet végigcsinálni – mondta Zsófi –, mert a Gabinak már mindegy, de az anyja ott van még most is.
– Lehet, hogy örül, hogy megszabadult tőle – mondta Péter.

– Ez nagyon durva – mondta Zsófi.
– Micsoda? – kérdezte Péter.
– Amit mondasz – mondta Zsófi –, ilyennek nem lehet örülni.
– De lehet – mondta Péter.
– Annak, hogy meghal a gyereked? – kérdezte Juli.
– Ha azt gondolod – mondta Péter –, hogy nem ilyen gyereket akartál, hogy ez a gyerek pont olyan, amilyet nem akartál.
– Akkor is a gyereked – mondta Juli.
– De csak azt látod benne, hogy egy kibaszás, hogy ilyen van. Hogy emiatt baszódott el az életed.
– A te anyád ilyen? – kérdezte Deda.
– Nem, ő nem – mondta Péter.
– Akkor ki? – kérdezte Deda.
– Az apám – mondta Péter.
Épp hallgattak, amikor a másik Juli, aki eddig nem volt ott, odaért hozzájuk.
– Helló! Most itt csak álltok, és hallgattok? – kérdezte Juli.
– Csak most hallgatunk – mondta Zsófi –, eddig beszélgettünk.
– Rólam? – kérdezte Juli. – Azért hallgattok, mert rólam?
– Nem – mondta Zsófi –, másról, csak most lett vége a mondatnak.
– Ja, azt hittem, hogy miattam. De elmegyek, ha titkos.
– Mondom, hogy nem – mondta Zsófi.
– Különben, mit akartál? – kérdezte Deda.
– Csak hogy valamit kéne csinálni – mondta a másik Juli –, mert unok itt lenni.
– Itt nem lehet semmit csinálni, csak unni, hogy itt vagy – mondta Deda.
– Visszamegyünk? – kérdezte Péter Zsófit.
– Vissza a városba – mondta Deda, és nevetett –, ahogy Szentpéter.
Ment az öreg Szentpéter, fogott bele a történetbe, kifelé a városból, és közben nyögve, görnyedve utánozta is az apostolt, a csajok nevettek, azért, mert vicces volt, meg azért, mert a Deda csinálta.
– Szóval, ment kifelé, nehogy kinyuvasszák a római katonák, aztán ahogy elhagyja a város határát, mit lát, jön vele szembe a Jézus.
Most Deda kihúzta magát, és Jézust játszott, karcsú test, előrevetett, elszánt tekintet.
– Hát, te hová mész? – kérdi tanítványát a Mester.

– Megyek, kicsit sétálok itt, Róma környékén – válaszolta hamiskásan Péter –, szeretem ezeket a ligetes részeket, meg rendkívül egészséges. Szükség van egy kis mozgásra, a friss levegőről már nem is beszélve.
– És Rómában mi a helyzet? – kérdi Jézus.
– Az a helyzet – válaszolja Péter –, szóval valójában az a helyzet, hogy ki akarnak nyírni, mert mind az egész város csupa bűn. A bűn annyira elszaporodott, hogy kiszorította a keresztényeket, köztük engem is.
– Neked nem ott volna a helyed, hogy figyelmeztesd a népet erre a problémára?
– Milyen problémára? – kérdi bambán az apostol.
– Hát a bűnre.
– Ja persze, a bűnre. Hát szóval – mondja erre Szent Péter –, tudom, hogy most nekem vissza kéne fordulnom, de az az igazság, ha engem ölnek meg, akkor nekem végem, ha viszont te mennél vissza, szóval neked már van egy kis rutinod a föltámadásban. Nem vállalnád esetleg, hogy… szóval, hogy egy kicsit, legalább a meggyilkolásomig helyettesítesz?
– És mit válaszolt erre Jézus? – kérdezték a lányok vihogva.
– Nem szólt semmit – mondta Deda –, csak megfordította Róma felé az apostolt, és úgy valagba rúgta, hogy egészen Róma város közepéig repült. Épp ott pottyant le, ahol ma a székesegyház áll. Ott aztán megtalálták a római katonák, rendesen bebörtönözték, és kivégezték, ahogyan azt a vértanú keresztényekkel szokás.
Deda még nem ért a hosszú történet végére, amikor Péter Zsófival elindult vissza a suli felé, van még egy óra, persze Dedának is, de ő majd elkésik, vagy be sem jön. A lány nyelvével fagyidarabokat emelt a szájába. Színes kupacok kerültek a meleg nyálas bőrre, oldalt olvadoztak, ahogyan a befagyott állóvizek, aztán eltűntek. Péter sokáig nem szólt, csak próbálta átölelni a lányt, végigcsúsztatta a derekán a kezét, aztán föl a hát domborán, de a kéz sehogy sem tudott ottmaradni, sehol nem lelt horpadást, völgyet, ami megtartotta volna, legurult. Mellényomódott akkor egész testtel, ahogyan a szerelmesek nyomódnak össze, de nem egészültek ki a formák, nem kapcsolódtak egymáshoz fogaskerekekként, meglökődtek, ütköztek, súrlódtak. Mintha nem is egy úton mennének, gondolta Péter, mintha nem is volnának egymás mellett, mintha a lány egy másik világban élne, egy olyanban, ahová neki bejutnia lehetetlenség.
– Most mért kell úgy csinálni, mintha nem szeretnél? – kérdezte Péter.

– Nem akarom, hogy mindenki rólunk beszéljen – mondta Zsófi. – Már így is tök ciki, hogy mindig együtt vagyunk.
– Az a normális – mondta Péter, és simult a lányhoz tovább. Egészen az iskoláig zötykölődtek. Zsófi az ajtónál hozzányomta arcát Péter arcához, és beszaladt.
Nem ez történt. Zsófi kint maradt, és Péter elindult befelé, neki volt órája. Vissza-visszanézett a lányra, akart neki inteni még, de a lány rögvest hátat fordított, amikor elváltak, és többet nem nézett vissza, vagy ha igen, nem akkor, amikor ő visszanézett.

A koleszben délután négytől tanulás, fél hétkor vacsora, aztán a számítógépterem. Péter már hétkor ott ült, és a digitális térben kószált, vagy valamelyik játékot vette elő. A régi játékokat szerette, azokat a primitív rajzokat, amelyeket még gyerekkorában szokott meg, amikor még olyan volt körülötte minden, hogy rendben. Van ilyen, hogy régi cuccokhoz ragaszkodik az ember, vagy újra divatba jönnek, szar nyálas zenék, táncdalfesztiválok, fekete-fehér filmek, hülye szabású nadrágok. A számítógépnek is van már története, van már olyan, hogy régi, ráadásul itt előbb lesz régi minden, mert olyan gyorsan változnak a dolgok. Ami a Római Birodalomban egy fél évszázad volt, az itt csak néhány hónap. Az új pillanatok alatt fölülírja a régit. Elavulnak az eszközök, a programok, a használók tudása, végül a használók is. De neki olyan volt ez a néhány régi játék, mintha egy mesekönyvet, vagy még inkább a gyerekkorát lapozgatná. Címlap és rövid gépzene, enter, bejön a játék első oldala, enter, elindulhat. Egy fickó lépdel előre, hatalmas bunkó a kezében, most egy dinoszaurusz tűnik föl, üt és üt és üt, vége, ezt elpusztította. Megy tovább, egy szakadékon ugrik keresztül, fogy az energiája – a képernyő tetején egy piros csík mutatja az energiamennyiséget –, a verekedésnél ő is megsérült, de még halad előre rendületlenül. Most megint egy dínó, üt és üt, de most neki lesz vége, meghalt. Nincs veszve semmi, újabb életet kap, összesen három van. Folytatja tovább, elér egy tóhoz, éhes cápák ugrálnak föl, ezt megúszni szinte lehetetlen, aztán mégis átszökken a tó fölött, de a túlsó parton egy fáról majmok dobálják meg kókuszdióval, második életnek vége, de van még egy harmadik, s ha az is lezárul, kezdődhet elölről minden. Új játék, enter. Ha sokáig gyakorolja, el fog érni valahová. Hová? Hol van az a valahová, és jó lesz-e ott? Ha Zsófival érne oda, gondolta,

akkor jó volna, de Zsófi csak akkor tudja szeretni, ha más nincs ott. Olyan világ kell, amiben csak ketten vannak. Csak ketten.
Ülnek sorban egymás mellett a gépek előtt a játékosok, ahogyan a római katonák éjszaka, mindenki a saját képernyője fényében. Életek hullanak el, és új életek születnek, a kis figurák készek a pusztulásra, a hősi halálra, hiszen mit sem vesztenek, csak egy újabb születésre van szükség, holtukból élednek, feltámadnak. FELTÁMADUNK, ez van a képernyő kapuja fölé írva. Mint valami új istenség, úgy ragyognak fel a holtukból életre keltek. Teli energiával, szilajon vágtáznak, nekiveselkednek a feladatnak.
És futnak kilencig, pedig futhatnának az idők végezetéig, mindig ugyanazokkal a lépésekkel, ugyanazokkal a mozdulatokkal. De este kilenc, és a mindenség, amit megnyitott a képernyő, leereszti függönyét. Kioltódnak a lámpák, és a program sötét méhébe zárkózik az apró emberke, a támadó őslények, most egymáshoz bújnak, de semmi melegítés, semmi összedörgölőzés, csak úgy a rend szabályai szerint, megférnek a program burkában. Majd holnap.
– Akkor majd holnap – szólt a teremügyeletes –, kilenc van, szálljatok ki a gépekből.
Majd holnap újra kirepedhetnek a kamráikból az elzárt lények, a gép átizzítja az apró rajzalakokat, irányba állnak, valaki átszól a pálya elejéről:
– Hová mész? – kérdezi.
Nem hallatszik válasz, mert mit lehetne mondani: Meghalni! Vagy azt, hogy újraszületni, hogy most itt ő kiszabadul, nekiveti magát ennek az útnak, és meghal, de csak azért, mert újraszülethet. Mi az nekem, mondja, az a vég, hisz az maga a kezdet, ahogyan az Atyánál is én vagyok a kezdet és a vég és (enter) az újrakezdet. Alfa, omega, alfa, enter, game over, enter. Kezdetben vagyok, és vagyok én a játék végezetéig. Százszor is meghalok, hogy elérjem a pálya végén elrejtett gyönyörű nőrajzot. Talán érte kell végighajtanom a pusztító akadályokon, legyőzni mindent és mindenkit, szerelmünk esküdt ellenségeit, mert mi szeretjük egymást, egymáshoz kell tapadnunk. Ebben az univerzumban mi leszünk az uralkodók, király és királynő, alattvalónkká válik mindenki, akit utam során legyőzök.
Most persze mindez, este kilenc után a sötét kamrákba lett hantolva, ott volt az a megannyi pusztulás és száma nincs életrekelés. Kialudtak a terem lámpái, az utolsó játékos is kibillent a játszmából, szemük vörösen izzott,

akár a római katonáké és a városi csőcseléké, mikor ráleltek a gyávaságáról híres, Jézusnak mégis kedves apostolra.

Ott ücsörgött a gyáva szent, olvasta Péter, és nézte a képeket, talán egy régi hittankönyv, az anyja miatt járt, mert ő úgy gondolta, jobb hinni, mert az nem árthat, mint nemhinni, ahogyan az apa tette, aki számára csak az volt, ami volt, és ebben a voltban nem volt benne az isten. Ott ült a gyáva szent, vagy ahogy később az Atya nevezte: a szentek gyávája, ott lógázta lábát a Tiberis partján, nem messze attól a helytől, ahová néhány száz évvel később Hadrianus császár épített szörnyeteg sírkamrát, egy nagy kerek épületet. Később ezt nevezték a városlakók Angyalvárnak. Nem azért, mert valaha is bemerészkedett volna oda akár egy angyal is, hanem a csúcsára szobrozott angyalalak miatt, ami mintegy figyelmeztetésül magasodott bele a római levegőbe, afféle vészjelző toronyként, hogy a munkájukból ide-oda térő angyalok nehogy véletlenül betévedjenek a rettentő pogány épületébe. De ez időben még csak néhány romos ház szegélyezte itt a folyópartot, s főként lombos fák, rejtelmes zsombékok övezték a locsakos vizet.
Egy ligetes kis hajlatban ücsörgött az apostol, Róma város első püspöke, a Péter nevű, akiről persze mindent lehetett mondani, csak azt az egyet nem, hogy kőszikla, legfeljebb így lehetett volna nevezni: kőszikra, vagyis az a fényes villám, ami a kőből kipattan, ám alig összefutva a levegővel, gyáván kioltódik.
Péter szótlan várakozott. Na, jöhetnének már, sötét is kezd lenni, mi a jóistenre várnak? Kicsit megrettent a jóistentől, hogy valamiképpen ez itt rosszul passzol a helyzethez, de azért csak tovább zsörtölődött, nem és nem és nem jönnek.
És nem jöttek.
Ők nem, csak a nagy fekete sötétség, az kezdett terebélyesedni az égfedélen, aztán meg a föld hátán is, hogy végül az egész világ ijesztő mélységgé változott. Belenézni olyan volt, mintha a végenincs semmibe nézne az ember, amely semmiből születnek a mindenféle világok, mondjuk, a miénk is, de ennél sokszorta szörnyetegebbek is születhetnek, pedig hát ez sem tekinthető… mármint a várható jövő tekintetében… Épp eddig rémüldözhetett a vaksötéttől az apostol, amikor a kormos mélységből felizzottak egy új világ fényei: mintha erős gyertyapárok

közeledlnének, kettesével belevetik fényüket a feketeségbe. Vetik-vetik, egészen Péterig vetik, ott aztán megállnak, beleakadnak a szakállas lesoványodott ember testébe, jól megbotlanak benne, úgy aztán Péter is láthatta, hogy a gyertyák nem fényes ezüstállványokon támaszkodnak, nem is szépveretű rézkandelábereken nyugszanak, hanem ezek a gyertyák a legrútabb rómaiak arcán és szemükben égnek, akik, most már hallani való volt, istentelen szavakat frecsegve közelednek Péterhez.
Nézzétek már, kiáltott az egyik, hát nem is lépett meg!
Hát te itt vagy, sziszegett egy másik. Azt hittük, ha meghallod, hogy érted jövünk, úgy elszelelsz a városból, hogy még lábnyomod se marad a Via Appia kövén.
Nem is olyan gyáva, mondta egy harmadik.
Péter nem szólt semmit. Kicsit dagasztott a mellkasán ez a bátorság, de alig jött egy kis dudor, a félelem máris összerogyasztotta. Persze más lenne a helyzet, ha mondjuk, úgy lehetne, mint Jézus, akinek egy ilyen esemény szinte meg sem kottyanna, no de hagyjuk.
Szóval itt a vége, morogta magában száraz, lemondó hangon, s úgy zuhant erőtvesztetten a római csőcselék karmába, mint az ágdarab, amit az imént hajított a lassan, olajosan sodró folyóba.
A martalócok vidáman dobálták kézről kézre a ronggyá puhult kősziklát, aztán hurcolni kezdték el arról a ligetes helyről, véritalos szemükkel belevillanyozva a vaksötétbe. Minek örülnek, gondolhatta volna a Teremtő, de épp elfordította az arcát, hiszen neki sem volt minden oldalán szeme, de minden oldalán volt világ.

Péter szemét fájás szurkálta, alig tudta kiolvasni a tárgyakat maga előtt, egy ajtó félig nyitva, egy asztal, ami mellett valaki még ül, a fürdő felől kilép egy alak, éppen elé, a derekán törülköző. A lányok ablakait nézi. Épp oda látni a folyosóról, tejüveg ablakszárnyak, árnyék kenődik a keretek közé, egy lány biztosan, csak lány lehet, a haja hosszan csíkot húz az ablaksarok felé. Régen kapott egy könyvet, hogy hogyan lehet árnyékállatokat csinálni a kezével. Ez jutott eszébe, s hogy az árnyékból fel lehet ismerni, hogy ki az.
Zsófi, gondolta Péter. Ez Zsófi szürke foltja az ablakon, ez az ő haja, az az ő arca, ez az ő teste. Állt egy darabig, nézte az árnyvonal ingását, aztán

meszelni kezdett a káprázat, és más árnyak buktak elé, régi árnyak a régi időből.
Otthon van a szobájában, igen, most ezt látja, hogy otthon, felismeri. Minden lámpa kioltva, de az üveges ajtón át, mint egy kifeszített ruhacsík, fény siklott a parkettre, szánkózott a tekintet le és föl, aztán az üvegen tapadt, ahol árnyékok kezdtek játszani, két alak viaskodott, gondolta akkor, harcolt ott, hogy melyik tapassza el jobban a fény útját. A nő győzött, hisz hosszú haját széjjel bírta teríteni, alig szüremlett körülötte át, mint egy aranyozott keret, némi világ, aztán a férfi rekesztette el az ablakot, mert a válla széles volt, és az egész teste szinte eltömte az ajtó előtti részt. Tejárnyékok, gondolta, mert emlékezett az üveg tejes színére. Nézte, amint egymáshoz csorognak, súgásokat is hallott, a férfiét, aztán a nőét, semmit nem értett, csak ámult a szemet kápráztató játékon. Aztán sírni kezdett, sírni ijedten, hogy hozzanak neki valamit, vagy ölelje valaki magához, szorítsa meg a hasát, dörgölgesse az arcát. Anyu! Anyu! Kijjebb nyílt az ajtó. Ahogyan Jézus lépett ki a sírból egy szentképen, fény csillogott a belépő teste körül. Az apa mondott valamit, hogy mindig a legrosszabbkor, vagy valami ilyesmit. Talán azt, hogy már megint a gyerek.

– Mire vártok még? – kiabált az ügyeletes tanár. Megrebbentek az alakok a folyosón.
– A szemeteket kapkodjátok föl. Vagy otthon is a lábatok alá ganyéztok?
A tanár hangjában alkoholos ragacs volt, ami elől mindenki sietett kitérni, nehogy a ruhájába kenődjön vagy a hajába, nehogy otthon magyarázkodni kelljen, honnét ez a folt.
Pétert még kis ideig eltorlaszolta a képzelet, aztán továbbment a folyosón, ösztönösen felvett egy papír zsebkendőt, az árnyékok már nem voltak rajzosak, mintha szürke festék fröccsent volna a szemébe, foltok folytak előtte ide-oda, foltok, amik csak egy óra múlva, az ágyban öltöztek egymásba, hogy végleg elférceljék a nappalt az éjszakától.

A sűrű firhang elfedte a szoba fekete kenőcsét, s egy órácskára bent is vakvilágot gyújtott, hogy aztán helyet pucoljon annak a fényességnek, amit az álmok villanyoznak át a képzeletben. Az épület minden zuga kifehérült, s a hatalmas termek átláthatókká lettek. Itt indult el az

álomvándor, hogy végigmássza a szobákat, és felérjen az utolsó szoba lépcsőzetén a lányhoz, aki, mint valami királyi szülemény, ott trónolt.
Ment, de a szobák sora váratlanul meghosszabbodott, és még mindig nem közeledett a trónus. Alighogy áthágott egy hatalmas csarnokon, máris újabb nyílt meg előtte, s ő egyre hevesebben loholt keresztül rajtuk. A hatodikban már szinte rohant, majd kibukott a torkán a szíve. Felkapta a fejét, a csillogó trónus most mintha közelebb lenne, és végre elér a lépcsőzet partjához. Kezd emelkedni a fokokon, már majdhogy a lábát éri a lánynak, de tovább jut, aztán már éppen belésimulna a bőrébe, már majdnem maga alá gyűri, érzi, mennyire megroppan súlya alatt a gyenge váz, és mikor végleg elnyúlna rajta, kifut belőle az erő, minden sietség elfolyik a testéből, és csak fekszik, mint egy bajvívásban lekaszabolt vitéz. Folyik a meleg lé belőle, érzi, és mondja is magának: elfolyok, és feledni hiszi a lányt, hogy ott melegíti még ő is. Mikor megmozdítja a szemek fedelét, és nézi a trónuson heverő testet, nézi, a mellek mintha megnagyobbultak volna. Nem, ez nem Zsófi. Mintha minden hatalmas kerekséggé vált volna, mintha már régen ismerné azt a ruhameleg bőrt. Hirtelen a régi árnyak riadtak bele a gondolataiba, a tejüveg előtt. A nő akkor ott hintázott a fényt takarva, már akkor ismerte, és most az ő teste alatt ring, az ő erőtvesztett húsát tartja. Rémület zuhant rá, hogy minden erőcskéjét összekaparászva tudott csak föltápászkodni. Ezt nem szabad. Ezt nem szabad! Ez tiltva van. Már megint a gyerek, hallotta az apa hangját.
És tovább folyik az árnyjáték. A szoba már nem az a fényes trónterem volt, az ajtó résnyire nyitva, mintha látni vélte volna, hogy valaki ott mocorog a másik szobában, valaki van ott, egy férfi. A férfi belép, és ott éri, amint a mezítelen nőn hever. Menni, menni, menni – csak ezt hajtogatta. Óvatosan átosont a nappalin, és azt mondta: ezt senki nem látta, ez nem történt meg, ez nem velem történt, ezt, ha valaki mondja, hazudik. És látta, amint az anya elmeséli, hogy ki tört rá álmában, és látta, amint azt mondja, ez nem igaz, én éjszaka ki sem mozdulok az álmomból. Az apa kiabált, már megint a gyerek.
Különben, rebbent meg most valóban, mi történt, és mi történt álmában, az anya mit álmodott, és mit álmodik ő? Kirobbant az alvásból, de percekig tartott, míg el tudta dönteni, hogy valójában mi történt. Aztán az éberség

megbékítette az idegeket, kioltódott minden félelem, ami átremegtette az egész testet és lelket.
Éjszaka volt. Deda összekuporodva aludt, mellette mindenféle holmik az ágyban: könyvek, papírok, elkoszolódott ruhák, olyan volt, akár egy éjszakai őr, akinek az a feladata, hogy vigyázza mindazt a rendetlenséget, amit a nappal hagyott kedves cimborájára, az éjre.

A csengő fél hétkor indította a napot, hasított bele fülbe, levegőbe, hogy aztán az ébresztő tanár unszolására végül mindenki kivánszorogjon a mosdóba. Kórusban zizegett a fogkefe, és folyt hozzá a víz, hol itt, hol ott krákogtak, köptek bele a kagylóba, a szájak szélén nyállal kevert fogkrém lógott. Valaki a folyó víz alatt állva, meztelen mosta a fogát, a hasán csíkokban eret vágott a fehér lé. A beszéd is olyan volt, mintha víz alatt bugyognának, mindenkinek volt valami a fogai között, s a nyelv a tömetekkel babrálva érthetetlen hangokat zurbolt napvilágra.
Szedelőzködés, rohanás, mások még alig értek a lépcsőig, Péter már a lánykolesz ajtaja előtt várt, idegesen rugdalta cipője orrával a földet. Kis kupacokat épített, mintha egy apró hegységet teremtett volna ott sebtében, olyat, amire a hangyák alig bírnak fölevickélni. Aztán még egy rúgás, és az éppen fölfelé tartót egy földgomoly elseperte. Pörögve zuhant le a magasból, s aztán leérve újra nekivágott az útnak, mintha semmi nem történt volna, akár a gépen a rajzfickó, mindig nekivág a hegynek, nekiered, hogy feladatát véghez vigye, s mikor elveszik minden életenergiája, mikor megbírhatatlan akadályba botlik, elpusztul, de kezdheti egy új élettel, megint csak elölről. A hangya mászott, pucolt fölfelé, most az előzőnél gyorsabban, de a cipő lendült, és letúrta az érkezőt, még nem ért a domb aljába, mikor Zsófi megjött.
– Szia – mondta, és odabújt a fiúhoz. Ahogyan kenyérre simít vajat a kés, gondolta Péter. De amikor elindultak, minden lépésnél érezte, hogy lekopik róla ez a vaj. Az iskola előtt már olyan volt, mintha egyáltalán nem is vele lenne. Csak megy mellette, mintha bárki mellett menne, mintha csak úgy odasodródott volna. Ha megállt beszélgetni, és megállt, kifeszítette tenyerét az övéből, és azzal is magyarázott, mutogatott a levegőben. Aztán Péter, mint valami vérvad, lecsapott újra a tenyérre, mikor a csípő mélységébe zuhant éppen, keményen megmarkolta, hogy érezze a lánynak mindegyik része.

– Megőrültél? – kérdezte Zsófi. – Összetöröd a kezemet.
– Azt akarom, hogy érezd, hogy szeretlek.
– Ahhoz nem kell így szorítanod a tenyerem, mert az nekem nem jó. Különben, eljössz pénteken a buliba? Tudod, most mi szervezzük, a másodikosok.
– Minek menjek – mondta Péter, és hátat fordított a lánynak. Minek menjek, ha nem szeretsz, ezt akarta mondani, de csak az elejét mondta el, a többi benne volt abban, ahogy elfordult a lánytól. Zsófiba fájás hasított, mintha vasat mozgattak volna a gyomor táján, mert először csak azt érezte, hogy valami vas ott növekszik, mert ahány fenyegető mondat repült hozzá, annyiszor érezte, hogy nagyobb és nagyobb tömör darab hever a gyomorszájnál, s végül elér a szívkamrákig, s mikor már rendesen keresztülért mindent, már növekedni nem volt helye, csak megmozdult ilyenkor, véső fájásokat hozva a belső szervekbe. Így ért be, kicsit vasaktól megrongálva az osztályba.
– Már megint nyúzott? – kérdezte Lili.
– Hagyjuk – szólt halkan a lány.
– El kéne küldeni a francba.
– Csak azért csinálja, mert szeret – válaszolta Zsófi.
– Tiszta hülye vagy – mondta megint a lány, azt hiszem, Lili volt.
Zsófi nem szólt semmit. Érezte, amit Péterről hall, Péter felé sodorja. Minden ellene mondott szó egyre erősebben köti a fiúhoz. Miért kotor bárki is bele abba, ami az övé, semmit nem tudnak arról, ami közöttük van. Péter azt mondta, hogy örökre mellette marad, és kitalálnak egy olyan életet, amihez más nem férhet hozzá.
– Olyan titkos kapcsolat kéne közöttünk – mondta –, amihez senki nem kerülhet közel, amit senki nem fejthet meg.
– De hát azt nem lehet – válaszolta a lány.
– Olyasmi – mondta Péter –, mint egy titkosított program a gépen. Csak az tudja megnyitni, aki ismeri a kódot.
– Hogy találjunk ki jeleket? – kérdezte Zsófi.
– Az ember különben is olyan, mint a számítógép – mondta Péter. – A szemből jelek villannak, amiket csak az érthet, aki a lelkedben benne van, a winchester legmélyén.
Zsófi szeme most valóban erős fényösvényeket nyitott Péter felé, mert mesevilágnak érezte az ő köteléküket, ahol minden csak róluk szól, és

senki nem férkőzhet közel hozzájuk. S amikor Péter ellökte magától, amikor hátat fordított, és elment, csak azt érezte, hogy visszahajítja azokat az összetartókat, amelyek eddig egymáshoz forrasztották őket, mintha felmondaná az ő világukat. Miért kéne neki ettől megválnia? Miért kéne kiszakadni a titokból?

Péter nem ment el a pénteki bulira, nem akart Zsófival együtt lenni, mert úgy érezte, elárulta azt, ami neki a legfontosabb volt. Hetek teltek így. Reggelente találkoztak, de minden találkozás veszekedéssel végződött. Veszekedés, aztán megölelték egymást. Ez lett az új kapocs, amiből kiút egyikőjüknek sem mutatkozott.

Kint hó volt és latyakos sár. A karácsony csúszott ebbe a fertelmes szürkeségbe, ahogyan egy fényes ezüstpapír keveredik a szeméttárolók kupacai közé. Ezt az ezüstöt taposták szét az ajándék után loholó vásárlók.

Dedáék Keszthelyen laktak egy kisméretű panelben. Egy nagyszoba és három apró lyuk, egyik a szülőké, a másik kettő a gyerekeké. A fát a nagyszobában állították föl, akkorát, amekkora befért a kettőhatvanötös belmagasságba. Zsófi együtt díszítette már vagy három éve az anyjával. Mindent együtt csináltak, bár jobb volt, amikor még túlvilági lények szállították a csodát. Estére eléggé kimerültek, mikor a szokásos csengetésre, ez az apa dolga volt, vagyis az angyalé, esetleg a Jézuskáé, mindenesetre „a hol a francba van az a kurva csengő” kérdés előzte meg a csilingelő hangot.

A szokásos csengetésre végre betódulhattak, s elkezdték bontogatni az ajándékokat. Mindent ugyanúgy csináltak, mint régen. Egyet bont Zsófi, egyet Deda, egyet Zsófi, egyet Deda, aztán jött az anya, végül az apa, s a legvégén az, amit a gyerekektől a szülők kaptak. Vacsora, mindig ugyanazt ették, ez volt az ő szokásuk. Borsókrémleves, juhtúrós tejfölös lepény, sok zöldség, a végén mézeskalács, senkinek nem sikerült olyan jól, mint nekik, puha volt és karácsonyízű. Zsófi mondta így, amikor kicsi volt. Aztán vacsora után valami szótársasba fogtak, Deda és Zsófi, néha a szülők is, most éppen nem. A Scrabble szabályait olvasták, mert mindig adódnak vitás kérdések. Játszottak, és röhögtek a hülyébbnél hülyébb szavakon.

– Nevet nem lehet? – kérdezte Deda.

– Persze hogy nem – mondta Zsófi. – Mért, milyen név jönne ki?

– Mondjuk az, hogy Péter? – válaszolta Deda, hülye flegmán ejtve ki a szavakat.
– Most mért szemétkedsz? Neked is barátod, nem?
– Igen, de nyár óta le se lehet kaparni rólad. Én meg azt sem tudom, hogy most te tényleg annyira bele vagy zúgva, vagy mi az isten.
– Ha te nem vagy, az egészből nem lett volna semmi – vágott vissza Zsófi.
– Nélkülem a Péter szart sem ér, csak miattam valaki. Tudod, mi ő, tudod, mi, egy otthon elhülyített gyerek, aki minden vackot megkapott, amit pénzért megvehettek. Különben meg be van szarva mindenkitől.
– Csak nem szeret annyit dumálni.
– Na jó, hagyjuk – mondta Deda, és kirakott egy szót: CSERÉP. Tovább játszottak.
– Anyuék tudják? – kérdezte Deda.
– Még nem – mondta Zsófi.
– Nem kéne elmondani?
– Ugye, nem akarod? – kérdezte Zsófi.
– Nem az én dolgom – mondta Deda –, de azért már itt lenne az ideje.

Éjfél volt, mikor lefeküdtek. Zsófit megint az a félelem kerülgette, amit néha Péter mellett érzett, hogy elrohanna mellőle, mert egy hatalmas teherautó száguld feléjük, és ugorna az árokba, oldalra, és kiabál: Vigyázz, Péter! De Péter csak áll, a tompa orrú jármű meg közeledik, már egészen előttük bőg, és Zsófi ugrani akar, de valami hozzátapasztja a fiúhoz, az pedig nem mozdul, mert azt mondja, meg bírja állítani valami titkos erővel a gépet. Hogy most arra gondol, hogy állj, állj, és a gép majd megáll. Éppen – mondja –, éppen előttük, a lábujjaik előtt. És robog a kemény fémkaszni, elér a lábujjakig, de megállni már nem bír. Hatalmas kerekeivel áttapos a két emberen. Zsófi érezni vélte, amint a mellkasa szétroppan a hatalmas súly alatt, s hogy a feje is valami keményhez verődik. Vér spriccel ki belőle mindenünnét. Mellette hever a fiú, mintha azt akarná mondani, hogy mi ezt kibírjuk, vagy mi ketten ezt a gépet megállítjuk, mert együtt mindennél erősebbek vagyunk. De már nem beszélhetett, a homlokán sebek és repedések, ahonnan a langyos lé, mint a slagból, ömlött, a has szétrepesztve, a belső szervek meg agyontaposva. Egypatakban folyt az álomban a vérük, csorgott át az úttesten.

Talán szürke és ködleves maradt volna minden, az év összes napjai és éjjelei, ha nem kopácsol a március olyan kedvvel, mintha mi sem történt volna legutóbbi ittléte óta, mintha nem zúzosodott volna be az egész világ, nem hidegültek volna át a házak és az utcák, hegyek és mezők, nem fagytak volna be a vizek. Jött, és könnyed mozdulatokkal kitördelte a folyómedrekből a jeget, s úgy fölolvasztott, azután meg fölszárított mindent, mintha egy hatalmas hősugárzó görgött volna végig a tájon. Kirepedtek börtönükből a fák, és felszakadoztak a földek járatai, s mikor már minden szabadon villódzott a napjátékban, az emberek is kezdtek mindenféle hideg burkukból kivetkőződni. A nap hevesen érlelte az emberi szervezetben a melatonint, minden jókedvek forrását, hogy még az érdes lelkű utcalakók is jókedvűen nevetgéltek boraikat markolászva a város parkjaiban:
– Hülye a Pityu, hülye a Pityu – mondogatták, mintha madarak volnának, és röhögtek rajta, pedig gőzük sem volt felőle, ki az a Pityu, és mért hülye. Az egyik megismételte, hogy a madár mondta, ő hallotta, hogy hülye a Pityu. Aztán a másik rámutatott egy emberre, ott ment nem messze tőlük:
– Az ott a Pityu – és röhögtek egy nagyot, rázkódtak testükön a zsíros kosztól megvastagodott ruhák, a markukkal meg keményen szorítottak egyet a műanyagüvegeken, az meg pattogott, ropogott, mintha jeges havon járnának, jó nagy zörgéssé erősítve a röhögést. Ha alábbhagyott a recsegő nevetés, valamelyik megint kinyögte: Hülye a Pityu!
Úgy éltek, mint a madarak, csak repülni nem tudtak, ültek a padon, és nézték az égben cikázó állatokat. De jó volna repülni tudni, mondta az egyik. S mesélni kezdte, hogy néhányan tavaly megpróbáltak elrepülni a viadukt tetejéről. Volt, aki látta is, hogy egy darabig együtt szálltak lefelé a magasból, s aztán volt olyan rész, ami egyenesen lefelé indult, és volt, ami úgy félútról visszakanyarodott, és ment fölfelé a nagy fényes egekig, s ott beért valami palotába, s azóta is ott van. Olyan élete van, mint azoknak, akik a ligetváros házaiban laknak, vagy még annál is jobb. Meleg takarók, párnák, arany gyertyatartók, hatalmas hűtők, jószagú nők, édes italok meg gyümölcsízű borok.
Az utcára vetettek, akiknek barna és ragacsos volt az arcuk, mint egy kanál pörköltszaft, ámulattal hallgatták a történetet, s úgy nyaldosták napmelegítette szájuk szélét, mintha tényleg odakenődött volna az a jó hagymás zsír. Aztán leselkedtek a padok felé, ahol a fiatal lányok meg fiúk

nyalták egymást, mint egy végtelenített fagylaltot. A nyelvek végigjártak minden szabad bőrdarabot. Csúszkáltak a nyakon, aztán egészen a váll pereméig jutottak, onnan vissza megint az arcra, a fül mellett föl, és lesiklás a szájig, ott bezuhantak a szájba, mintha barlangászok volnának, akik a járatot mélyítik már napok óta, és nem jutnak közelebb a barlanghoz, már feladnak minden reményt, néhányan már le sem merészkednek a szoros réseken át.

Végül egy véletlen napon, mikor szinte csak azért tolonganak egymás hegyén-hátán, hogy a lent hagyott szerszámokat felcipeljék, pont ezen az utolsó napon egy véletlen ütésnél átszakad a fal, és egy hatalmas térség ontja kifelé a sötétet: bezuhantak a nagyterembe. A nyelvvel egyszerre dolgozott a kéz is, bár hol egyik volt jobban irányítva, hol a másik, a kettő egyforma figyelemmel még nem tudott dolgozni. Sőt a legnagyobb odafigyelés mellett is voltak rossz mozdulatok, amikor a bőr becsípődött az ujjak közé, vagy ruharész szorult meg rettenetesen. Persze a hirtelen jött fájdalmak gyorsan oldódtak, elillantak, mint a márciusi hópermet, semmivé lettek, s maradt a remegő izgalom, amiért meghalni oly könnyű, hogy szinte nem is hősiesség.

– Szopókáznak a pöcsösök – mondta röhögve az egyik fickó. Köpött egyet, aztán átnyúlt maga mellé a kéregbarna nőhöz. Bele a szakadt ing résébe, és lapátvastag ujjaival markolni kezdte a melleket.
– Leszophatnál, Vera – mondta, és rángatni kezdte a nőt a bokor felé.
– Leszoptad má magadat eléggé, bazmeg – lökte el magától a nő.
– Ha a Sanyit várod, bazmeg, megöllek. Ha elmész vele, megöllek, érted!
– Nem tudom, mi a fasz bajod van a Sanyival, nem a haverod?
– Az, bazmeg, hogy a Sanyi egy rohadt geci fasz, érted, bazmeg, még be se nyom az ember, és már látom, hogy benyúl neked, érted, legalább várná meg, bazmeg, hogy kinyúljak a piától, de nem, ő csak aládvág, bazmeg, hogy én is látom, csak má nem bírok fölkelni, hogy szétrúgjam a retkes faszát.
– Hülye vagy te, bazmeg, teljesen, haggyá a picsába má békén.
Péter és Zsófi épp előttük mentek el, de nem értették, miről beszélnek, nehéz volt a szavakat különválasztani, összetapasztotta őket az alkohol, csak a köpéseket látták, meg hogy a fickó tépdesi a nőt.
– Aki át tudja vágni a másikat – mondta Péter –, annak oké, a többi meg dögöljön meg. Aztán eljátszani frankó kocsikkal, tele zsebbel a jófejet! Hogy mi aztán megdolgoztunk érte, nem szoptuk le magunkat. Aki úgy él, hogy szarul, az megérdemli a sorsát, magának kereste a bajt.
– Az apád is ilyen? – kérdezte Zsófi.
– Mitől lenne más – mondta Péter, és mélyen a gondolatai aljára bukott, oda, ahol a tanítónő élt, az Éva néni, aki szűk szoknyában járt és feszes blúzokban. Ez a nő lett a második szerelme, vele töltötte az álmait, minden kérdésére tudott válaszolni, azokra is, amelyikekre senki, még az a hülye Ágota se, akinek a cuccok olyan pontosan voltak beillesztve a táskájába meg a fejébe, mint egy svájci szerkezetbe, de az órán persze minden másképp történt.
– Hatszor kilenc? – kérdezte a tanítónő, a fiú állt, valaki súgta, kicsit a tanítónőnek is, hogy látszódjék, ő aztán tudja: ötvennégy. Ötvennégy. De Péter nem tudott nyögni sem. És a tanítónő ezt elmondja az apjának, legalábbis azt mondta, hogy azért kell fölmennie hozzájuk, mert erről beszélnie kell az apjával, amikor az anyja éppen Pesten volt vásárolni.
Együtt mentek haza, a tanítónő viccelődött vele, meg kérdezgette, mit szeret enni, de ő nem tudott válaszolni, mert olyan nagy gombócban ült a

félelem a torkában. Apukád biztosan otthon van, ezt kérdezte újra a tanítónő, amikor már egészen közel voltak. Igen, mondta Péter, de ugye nem csak rosszat. Meg volt rémülve, hogy mi történik majd az apja és a tanítónő között.
– Nem, dehogy, csak kéne ezt-azt megbeszélni – mondta a tanítónő.
– Én tudtam a választ az órán, csak véletlenül nem jutott eszembe, mert valami megakasztott.
– Valamelyik lányra gondoltál, ugye? – a tanítónő elnevette magát.
– Nem, én lányra nem, hanem…
– Hanem kire?
– Hát tulajdonképpen csak, csak az Éva nénire.
– Milyen vicces fiú vagy, Péterke. Máskor inkább a számokra gondolj.

Az apa nyitott ajtót, Pétert beküldték a szobába, ott kuporgott rettegve az ágyon: most minden kiderül, nemcsak az, hogy nem tud válaszolni egyszerű kérdésekre sem, hanem hogy szerelmes a tanítónőbe. Úgy érezte, minden gondolatát tudják, minden álmát valaki lejegyezte, és odaadta Éva néninek, ahogyan amúgy szerette volna, hogy odaadja valaki neki, hogy végre megtudja, mit érez. Csendben folyt a beszélgetés, semmi nem hallatszott át az ajtón.
– Micsoda kellemes meglepetés – mondta az apa, ezt még Péter is hallotta.
– Jó napot kívánok – mondta a tanítónő, ezt még Péter is hallotta.
– A gyerek? – kérdezte az apa, ezt még Péter is hallotta.
– Tulajdonképpen nem miatta – mondta a tanítónő, de ezt Péter már nem hallotta.
– Már megijedtem, hogy valami baj van.
– Dehogy, a Péterrel tényleg semmi.
– Akkor?
– Kicsit kínos nekem, mert a Pétert ugye tanítom, és ezt azért nem illik.
– Mondja csak, tanítónő, én mindent megértek.
– Szóval volna valami, amit szeretnék öntől.
– Csak mondja, a tanítónőnek én bármit megteszek.
– A jövő hónapban költözünk, és kéne.
– Á, új lakás!
– Csak egy kis szolgálati, ahol a többi tanárlakás is van.
– És mit tudok én ebben segíteni?

– Szóval jó lenne egy teherautó, ha nem túl drága…
– Teherautó? Csak egy teherautóról van szó?
– Tulajdonképpen igen, mert arra felférnek a cuccok, ha tényleg lehetne kicsit olcsóbban.
– Olcsóbban? A tanítónőnek ingyen.
– Jaj, köszönöm szépen, nem is gondoltam volna, hogy ennyire egyszerű lesz.
– Ugyan, ez tényleg semmiség. A gyerek?
– A gyerekkel semmi gond. Rendesen tanul.
– Magatartás?
– Csendes.
– Ja, mindig csak hallgat, nem tudom, kire ütött, biztos az anyjára. Nem néztem meg eléggé.
– Mit?
– Hogy kit veszek el. Mást kellett volna.
– Jaj, most zavarba hoz, mert ez nagyon diszkrét ilyet mondani.
– Ha magát, akkor megtaláltam volna…
– Most el fogok pirulni, de tényleg…
– Magával egészen más lett volna.
– Ne… tényleg… nekem férjem… és nagyon vonzó magával, nagyon… meg más lehetne az életem…
– Más is lesz, ha maga is akarja.
– Én tudom, de…
– Maga kell nekem, mert passzolunk egymáshoz, maga is akar valamit az élettől, meg én is.
– De ezt nem szabad, mert mindketten házasok, meg én a gyereket is…
– Én most magát akarom, és érzem, hogy maga is akar engem…
– De mi lesz, ha valaki…
– Ezt nem fogja senki, a férje se…
Az esti nap éppen akkor csúszott az ablak elé, és átvilágította a nappalit. Péter akkor látta azokat az árnyakat, amiket már sokszor látott esténként villanyfényben, bár nem minden szereplő volt ugyanaz, de a tejüveg ezt eltakarta. Aztán hirtelen kinyílt az ajtó.
– Te itt vagy? – kérdezte az apa, ezt Péter már újra hallotta.
– Csak itt ültem – mondta Péter.

– Akkor búcsúzom, kedves apuka, azt hiszem, mindent megbeszéltünk. Szerbusz, Péterke.
– Csókolom.
– Viszontlátásra, tanítónő – mondta az apa, aztán Péterhez fordult. – Nem kérdezel semmit?
– Nem.
– Nem akarod tudni, hogy mit mondott?
– Mondott valamit?
– Igen. Azért jött.
– Mit mondott?
– Hogy nincs barátod az osztályban.
– Mindenkivel jóban vagyok.
– De nem beszélsz senkivel, csak ülsz egyedül, még szünetben is.
– Szeretek hallgatni.
– Azt mondta, hogy ez nem jó, hogy valamit kéne csinálni.
– Mit?
– El kéne menni pszichológushoz, azt mondta, hogy oda.
– Nem akarok.
– Mért?
– Ki az a pszichológus?
– Majd keresünk egy jót.
– Nekem semmi bajom, én nem akarom, hogy egy idegennel. Csak szeretek hallgatni. Én ilyen vagyok, aki szeret hallgatni.
– A tanítónéni mindent meg fog tenni. Nagyon rendes.
– Eddig én is azt hittem.
– Hogyhogy eddig? Zavar, hogy elmondta, hogy milyennek lát?
– Nem, az nem zavar.
– Akkor mi?
– Hogy itt volt.

A fagyizó előtt találkoztak Dedával. Éppen csajok előtt nagyképűsködött, mint mindig. Állandóan ezzel a Villon-dologgal jött elő, hogy ölni kéne, meg a József Attilával, hogy ha nem mi ölünk, akkor minket nyírnak ki, és ezt a Józsefattila marha jól tudta, már a nincsen apámban is gyilkolni akart, csak persze nem tette meg, jól rá is baszott. A csajok csak bámulták. Vártak még valamit, nem annyira érdekelték őket azok az emberek, akik

már régen meghaltak. Akkor sem, ha Deda szerint olyanok voltak, hogy nagyon menők.
– Meg kell tenni – mondta Deda. – Nem igaz, Péter?
– Aha – mondta Péter, de nem tudta, mire helyesel, a szája még nyálas volt, a haja széttúrva, a csajok meg nevettek, már nem a Dedán, hanem a felborzolt fiún és lányon. Valójában csak a felborzolt fiún, mert Zsófi rendesen nézett ki.
– Tudod, mi jutott eszembe, Péter? – szólt ismét Deda az értetlenül bámuló Péterhez. – Hogy a számítógép olyan, mint az érzések, mint az ember érzései. Nem?
Gyorsan beszélt, a lányok nem értették, hogy hova akar kilyukadni, de nem mertek visszakérdezni.
– Most mért mondasz ilyen faszságokat? – kérdezett vissza Péter.
– Na jó, nem teljesen olyan, de ahogy beszélünk róla, mégis hasonlít. Érted, nyelvileg.
Péter még mindig nem értette, hova akar kilyukadni Deda. A lányok nem is akarták. Az öntudattól voltak lenyűgözve, az öntudat mindent visz. Ha nincsen, biztosan vesztésre állsz, ahogyan Péter ezt olyan sokszor megélte, amikor Dedával volt. Mégsem tágított mellőle, mégis ő lett neki, aki lett, nem a harmadik fiú a koleszból, nem mások, akik az osztályban voltak.
– Szóval – folytatta Deda –, például ha nem működik egy szerelem, azt mondjuk, befagyott, nem tud valaki megszólalni, azt mondjuk, lefagyott, a gépről ugyanígy beszélünk. Összeomlik az egész rendszer, érted, seképsehang, és mit mondasz, azt, hogy lefagyott, holott ez csak hasonlat, mint a szívnél is, amikor kihűlt egy érzés, mert különben lehet, hogy éppen túl meleg.
– Na, ez akkor így elég is – mondta Péter –, most már jó lenne, ha benyomnál egy másik programot. Különben is utálom, hogy baszogatsz e miatt a számítógépes dolog miatt. Én értek hozzá, és kész. Megtanultam. Jobb lenne, ha te is inkább megtanulnád, és nem úgy használnád, mint egy hülye írógépet. Az analóg rendszereknek vége, azokat csak viccből használja az ember. Lehet ragaszkodni egy szar készülékhez meg egy szar telefonhoz, de közben lemaradsz a világról, érted, a hülyeséged miatt.
– Holnap minden, ami most korszerű, elveszti az érvényességét, érted, a te tudásod épp olyan öreg lesz, mint az enyém. Milyen nett ez az internet – játszotta az agyát Deda a csajoknak, azok meg röhögtek, mint valami

felhúzható bábok, tök mindegy, mit mondott nekik Deda, elég volt, ha a hangsúllyal jelezte, hogy ez most vicces, ezen nevetni kell. Aztán elindultak a kolesz felé.
Az ajtót úgy érték el, egymástól elszakadozva, már senki nem volt központban, sem Deda, sem a legszebb lányok. Kettesével röhögtek, meg hármasával. Péter elvesztette Zsófit, aki az egyik csajjal dumált végig, valahogy mellette kezdtek lépegetni, és a Zsófi odaszólt, a csaj meg válaszolt, aztán a Zsófi oldalra hajolt, egyre messzebb a fiútól, és aztán lazult a karja a vállon, már csak éppen hogy ott volt, s csúszott tovább, és Péter nem tudta, hogyan kéne ottmarasztani, nem bírt a kar mozgása szerint lépni, hiába igyekezett, hiába dörgölte magát közelebb a lányhoz, a kéz már csak odavetett rongyként hevert a vállon, nem fogott, nem markolt, nem zuhogott az ujjak hegyén kifelé semmi.
Nem szeret, gondolta, és most már azt akarta, hogy tényleg gördüljön le róla a kéz, hogy essen saját tehetetlenségének mélyére. Csúszott elfelé a lánytól, és legördült végleg a kar hurkája, és lódult alulra, és a lány nem emelte meg, csak hagyta, hogy akár egy kötél lóbázódjon, és a fiú először centikre szakadt el a lánytól, aztán tovább szakadozott, egyre messzibbre keveredett, már méter is volt közöttük. Azt hitte, hogy a lány most ezzel a centivel, vagy a következővel érzi, hogy ő már nincsen ott, és mellélép, de nem történt semmi. A kolesz ajtajában úgy köszönt el, mintha végig együtt jöttek volna.

Harmadik haláláért küzdött a férfi a képernyőn, lassan fogyott az ereje, s újabb támadók leselkedtek a sziklák hűvösében. Jön már, gondolták magukban, s ahogy a sarkon megjelent, ők is monoton mozgásba kezdtek, vad léptekkel haladtak a férfi felé, aki ijedten csapkodott a husángjával, ahogy a fiú nyomta a kontroll gombot. Összecsaptak, ütés ütést követett, végül a férfi került ki győztesen, a fenevad kilehelte lelkét, s elpárolgott a képernyőről. De újabb veszélyek leselkedtek, s lecsapnak azok is, éppen addig jönnek, amíg be nem következik a végső pusztulás. Aztán a férfi újra életre kel, megint végigjárja az előző utat, de a játékos keze egyre ügyesebb, és a férfi tovább bír jutni, hogy egy lépéssel arrébb harapja ketté a pusztulás.
– Péter, valaki hív – szólt be valaki a terembe. A fiú alig bírt kiszakadni a játékból, még félig fölállva is nyomott egypárat. A telefont a szobában

hagyta az ágyon. Letette, mire odaért. Nem Zsófi volt. Visszahívom, gondolta. Úgy döntött, hogy majd holnap, de újra elkezdett csörögni.
– Halló!
– Szia, Peti, jól vagy?
– Igen, minden rendben, hétvégén, tudod, megyek haza.
– Most intézem a nyári melókat, akkor a kölcsönzést megint te csinálod, oké?
– Persze – válaszolt Péter, és nyelt egyet. – Anya nincs ott?
– Mobilról hívlak, éppen úton vagyok – mondta az apa.
– Akkor pénteken – szólt a fiú, és elköszönt. Már nem megy vissza a számítógépes terembe, gondolta, végigsietett a folyosón, aztán egy pillanatra mégis megállt a terem ajtajánál, elég volt mára. Bement, kikapcsolta a gépet, és visszament a szobába. Belökte a szobaajtót, Deda az ágyon hevert, olvasott, egy olyan könyvet, ami a lehetséges világokról szól, kitalált lényekről és kitalált birodalmakról, a másik fickó meg a fizikakönyvet lapozgatta, motyogott magában, mondatokat ismételt, közben a felsőteste ritmusra ringott előre-hátra.
– Kitaláltam egy kurva jó játékot – kezdte Deda, és a hasára ejtette a könyvet. – Egy baromi jó szerepjátékot.
Péter nem szólt, megigazította a pokrócot, aztán az ágyra heveredett, és bambult a rosszul világított levegőbe. Nyáron megint ott lesz a kemping strandján, a lakókocsik és a víz között, gatyára vetkőzött emberek hevernek: turisták, nyaralók. Ott ül előttük, nézi őket, ahogy mozognak a parton, vízbe be és ki, el a büfékhez, vissza a pokrócokhoz, részegek, mert nyaralnak, miért ne legyenek azok. Hallgatja az öntelt családokat, a tökéletes anyukák és apukák tökéletes gyerekeit, a hülye német faszokat, újra vannak németek a Balatonnál, mondta az apa, rikácsolnak mellette a vízközeli sávokon. Törülközőt húzogatnak, hol napra, hol árnyékba. Látta maga előtt az egyik nőt, vörösesszőke volt a haja, de alig látszott a hajcsavaróktól, a fodrásztól jön, halad a lakókocsi felé, és hallja, amint beszél a férfival, aki éppen most kászálódik ki a kocsiból, a sör vastag karikákat rajzolt a szeme köré, a hasa lógásban volt, majdnem elérte a combját. Most, ebben a pillanatban hallotta meg Deda hangját, ahogy eljátssza a beszélgetést. Azt mondja, Herta már tegnap elhatározta, hogy most tesz valamit, és versenyre kel a sörrel meg a birkapörkölttel és a gulyással. Amikor Hans elhevert az ágyon, és ő, mármint Herta mellébújt,

odanyomkodta a túlterjedt testhez a saját túlterjedt testét, de válaszul csak röfögő szuszogást hallott, már akkor tudta, hogy másnap elmegy a fodrászhoz, és becsavartatja a haját, hogy kinézzen valahogy, s most jött a hajcsavarókkal a fején, mint egy ufonauta.
Egy óra múlva kiszedhetem, mondta a férfinak, aki zavartan bámult a nőre, nem tudta, most ez még az álmában van, vagy már kint a rendes valóságban. Aztán köpött egyet, a füvön csillogott a nyál. Szóval, tényleg ez van, gondolta. Az asszony a kezét végigcsúsztatta a férfi hasán, és lefelé kezdett közeledni az ágyék irányába, mármint inkább fölfelé, mondta Deda, mert a has alá kellett nyúlni. A férfinak rögvest eszébe ötlött, hogy a húgyhólyagja majd szétpattan, nem voltam még ma vécén, gondolta, és ellökte az asszony kezét.
– Mennyire undorítóak ezek az öreg német házaspárok – mondta Deda.
– Mint a magyarok – mondta Péter.
– A magyarok nincsenek itt – mondta Deda, mert ahol voltak, tényleg csak németeket lehetett látni, mintha együtt jöttek volna, holott nem, csak a hangra gyűltek össze, hogy a lehető legkevesebbet kelljen tölteni olyan helyen, ahol nem beszélnek németül. Egy kis Németország a kempingben.
– Ha itt lennének – mondta Péter.
– De nincsenek.
– Csak öregek – szólt közbe Zsófi.
– Hát épp ez az – mondta Deda.
– Nem tehetnek róla – mondta Zsófi.
– De tehetnek. Nem kötelező életed végéig élni. Kivárni, hogy felpuffadjon a hasad, szétessen az egész tested.
– Senki nem akar előbb meghalni, mint amikor kell – mondta Zsófi.
– Pedig harminc fölött élni reménytelen, ötven fölött meg már undorító.
– Ez hülyeség – mondta Zsófi.
– Nézzétek azt a nőt, azokkal a gusztustalan hajcsavarókkal. Hát hogy néz ki, bazmeg!
– Nem kéne kiröhögni őket – mondta Zsófi.
– Ja, szerintem is inkább sírni. Mármint a helyükben én inkább azt tenném. Szerintetek miről beszélhetnek? Miről lehet ilyen hajcsavarókkal a fejeden beszélni? Ezzel, bazmeg, be lehet fogni a rádiót – röhögött Deda.
– Nem tudom – mondta Péter.
– Mit nem tudsz? – kérdezte Deda.

– Hogy miről beszélgetnek, mert nem tudok németül, meg nem is hallom ilyen messziről őket.
– Hát azt mondják – mondta Deda, és beletúrt a hajába, hetek óta nem mosott hajat, a tincsek csomókban álltak az ég felé – szóval azt mondják, hogy:
Szép vagyok, Hans?
Mi a faszt piszkálsz már, Herta?
Nyaralunk, nem, és ilyenkor…
Hát épp ez az, hogy nyaralunk, úgyhogy tényleg haggyá má békén.
Fogd meg a pinámat, Hans!
Má eleget fogtam, bazmeg, haggyá má így reggel, azok a hajcsavarók különben is úgy néznek ki, hogy elhányom magam, bazmeg. A bazmeget is németül mondja – mondta Deda.
Te má nem szeretsz engem, Hans, ha nem nyúlsz be nekem…
– Hagyd már abba! – kiáltott Dedára Zsófi. – Undorító vagy, nem ők undorítóak, hanem te. Mért kell mindenkiről ilyen szemét módon beszélni?
– A szemétről csak szemetet lehet mondani.
– Honnét tudod, mi szemét és mi nem? Nem ismered őket. Semmit nem tudsz a sorsukról, és mi van, ha eltemettek két gyereket, repülőszerencsétlenség például, vagy különben autista kölköt nevelnek, vagy a csajnak mindenét kipakolták, mert tiszta rák volt, akkor mi van? És mi van, ha még szeretik egymást?
– Ha az öreganyámnak kereke lenne, felvennék busznak a Volánhoz.
– Azt hiszed, te bárkiről bármit mondhatsz? – kérdezte Zsófi. Péter hallgatott.
– Nem gondolom, hogy bármit mondhatok, csak azt, amit gondolok róluk.
– De nem tudsz róluk semmit – mondta Zsófi.
– Épp eleget. Ha túl sokat tudsz, akkor képes vagy bármit elfogadni. Elfogadsz egy undorító embert, mert van valami az életében, ami miatt sajnálod. És akkor már nem számít, hogy különben egy geci állat. Én nem vagyok ilyen, és nem is akarok ilyen lenni. Mi ez a zúgás?
– Motoros sárkányrepülők – mondta Péter.
– Nem próbáljuk ki? – kérdezte Deda.
– Kurva drága – mondta Péter.
– Az nem a faterodé? – kérdezte Deda.
– Nem – mondta Péter.

– Pedig jó lenne repülni.
– Szép vagyok, Hans? – kérdezte elvékonyított hangon Deda benne a Péter fejében.
Feküdt az ágyon.
– Mi a faszt piszkálsz má, Herta – válaszolta harákolva Deda Péter fejében.
– Nyaralunk, nem? – kérdezte Deda Péter fejében.
– Nyaralunk, bazmeg, azé. Nem tudom, mé nem hagysz má békén – mondta Deda Péter fejében.
– Fogd meg a pinám, Hans! – mondta Deda Péter fejében. Ekkor szólalt volna meg Zsófi, de Zsófi hallgatott épp Péter fejében.
Csend volt a szobában, amikor Deda odaszólt Péterhez.
– Péter!
Péter nem szólt.
– Péter, hallod?
– Hagyjál már aludni.
– Engem is – mondta a harmadik fiú.
– Kitaláltam egy szerepjátékot. Elmondjam?
– Nem érdekel. Különben is már egyszer elmondtad.
– De ez most más. Szóval, hogy nem ilyen ismeretlen szereplők, hogy középkori lovagok, meg szamurájok…
– Ezt már tényleg mondtad egyszer.
– Mikor?
– Mit tudom én. Valamelyik este.
– Az számítógépes dolog volt, ehhez nem kell gép. Érted, analóg. Szóval…
– Tényleg nem érdekel.
– Akkor is elmondom.
– Nem figyelek oda.
– Szóval ismert figurák vannak benne, akikről amúgy is tudunk. Például Jézus, mondjuk, te lehetnél Jézus, érted. Vagy nem, az inkább én lennék.
– Gondoltam.
– Csak azért, mert az jobban passzol hozzám, mint hozzád.
– Én nyilván Péter lennék.
– Pontosan. Szóval te lennél Péter, a Zsófi meg Mária Magdolna… Érted?

– Nem érdekelnek ezek a baromságok, meg nem akarok olyan szereplő lenni, akit kinyírnak.
– De van, mondjuk, három életed, mint a számítógépes játékokban, meg különben sem biztos, hogy velünk is az lesz, mint az igaziakkal. Mi alakíthatjuk, hogy hogy történik.
– Aludjunk.
– Szerintem is – szólt megint a harmadik fiú is.
– Te fogd be, bazmeg, amikor én valami fontosat mondok. Különben tudod, mire jöttem rá?
– Mire? – kérdezte Péter.
– Nem tudom megérteni – mondta a harmadik fiú –, hogy ezt mért éjjel csináljátok?
– Mert nappal élünk, érted?
– Mire jöttél rá? – kérdezte Péter.
– Hogy a vallás az eleve egy ilyen szerepjáték.
– Ezt hogy érted?
– Hogy eleve annyira szar élni, főleg harminc fölött, hogy ki kellett találni valami alternatív megoldást, érted?
– Nem.
– Alternatív valóságokat, érted, ahol jobb élni. Vagy hogy azért kell itt lenni, ebben a szar világban, mert majd ott jobb lesz, abban a másikban, a halálod után. Hogy majd odakerülsz, és fény leszel például.
– Mi leszel?
– Van ilyen, hogy a halálod után fény leszel.
– Fény?
– Persze, egy kis csillag.
– Hol, a pokolban?
– Nem, hanem például az égben. A pokol csak azért van rajta a listán, ha elbaszod a játékot, akkor mi lesz a sorsod, érted, az olyan, mint a sárga lap a fociban vagy inkább a piros.
– Nem tudom, én nem vagyok vallásos, vagyis nem úgy neveltek, a focihoz meg végképp nem értek, nem szeretem a csoportjátékokat.
– Csapatjátékok.
– Mindegy – mondta Péter.
– Szóval ki kellett találni valamit, hogy örüljön az ember, ha meghal. Hogy ne rettegjen egész életében.

– Ez így elég szánalmas.
– Szánalmas, de ha a halálról van szó, akkor az ember minden faszságot bevesz.
– És mi van a faterommal, aki egyáltalán nem hisz?
– Biztos azt hiszi, a végén pénzzel megvásárolhatja az örök életet. Hogy üzletileg ez is elrendezhető.
– Gondolod, hogy ezt hiszi, hogy akinek pénze van, azt hiszi, megússza?
– Mindent megúsznak, az adócsalást, meg a rákot is.
– A rákot is?
– Persze, megveszik hozzá a gyógyszert, és kész – mondta Deda.
– Nincs is olyan gyógyszer.
– De van, csak kurva drága. De ők megveszik, és meggyógyulnak, és azt hiszik, ez mindig így lesz.
– Pedig nem. Mi ez a zaj? – kérdezte Péter.
– A Lajos meg a Marci. Kocsmából jönnek.
– A faszért kiabálnak. Fel fog az a geci ébredni.
Egyik fiú: Ki-kivittem a mú-múltkor a mosdóba, és me-megkúrtam.
Másik fiú: Ez csak duma.
Egyik fiú: A-a-adtam ne-neki e-e-egy kis pénzt, és szo-szo-szopott, mint a gép.
Másik fiú: Kurva ronda nő.
Egyik fiú: Ki-ki-ki látja szo-szopás közben, hogy milyen…
Tanár hangja: Takarodjanak már az ágyba. Maguk részegek, ezért büntetés jár, nem is akármilyen.
Egyik és másik fiú: Megyünk már, tanár úr, megyünk már. Mi nem fogyasztottunk alkoholt, nekünk elég a mozi.
– Ebből gáz lesz – mondta Péter –, ki fogják a hülyéket baszni.
– Holnapra elfelejti – mondta Deda –, ő is részeg.
– Gondolod?
– Ja. Soha nem emlékszik, mi volt előző nap. Olyan az agya mintha már meghalt volna. Halál előtti halál.
– Agyhalott lenne, ha lenne neki agya – mondta Péter, és nevetett.
– Aludjunk – mondta Deda.
– Ezt eddig mindig én mondtam – mondta Péter.
– Változnak a dolgok.

Péter a fal felé fordult, lassan gyulladtak ki az álom lámpásai. Igen, ott volt valahol, egy régi világban, legyártotta, mert le akarta gyártani, kihozta a gépből, ez olyan világ, ami neki most épp kell. Deda Jézusnak van öltözve. Nincs szakálla. Mért lenne? Jézusnak sem volt, csak festettek neki. Lassan megmozdulnak az álomban a szereplők. Dedának jól áll a Jézus-jelmez, ezt még úgy gondolja, mintha nem is álmodna, hanem képzelné, pedig már alszik, álmában álmodik. Igen, ő Péter, a legkedvesebb apostol, látja magát, hogy ő, Péter, az a régi, aki talán nem is volt, csak a bibliai mesemondók találták ki. Ott van Zsófi, igen, megismerem, ebben a furcsa ruhában is megismerem. Kendő van rajta, be van kötve a feje, oldalt kilóg a haja. Szerelmes Jézusba. Vagy nem, csak valamit vár tőle, megváltást, hogy megszabaduljon végre mindentől, ami a szívét nyomja és a végső pusztulástól. Mária Magdolna. Szóval, te vagy az Péter, szólt Jézus nevében Deda.
Én, de én nem az a Péter vagyok, mondta Péter.
Hozzátok a keresztet, megszabadulunk tőle, mondta Deda, épp itt volt az ideje, gyáva, és nem tudja, mi a feladata. Felesleges.
De én nem az a Péter vagyok, mondja újra Péter.
Keresztet, mondja Deda újra.
Hans, a német turista indul a kereszthez, megpróbálja megemelni, visszaejti.
Valaki segítsen, kiabált Hans, nem bírom egyedül.
Egy német férfi egyedül is elbírja, mondta Deda mint Jézus.
Először elégítsük ki, annyi jár neki, mondta Herta, mert ő is ott van, Ő mindig ott van, ahol Hans. Mindketten véletlenül kerültek bele a történetbe, mert épp ott volt a Megváltó, ahol ők is voltak.
Annyit megérdemelne, mondta Herta Dedának, annyi neki is jár, nem?
Ha sikerül addig, míg ideér a kereszt, nem bánom, adott engedélyt Deda mint Jézus.
Nem haragszol, Hans, kiabált Herta Hans után, aki épp a keresztnél állt.
Dehogy, bazmeg, mondta Hans, egyáltalán nem. Addig se engem baszogatsz. Különben is leszarom, hogy kit szopsz le, csak hozzám ne érjen az a lepedékes szád, mondta Hans németül, de mindenki értette.
Mit csinálsz, kisfiam, lépett be az álomba az anya.
Ezt te nem láthatod, mondta Péter, mert ez nem a valóság, ez csak egy álom, és nem is én akartam, az a nő akarta.

Felkötnek, kisfiam, mondta az anya, mert olyat akartál, amit nem szabad, mert bűnt követtél el.
Én csak a Jézust követtem, mondta Péter, én mást nem csináltam, a mást ez a nő csinálta.
Hans közben odaér a kereszttel.
Na, leszoptad, Herta?
Le, jobb volt, mint téged, ő még tiszta.
Ez a büntetés, kisfiam, neked is, és nekem is, mert elveszítelek. Nem lesz nekem már fiam, csak egy emlék, hogy valaha volt fiam, és a szégyen, hogy miért veszett el.
Én nem ezt érdemlem, én nem csináltam semmit, csak Deda után mentem, az nem bűn.
Már kötöznek is kisfiam. Itt fogsz lógni a Tiberis partján, itt fogsz lógni a viaduktról lefelé, bele a levegőbe.
Az apu nem tud segíteni!?
Üzleti tárgyalása van, tudod, meg kell keresni a pénzt.
Minek annyi pénz?
Az örök élet nagyon drága. Az a legdrágább.
Péter elfordítja az arcát az anyától, a keresztről látja, pedig ezt nem kéne látnia, hogy Deda ölelgeti Zsófit.
Mit csinál Jézus, kiabál Péter, mit csinál, az nem Jézus, az nem Mária Magdolna, az a Zsófi, az a Deda. Deda, hová viszed a Zsófit? Deda, mit csinálsz a testvéreddel? Deda, ez bűn, ezt nem szabad, Zsófi, ezt nem!

Reggel. Csengetés. Kolomp.
– Ébresztő – kiabált a nevelőtanár –, vagy a matracon keresztül rúgom szét a tökeiket. – Csapkodta az ajtókat.
– Kelünk már, tanár úr – mondta Deda álmosan, amikor hozzájuk nyitott be.
– Lássam, mert már lendül a lábam, hogy rímekben fejezzem ki magam.
Deda elkezdett öltözni.
– Mindig meg tud lepni – mondta a nevelőtanár, aztán kiment. Péter csak ült az ágy szélén. Beleszagolt a levegőbe. Most is büdös, gondolta, alkoholszag. Semmi nem változik, az van, ami volt, meg még az álom, hogy Deda és Zsófi.
– Mi van, Péter? – kérdezte Deda.

– Te szerelmes vagy a húgodba?
– Én? Te hülye vagy? Te vagy szerelmes, vagy nem?
– Csak álmodtam valamit.
– Mit?
– Nem érdekes.
– Akkor minek hozod szóba?
– Véletlen.

Ez a nap is úgy ment el, mint az eddigiek. Reggel Zsófi, megint veszekedés, hogy nem szereti őt a lány, aztán hogy mennyire szeretik egymást. Elértek az iskolához, a matektanár leelőzte őket, megint átnézett Zsófi ruháján, Péter megint elmondta azt, amit már mondott. Utána órák, Deda is mindig ugyanazt mondja, még azt is megismétli, hogy ő soha nem mondja ugyanazt. Délután a számítógépes terem. Aztán este.

Este már mindenki az ágyat gyűrte, szuszogott az egész épület, hangja csak annak a néhány fickónak hallatszott, aki kint volt a városban, és mozi helyett a kocsmában piált. Éppen most érkeztek, valami nőről beszéltek az üresen kongó folyosón akadozva, éppúgy, ahogyan már máskor is beszéltek róla:

– Ki-ki-kivittem, érted, a mú-mú-múltkor a mosdóba, érted? – hebegte az egyik.
– Ez csak duma – mondta a másik.
– Fi-fi-figyelj, adtam neki e-e-egy kis pénzt, és szo-szo-szopott mint a gép, bazmeg.
– Kurva ronda nő – röhögött a másik.
– Ki-ki-ki látja szopás közben?

Ajtók csukódtak. Mindenki ugyanazt mondja, gondolta Péter, én is ugyanazt mondom. Csend lett, szuszogó esti csend, amikor mindenkit álomba ver a fáradtság, és az angyalok veszik át a parancsnokságot a világ fölött meg a bűnözők. Csatangolnak szerte az utcákon, a tolvajok és a gyilkosok, autóval vagy gyalog, az angyalok szárnyakon, aztán rémek is jönnek elő, ijesztő szellemlények, ott dörgölik a követ, árnyas alakjuk ráfonódik az utcán kószálókra, csak az alvók menekülhetnek a rettegéstől, hacsak az álom nem rugdalja halálra a testüket, mint a Péterét tették semmivé a római csürhenépek.

Szóval te vagy a Péter, visszhangzott az álomban újra Deda hangja, minden éjjel ugyanazt álmodja, gondolta, és álmodta tovább, és ott az álomban Péter újra látta, amint az Úr visszazavarja őt Rómába, és látta a Tiberis partját, ahol megtalálják a felfegyverzett gazemberek, és végiglökdösik a parton. Ott van Herta is a hajcsavarókkal meg Hans, a férje, drukkolnak, hogy jól megszorongassák őt. Megérdemli a kis hülye, mondja Hans, pénzt kér a vízibicikliért. Egy pluszórát, pedig csak húsz perccel jöttek később, de egy német figyel a pénztárcájára, csak úgy nem lehet lehúzni azért, mert béemvével jár. Különben is már hatéves. Cipelik valami ház felé, ahol majd törvényt ülnek fölötte, feleslegesen, hiszen már előre kész az ítélet, kinyírják, ez biztos, ott hevernek a ház mellett a vízibiciklik meg a csónakok, ezek bizonyítják, hogy bűnös. Az egyik fickó előreszalad, és a halomba pakolt lomok közül keresztet hurcol ki. Mindenütt van egy kereszt, és előkerül, ha épp szükség van rá. Arra fogják őt fölhúzni. És Péter most látja az apját is, aki oldalról csak azt hajtogatja: Ingyen semmihez se lehet hozzájutni, érted? Mindennek megvan az ára. Érted? Fizetni kell, érted? Akkor aztán Herta lehúzza róla a nadrágját, és elkezdi az ágyékát markolászni, hogy neki most ez jó lesz, ez lesz neki az utolsó vacsora. Hans meg rohadt hangon csak azt mondogatja, hogy a pinádat, a pinádat húzzad rá neki, érted, az kell neki, hagy basszon, és röhög. Az álombeli szent érezte, hogy nélküle működnek a dolgok, hogy semmit nem tud tenni, és már várja, hogy a

Herta szája erősebben ráfonódjon az ágyékára, és hogy ne maradjon abba a mozgás, a lábát fölemeli, és a combok közé csúsztatja egészen a nő szervéhez, most már neki ezt végig kell csinálnia, gondolta. Elveszti szeme elől a foglárokat, csak a nőt látja, a csavarókat a hajában, aztán egyszer, mint mikor a fürdőgatyában elszakad a gumi, hirtelen kioldódik minden, s egy perc múlva megfeszülnek testén a kötelek. Az anyját látja, amint kilép a csoportból, és elmegy. Mélyebben hasítanak testébe a szíjak. Jaj, istenem, szisszen föl. Most eszedbe jutottam, szólt hátulról Jézus, és eszedbe jutott az én atyám. Jézus végig ott állt. Deda, mondta Péter, én csak a Zsófit, én csak őt szeretem, ezt nem én akartam. Jézus nem lépett közelebb, csak jelezte, észrevette a csalást, ismeri már ezt a Péterapostolt, mindig csak akkor hívja a Teremtőt, amikor szarba kerül. Más alkalmakkor simán letagadja, hogy ő is egy a tanítványok közül. Én Jézust? Dehogy. Soha semmit nem vállal fel. Én, neki, dehogy, én őt nem is ismerem, de

most szarba került, most akarja azt, akit megtagadott. Jaj, istenem, szisszen megint az apostol, de a fák mögött megbújó Isten hagyta, hadd nyomorgassák az árulót. Ez az ő sorsa. Majd jutalomból megkapja a mennyország kulcsait.
Az álom messze vitte Dedát a kínlódástól, messzire a Tiberistől. Péter látni vélte, hogy átkarolja Zsófit, aki Mária Magdolnának volt öltözve, együtt mennek, és Deda megcsókolja a lányt, éppen a száján, nyalja a száját, és nem néz vissza a szenvedőre.
Ne hagyjatok itt, kiabál Péter, de az Úrkrisztus csak ölelkezik, s közben lépdel elfelé. Péter nagyokat jajdul a fájásoktól, aztán üvölteni kezd:
– Deda, mit csinálsz a testvéreddel? Deda, hagyjad már abba, nem találsz más csajt. Deda, te rohadt, kurva, szemét – kiabál torkaszakadtából, de a távolság csak nőtt és nőtt, ő meg ottmaradt egyedül. Senki nem törődik vele, már a kínzók is elsomfordáltak, kinek kell egy ilyen gyenge féreg, minek kinyírni, mondogatták elfelé menet, és Péter érezte, hogy áthidegül a ruhája, és áthidegül a teste, és nyirkosság kezdi hűteni a bőrét, kiloccsant a Tiberis, gondolta, és belehűlt a hideg lébe.
Hűvös volt a reggel, a márciusi nap, bár elsodorta a telet, még csak sárgított, de semmit nem melegített. Szél kavarta a levegőt, Zsófi haja jobbra-balra, mint az aranyba merített ruhaanyag, megcsillant forgolódás közben, nekiverődött a fiú arcának. Kéz indult felfelé, hogy arrébb simítsa, odaért a hajszálakhoz, visszapakolta a fej domborulatára, aztán ráhevert a fejre, és siklott lefelé, majd emelkedett újra föl, alácsúszott az aranyos szálaknak, és a nyakra ért. A lány először csak nézett előre, amerre haladni kell, a léptei elé a kőre, aztán kicsit oldalra villantotta a szemét, a fej aprót dőlt, mintha bele akarna simulni a tenyérbe, és a tenyér átforrósodott, nagyra nyílt, megkettőzni akarva magát, hogy teljesen befogja az arcot.
– Szeretlek – szólt a fiú. A lány gyengén mosolygott, az arca átfénylett, mint a cukros máz: csillogott. Egy filmből mindketten emlékeztek erre a jelenetre, s bár gyönyörűek voltak, mégsem egymást látták, hanem azokat ott, abban a régi filmben, s magukban nem azt mondták, hogy gyönyörű vagy. Magukban azt mondták, pont olyan vagy, mint a filmben. S az angyalok, akik úgy röpködnek ilyenkor a tavaszi levegőben, mint a virágpor, nagyokat szisszentek: Istenem, istenem, de magukban azt gondolták: Mekkora marhák vagytok.

– Most is vártam – mondta Péter, mintha mit sem érzett volna meg abból, amit átélt az imént, mikor Zsófi végre megérkezett. Vagy csak nem akarta megmutatni, nem akarta, hogy a lány lássa azt, ami benne van.
– Ne haragudj.
– Nem arról van szó, hogy haragszom. Nem érted, nekem az az első, hogy rohanjak, hogy minél előbb veled legyek, te meg húzod az időt. Valamit mindig kitalálsz, hogy ne érj ide időben.
– Ez nem igaz, csak lehet, hogy lassúbb vagyok, hogy olyan típus, te meg gyorsabb.
– Nincs olyan, hogy lassúbb, ha szeretsz, akkor csak olyan van, hogy gyors.
Zsófi elsírta magát. Tükör volt az arcán gördülő könnycsepp, a nap tudta megnézni benne magát.
– Most hiába sírsz, tudod, hogy nincs igazad.
– Én szeretnék normális lenni, érted, olyan, mint más, mint a Juli.
– A Juli egy buta picsa, akinek nincs senkije és nem is lesz. De mi egymáshoz tartozunk.
– Egymáshoz, de azért nem kéne mindig másoktól külön, mintha mindenkit utálnánk, pedig én szeretem az osztálytársaimat.
– Ha másokkal vagyunk, akkor nem tudunk egymásra figyelni.
– De akkor jobban tudnánk örülni, amikor kettesben.
– Mért, te nem mindig örülsz, amikor együtt vagyunk?
– De, csak…
– Valami olyat kéne tenni, ami örökre egymáshoz köt bennünket. Amiből örökre tudnánk, hogy csak mi vagyunk, amit senki nem tud már szétszakítani.
– Mit?
– Nem tudom. Lehetne egy titkos nyelvünk, amit csak mi értünk, egy titkos hely, ahová csak mi járunk. Mi lehetnénk különlegesek, mert az, hogy ennyire szeretjük egymást, az különleges.
– De én nem vagyok különleges, én csak egyszerűen olyan vagyok, amilyen vagyok.
– Attól tudnál különleges lenni, ha szeretnél.
– Szeretlek.
– Biztos?
– Biztos.

– Nem érzem.
– Mert nem akarod érezni.

Elhallgattak, mint minden reggel. Lassan elindultak az iskola felé. Péter a kezét próbálta hol Zsófi vállára kulcsolni, hol a derekára, végül megmarkolta a tenyerét. Mentek pár métert így, aztán megkérdezte, hogy hazautazol hétvégére? Zsófi azt válaszolta, hogy haza. És furcsa, hogy Deda nem mondta.
– Mondta – mondta Péter –, de tőled akartam hallani. Még ezt sem mondod el.
– Mert tudom, hogy utálod, ha hazamegyek – mondta Zsófi.
– Nem utálom, csak nekem az nem normális, ahogy te az apáddal.
– Már megint az apám.
– Nem ok nélkül – mondta Péter
– Azért, mert szeretem? Az a normális, ha szereti az ember az apját.
– Már nem vagy gyerek.
– Neki még igen.
– Ha így viselkedsz, az is maradsz.
– Én normálisan viselkedek.
– Ha normálisan viselkednél, akkor én lennék a legfontosabb, és el tudnál szakadni egy ilyen öreg faszitól, mint az apád.
– Tudod, hogy te vagy a legfontosabb.
– Nem érzem. Valami olyat kéne csinálnod, amitől érzem.
– Mindig rohanok hozzád.
– És mindig elkésel.
– Mert nem merem azt az időpontot mondani, amikor biztosan odaérek.
– Mért mondod, hogy jófej a faterod?
– Mert jófej.
– A faterodba vagy szerelmes, ugye?
– Micsoda? Hülye vagy?
– Azért nem tudsz engem szeretni.
– Én téged szeretlek.
– Én vagyok a legfontosabb?
– Igen – mondta Zsófi. Most nem sírt.
– Érzed, mennyire különös, ami közöttünk van, hogy nem olyan, mint mások között, akik csak le akarnak feküdni egymással? Hogy mi olyanok

vagyunk, mintha egyek lennénk, mintha eddig el lettünk volna szakítva egymástól és most megtaláltuk a hiányzó részünket. Érzed, hogy úgy tudunk összesimulni, hogy nincs közöttünk rés, mintha a testünk egymásba illene?
Péter magához húzta, és megölelte a lányt, végigszaladt a keze a hátán, Zsófi nem merte nem érezni, amit éreznie kellett, és azt mondta: Érzem.
– Belőlünk biztos csillag lesz, ha meghalunk – mondta Péter.
– Micsoda?
– Deda mondta, hogy vannak, akik azt hiszik, fény lesz belőlük, és belőlünk biztos az lesz.
– Fény? Ezt olyan furcsa elképzelni.
– Mint a nap – mondta Péter, és tovább simogatta a lányt, a lány visszasimogatott, mert úgy kell tenni, és félt is, hogy ha nem, akkor tényleg fénynek kell lennie, és nem lehet az, aki eddig volt.

A gyönyörű tavaszi eget, a csillogó napot, s az égen csapatostól ringó angyalokat a számítástechnika-tanár ellenpontozta. Megjelenése a sárga naptól a sárga földig húzta le a fenségest, aztán meg topogott is rajta, az angyalok alig bírtak ormótlan, kalapácsszerű talpa alól kimenekülni.
– El fognak késni – szólt oda magázva, s olyan mélyen bámult át a lány ingén, hogy nemcsak a melleket látta maga előtt, hanem a hát csontozatát is. A szája nyitva maradt egy darabig, látszott, nyál lötyög benne, egyre magasabban, mintha ki akarna ömleni a medréből, már a gátakat mosta, és áztatta el. Istenem, áradás lesz, és mindent elsöpör a kiömlő víz, mindent, amiért éltünk és dolgoztunk, s ha az életünk meg is marad, mit számít az, veszve körülöttünk a házunk, állataink, s végül a gyermekeinket is megfojtja az ár, kiabáltak a megrendült asszonyok. A férfiak akkor munkára mentek, és rakni kezdték a gátat föl magasra, és vastagították a töltést, az erejük fogyni nem tudott egy pillanatig sem. Mikor végre rendreutasították gátakkal a vizet, hazamentek, és mázsás kőként zökkentek le a hokedlire. Az asszonyok odamentek hozzájuk, és meleg tenyerükkel lesimogatták a bőrről a port, s a férfiak arca olyan fényes lett, mint egy felpolírozott gyertyatartó.
A tanár elfordult, mikor már mindent belegelt a szemével, a fordulásnál még ferdébbnek mutatkozott az arca, határozott léptekkel haladt az iskola felé. Nem látták, hogy kiömlött-e a nyál a szája sarkánál. Őt ölném meg

először, gondolta Péter, és egy jelenet ugrott be egy filmből, ahol géppisztollyal szarrá lőnek egy fickót. A gyilkos húzza a ravaszt, a tár nem akar kifogyni, és dörögnek a lövések, marcangolják a fickó testét, fröccsennek szerte a véres húsdarabok: Ez kell neked, te rohadék, mondta a gyilkos. Most megkapod, amit érdemelsz. Emlékszel rám, hogy ki vagyok, emlékszel, te mocsok, te tanítottál engem gimiben. Emlékszel? A tanár, mert a tanár volt az áldozat, csak nyögött valamit, érteni nem lehetett, és idétlenül kapdosta a kezét, hol az egyik, hol a másik vérző sebhez, nyál ömlött a sebekből, vérrel keveredett nyál, aztán vége lett, vége.
– Utálom ezt a tanárt.
– Pedig ő szeret téged.
– Erre a szeretetre nincs szükségem. Csak azt akarom, hogy te szeress.
– Szeretlek – ismételte el Zsófi. Nem értette, mért kell ezt ilyen sokszor mondani, tudják, hogy szeretik egymást. Ő ehhez nincs hozzászokva, neki ilyet otthon nem tanítottak, nem mondták állandóan, hogy szeretlek, kislányom, csak szerették, mondás nélkül.
– Kéne valami olyat csinálni – fogott bele megint Péter –, amit csak mi csinálunk. Amit titokban tarthatnánk, és összekötne minket, mert csak mi tudnánk, hogy csináltuk. Amit a Deda se tudhatna.
A lány ijedten bámult Péterre. Már megint ez a valamit csinálni titokban.
– Most mire gondolsz? – nyögte ki végül.
– Mondjuk fölrobbanthatnánk valamit, vagy…
– Ez azért rohadt nagy hülyeség lenne – vágott közbe Zsófi.
– Akkor mondjuk, meghalhatnánk együtt! Az lenne az igazi szerelem, a lelkünk eggyé válna, és mivel még nem követtünk el bűnt, nem kerülhetünk a gonoszok közé.
Zsófi csak nézett a fiúra, megint nem értette, mit mond, hogy pontosan mire is gondol, mert biztosan nem arra, amit mond, de látta rajta az elszántságot, hogy ő nem vár tovább, neki kell valami titokzatos tett, és ezt nélküle nem viheti véghez, mert ez lesz majd az ő közös sorsuk záloga. Neki pedig követnie kell ezt a fiút, mert ennyire senki nem szerette még, mert az is a szerelmük része lesz, amit titokban követnek el. Szólni nem tudott, de közelebb húzódott Péterhez, majd az arcát is az arcához nyomta, de a jelzőcsengő kiragadta abból a meleg szelencéből, ahová a szerelem bújtatta. Mindjárt kezdődik az óra, mondta, és az osztály felé fordult.

– Szerinted, milyen lehet meghalni? – kérdezte Lilit az osztályban.
– Egy leukémiásnak biztosan marha szar, mert tudja, hogy nem úszhatja meg, de ha az ember váratlanul patkol el, akkor végülis tök mindegy – válaszolta Lili.
Már egy év eltelt azóta, hogy a Kovács Gabi meghalt. Olyan, mintha itt se lett volna. Elmúlt. Az emléke is elmúlt. Elmentek a temetésre, az egész osztály, meg mások is a suliból, az igazgatónő, meg az osztályfőnök. Tömeg volt. Tüntetés a halál ellen. Mindenki zokogott, a fájás vastag csíkokkal volt az arcokra karcolva. Az anya nem zokogott.
Összetörve állt a koporsó mellett, legszívesebben meghalt volna. Lehet, már halott is volt, csak a teste működött. Egyetlen hang sem jött ki a torkán, némán állt, aztán elindult, mikor vitték a koporsót. Ment, a férje vezette, szótlanul, nem nézett senkire, mintha messzi vidékeken járna, ott, ahol most a kislány lelke barangol, mintha az angyalok csapatában bóklászna, át a földönkívüli világba. Vagy nem, talán inkább eltaposta a lelkét, kimetszette magából, azt mondta, ő többé nem tartogatja a feltámadás utáni életre, mert ő nem akar ezzel a nyomorult istennel parolázni a túlvilágon, aki egyetlen lányát kituszkolta az életből. Dehogy, azért hogy majd meghaljak, és vele kelljen találkoznom? Talán ezt mondta, és üvöltött otthon napokon át, hogy az a lélek, amit az Úr negyven éve beléje lehelt, elhagyja a testét, és ne tudjon tovább az ő életéről. A lélek kapaszkodott még kicsit a szív táján, meg kapaszkodott még valahol másutt is, a gondolatok mélyén, de aztán annyira fájt a füle és annyira rémisztette is az asszony rettenetes sikoltozása, hogy végül elmenekült onnét. A test pedig maradt, de nem érez már semmit, csak hordozza csontozatán a húsozatot.
A többiek persze zokogtak, de lelkük mélyére olyan végtelen nyugalom simult, mint mikor a tenger vihar után elveszti hullámait. Hazafelé menet már felszabadultan sóhajtoztak, s szinte a föld felett surrantak a könnyedségtől, hiszen ez alkalommal a háromfejű fenevad, ez az atyafiúszentélek nem az ő gyermeküket ropogtatta el, hanem ezt a szegény leukémiás kislányt. Szegény, szegény – mondogatták örömtől áztatott sajnálattal.
A koleszban egész este a lány haláláról beszéltek, meg arról, hogy mi van a túlvilágon. Valaki hallott róla, hogy egy csomóan visszajöttek onnét, és

olyan az egész, mint egy meleg paplanos ágy, semmi fájást nem lehet érezni, minden csupa szikrázó fény körülötted, és hogy azzal lehet találkozni, akivel akarsz, meg a tested is tök könnyű, mint egy nejloning.

Zsófi könyvet vett ki a hátizsákból, az asztalra dobta, csattant a borító a műfa lapon. Halálon inneni állapot, gondolta, a könyvnek súlya van. Magyaróra kezdődött, képtelen volt odafigyelni, csak arra a meleg paplanra gondolt, ami kiharapja testét a hidegségből, rásimul, öleli, melengeti, s ahogyan a kezét megmozdítja, érez valami mást ott bent a legtüzesebb zugban. Érzi a kezét, az arcát, mintha nem is külön test lenne, hanem olyasmi, ami belőle nő ki, és hozzáforr a meleg takaróhoz: Így kell eggyé lennünk, szólt a fiú Zsófi fejében, és a lány megborzongott, Lilit hívták ki mellette:
– Jókai Mór – mondta valami kérdésre a lány. A tanár üveges tekintettel bámult át az osztály levegőjén, fölötte a padoknak és gyerekeknek, s aztán csak mintha magának mondaná: Százkötetes életmű a Révainál, rengeteg pénz, hírnév. Akár egy isten. De az a nő, Jókai feleségéről beszélt, egy rideg szépség volt, egy percig sem szerette, hiába minden igyekezet, házak és ruhák és bútorok, s a végén aztán olyan hideg lett minden körülötte, mint egy kapavágás föld. Hideg, ismételte a magyartanár. Hideg.
A gyerekek nem értették, mi köze van ennek *Az arany ember*-hez. Ahhoz a hosszú és vontatott regényhez, amit valójában senki nem olvasott el. Találtak róla összefoglalót a neten, az is elég volt. A szorgalmasak megnézték a filmet. De még azt is fel kellett gyorsítani, hogy ne unják. Rettenetesen lassú volt a világ régen, gondolták.
Csöngettek.
A magyartanár témát váltott, a feladatokról beszélt, megrendítő édességgel mondta ki a szavakat: Huszonhatodik oldal, hármas feladat, írásban. Viszontlátásra.
Az ajtó nyitódott, s mielőtt a pakolás zaja beleáradt volna a levegőbe, a tanár kikopott a teremből. Másodpercek alatt szökött a hang a kibírhatóság fölé, aztán az iskolarádió is elkezdett üvölteni: „Szerelem, az első helyen, miért is ne, mért ne legyen? Feláldozom önmagamat, tedd csak, tedd csak, tedd a dolgodat…” Aztán a negyedikes rádiós beleszólt, hogy csütörtökön este a Sportcsarnokban lesz a PUF-koncert, és el kell menni, mert ez őrült nagy szám, és nála lehet jegyet venni.

– Jöttök? – kérdezte Juli, de nem válaszolt senki. – Én tényleg csak azt akartam kérdezni – fogott bele Juli újra, ez az a Juli, aki Péterék osztályából volt, hogy…
– Mit? – vágott közbe Deda.
– Hogy jöttök-e holnap este koncertre?
– PUF-ra? – kérdezte a lány.
– Aha – mondta Juli.
– Nincs jegyem – mondta Deda.
– Nekem se – mondta Péter.
– Lehet venni – mondta Juli.
– Nem akarunk – mondta Deda.
– Szerintem be lehet lógni – mondta Juli.
– Vagy veszünk előtte – mondta a lány –, úgyse lesz teltház. Itt csak a Kovács Katit ismerik, meg a Korda Györgyöt, ez annyira szar hely.
– A PUF se jobb – mondta Deda.
– Hülye vagy – mondta Zsófi –, az teljesen más.
– Szerintem nem. Pont olyan. Tánczene. Különben is egyszer minden zenekar elkurvul. Semmi nem tud az maradni, ami eredetileg volt, csak a Jimi Hendrix, meg a Kurt Cobain, mert ők meghaltak, mielőtt szarok lettek volna.
– Ha a Lecsó vagy a Lovasi akkor meghal – mondta Juli utalva egy másik zenekar énekesére is –, egy csomó szám nem lett volna.
– Az a baj – mondta Deda –, hogy most azok a számok is vannak.
– Azok a legjobbak – mondta Zsófi.
– Ez nem minőségi kérdés – mondta Deda –, ez létkérdés, érted, amikor még tényleg szívből jön minden, akkor az igazi, még ha szar, akkor is. A többi szar, ha jó, akkor is.
– Ez hülyeség – mondta Zsófi.
– Tudod, mit mondtak ’68-ban? – kérdezte Deda.
– Mit? – kérdezte a lány.
– Hogy harminc fölött ne higgy senkinek. És tudod hány éves a Lecsó? Jobb, ha nem gondolsz bele. Öregebb, mint a faterom.
– Szerintem jól néz ki – mondta Juli –, meg aranyos.
– Szerintem is – mondta egy másik lány.
– Szerintetek ez ennyi, hogy jól néz ki? – kérdezte Deda.
– Mért, nem? – kérdezett vissza Juli.

– Ezért nem lehet komoly dolgokról nőkkel beszélni, mert ennyire hülyék.
– Te vagy egy kurva nagy hülye – mondta a másik lány –, aki mindent csak fikázni tud. Azt is, ami jó.
– Mert tudom, mi a lényeg – mondta Deda.
– Mi a lényeg? – kérdezte Juli.
– Hiába mondom el, úgyse tudod felfogni – mondta Deda.
– Különben a legtöbb ember harminc alatt nem csinál semmit – szólt közbe Péter.
– Szerinted miért? – kérdezte Deda. – Harminc alatt hülyébbek az emberek?
– Nem hülyébbek – mondta Péter –, csak túl fiatalok.
– Hát nem azért – mondta Deda –, hanem mert nincs lehetőségük, az egész világ az öregek kezében van, ezért ilyen szar, s amikor a fiatalok végre hozzájutnak, már ők is öregek.
– Most akkor jöttök vagy nem? – kérdezte Juli újra.
– Persze hogy megyünk – mondta Deda –, mi a faszt lehet még ebben a szar városban csinálni.
– Azt hiszed, máshol nem ez lenne? – kérdezte Zsófi.
– Mi? – kérdezett vissza Deda.
– Hogy iskola meg koncert.
– Nem tudom, lehet. Lehet, hogy minden hely szar hely, de a legszarabb hely az, ahol éppen vagyunk.
Mentek kifelé a teremből, a folyosón, aztán tovább, oldalt el a tárlók mellett, kőzetek voltak ott, mindenféle gránit meg gipszkristály, opál meg a jó isten tudja, miféle anyagok. Péterék beálltak a sorba a büfénél. Zsófi vett egy Balaton szeletet meg narancsot.
– Aki nem tud utazni – szólt Deda teátrálisan, az ujját belebökve a levegőbe –, annak is jár egy szelet Balaton.
Nem nevettek, Zsófi megbontotta a csokit, Péter harapott belőle. Deda is kért. Zsófi nem adott.
– Szerintetek – szólt hirtelen Zsófi – a Kovács Gabi tudta, hogy meg fog halni?
– Szerintem ez most már tök mindegy – válaszolt unottan Deda.
– Azért én kíváncsi lennék, hogy milyen, amikor tudja az ember, hogy akkor tervez-e még valamit, vagy akar-e valamit csinálni, vagy…

– Szerintem a legjobb, ha még mindent kipróbál, amit lehet, mondjuk, lefekszik mindenkivel, meg iszik is, anyagozik meg minden… Úgyis mindegy már, nem?
– Hát éppen ez az – szólt Péter –, ha már úgyis mindegy, akkor minek bármit is csinálni, legjobb, ha készül a túlvilágra, hogy majd ott hogyan fog élni.
– Feltéve, ha ott élni fog – mondta röhögve Deda –, különben meg hagyjuk a faszba az egészet. Holnapután PUF, ez a lényeg!
Péter állt, kapaszkodott a lány kezébe, és bámulta, amint Deda lassan elmegy mellőlük. Nem gondolta volna, hogy pont a Deda lesz az, aki így leszarja az egészet, mintha nem beszéltek volna annyit már erről az egészről, mintha nem minden erről szólt volna, a szerepjáték és a teremtett világok. Nem akarja, hogy lássák, hogy fél, gondolta Péter.
– Azért vannak a vallások – mondta félig visszapillantva Deda –, hogy az emberek meg tudjanak halni.
Csütörtökön a fél kolesz elindult a városba, a koncertre. Mentek befelé, mintha megtámadni akarnák a vidéki kisváros betonházait, beletömődtek a blokkok közötti járatokba, ha valaki fölülről nézte volna őket, úgy látta volna, mintha beszorulnának egy-egy saroknál. Péter fölnézett a magasba, látta, hogy a kisebb ablakoknál ég a villany, nők csináltak valamit, vacsora, gondolta, most készül a vacsora. Anyját látta maga előtt, a konyhapultnál áll, és csinálja a vacsorát, de az apja nem jön haza, mert üzleti tárgyalás, vagy épp teherautót kölcsönöz a tanítónőnek. Mindenki ugyanazt mondja, mindenki ugyanazt csinálja, gondolta.
– Nem késünk el? – kérdezte Zsófi.
– Tök mindegy, legfeljebb lemaradsz egy számról – mondta Deda.
– Nem szeretnék, lehet, hogy pont az lesz, amit a legjobban szeretek.
– Akkor siessünk – mondta Péter.
– Nem bírom ezt a loholást – mondta Deda. – Időre menni koncertre, milyen paraszt dolog, nem az operába megyünk.
– Lehet, hogy később kezdik – mondta Péter.
– És ha nem? – kérdezte Zsófi.
– Mindig később szokott.
Deda tovább morgott, hogy utál loholni. Ez nem az ő tempója, nincs olyan dolog, ami megérné, hogy az ember ilyen tempóval közelítse meg. Időre

menni, mondta, ott baszta el az életet az emberiség. Amikor az órát föltalálták, na, ott baszta el. Felnézett a betonházakra:
– Bazmeg, kik élnek ezekben a házakban?
– Ki a fasz? Emberek – mondta Péter.
– Jó, eddig én is eljutottam. De kik azok az emberek?
– Nem mindegy? – kérdezte Zsófi.
– De. Pont az van, hogy mindegy. Hogy mindenki egyforma. Tucatemberek. Egyformán öltözködnek, ugyanazt csinálják, egyformák a bútoraik. Ugyanolyan franciaágy, ugyanolyan szekrénysor, ugyanolyan fotel. Csörög nekik az óra vagy a mobil, mert mindig időre mennek. Mindig ugyanakkor, mindig ugyanúgy, mindig ugyanaz.
– Szerintem nem – mondta Zsófi –, az Ikeában egy csomóféle bútort lehet kapni.
– Azt hiszed, ezen egy bútorbolt tud változtatni?
– Szerintem igen.
– Hát nem. Különben is, csak egyfajta fér be, a többi nem. Direkt úgy vannak az ajtók kitalálva. Ha valami kicsit nagyobb, tuti csak darabokban lehet bevinni.
– Ez hülyeség.
– Ez nem hülyeség, az ablakok is egyformák, az ajtók is egyformák, minden ugyanott van, a fürdőszoba, a vécé. Egymás fején szarnak.
– Egyforma, mert betonelem – mondta Péter.
– A betonelem csak következmény.
– Minek a következménye? – kérdezte Zsófi.
– Hogy mindenki ugyanúgy tud csak élni. Minden lakásban egy család, papa, mama, gyerekek, mint egy hányadék amerikai filmben.
– Mért lakna kettő egy hatvan négyzetméteres lakásban? – kérdezte Péter.
– Nem erről van szó, nem érted, megcserélheted őket. Tök mindegy, hogy melyik lakásba mennek haza, mert ugyanolyan.
– A lakás lehet, hogy ugyanolyan – mondta Péter –, de az emberek nem.
– De. Munka, sör, vacsora, tévé, alvás, munka, sör, vacsora, tévé, alvás. Érted, mint a robotok, csak nem áll mögöttük egy faszi távirányítóval. És ha a sör kimarad, attól nem különbek.
– Honnan tudod, hogy így van? – kérdezte Zsófi.
– Tudom. Mert látom, hogy milyenek.
– Pont az van – mondta Zsófi –, hogy nem látod. Csak ablakon keresztül.

– Az nekem elég.
– Lehet másképp is? – kérdezte Péter.
– Nem. Csak így lehet. Aki másképp él, az nem itt él, vagy már nem él.
– Hülye vagy, mi is lakótelepen lakunk és nem így élünk.
– Az kivétel.
– Én biztos nem így fogok élni – mondta Péter.
– Akkor hogy?
– Még nem tudom.
– Harminc fölött nem lehet másképp. Ez a lényeg. Aki nem olyan, azt a többi kiutálja. Nem lehetsz érdekes meg különleges.
– Én az leszek.
– Már hallani – szólt közbe Zsófi.
– Mit?
– A zenét.
Egyre hangosabban hallják a dalt, ahogy közelednek a bejárathoz. „Jó a világ végéig egy erdőben elbújni, aztán előjönni, ne féljetek…”
– Ez nem az – mondta Deda –, csak nyolckor kezdenek.
– Akkor mi? – kérdezte Zsófi.
– Felvétel vagy előzenekar – mondta Deda.

Péter visszanézett a lakótelep házaira, az egyforma ablakokra. Ott álltak a bejárat előtt. Sokan voltak. Ma mindenkinek ez a program.
Mit főzöl, kérdezte a férfi, gondolta Péter, hogy kérdezi a férfi az egyik ablak mögött.
Babfőzeléket, mondta az asszony. Nyílt a hűtő, a férfi egy üveget emelt ki. Szisszent a sör, ahogy bontotta, gondolta Péter, hogy szisszen a sör, puffan a hűtőajtó, ahogy becsukódik. Lehajította a pultra a bontót, és indult befelé a szobába. Néha dobozos sör, akkor a bontó elmarad.
Péter nézett végig az ablaksorokon. Mintha tízezer sörösüveg kupakja szakadna föl, tízezer dobozos sör a fejében, iszonyatos visszhangot kevert ez a szisszenés, lenyomják a koncert hangjait. Forgott a gyomra: néhány év múlva majd ő is, gondolta, felbont egy sörösüveget, és bevágja a hűtőajtót, odaszól a Zsófinak, hogy mit főzöl. Zsófi lesz az a nő, akit most lát az ablakok mögött, és ő lesz az a férfi, aki megkérdezi, hogy mit főzöl. Semmi nem változik, gondolta, szerepek, szerepek, előre beprogramozott szerepek.

– Nézd – mutatott föl, Zsófi követte Péter ujját –, tényleg mindegyik tök egyforma, mint a számítógépen a raktárak. Igaza van Dedának. Minek így élni?
– Mit csináljanak, kössék föl magukat? – kérdezte Zsófi.
– Inkább – mondta Péter. – Mért, te képes lennél ezt csinálni?
– Nem tudom – mondta nehezeket nyelve a lány. Valójában nem nyelt nehezeket, csak ezzel lehet érzékeltetni, hogy nem szívesen beszélget erről a témáról.
– Érdemesebb addig lelépni, amíg nem keveredtél bele ebbe a zűrbe. Amíg nem keveredtél bele, addig, amíg nem – ismételte Péter, és olyan tűzzel kezdett égni a szeme, hogy szinte magához hegesztette a lányt. Persze ez a tűz is túlzás, de csak így lehet kifejezni.
– Elköltözni? – kérdezte Zsófi, és megnevezett néhány országot, ahová divat elköltözni.
– Nem, az csak látszatmegoldás – mondta Péter.
– Akkor?
– Mondjuk, meghalni – mondta Péter.
– Meghalni, úgy rendesen? – kérdezte Zsófi.
– Aha, aztán valahol a fényben újraéledni.
Ugye, most hülyére veszel, ezt akarta mondani Zsófi, de nem tudott már leválni a fiú gondolatairól, nem tudta azt mondani, hogy na, ezt aztán tényleg még kimondani is ökörség.

A bejáratnál egymásra kenődött fiatalok. Mindenki be akart nyomulni. A jegyesek nem fértek azoktól, akik jegy nélkül próbáltak besodródni.
Hét már elmúlt, még mindig kint voltak.
– Minden koncert egy órával később kezdődik – mondta Deda –, kivéve a Kovács Kati, mert arra azok mennek, akik mindenhová időre mennek. Ez az óra már bele van tervezve. Aki menő, az késik.
– És mi van, ha egy óra múlva is itt állunk még? – kérdezte az egyik lány. Talán a Juli volt? Nem látszott, csak a hangját lehetett hallani.
– Te lehet, hogy itt fogsz ácsorogni, én majd bentről integetek neked – vágott vissza Deda, és nyomott egyet maga előtt a tömegen. A nyomás egészen az ajtóig lódult, mindenki hozzátett még egy kicsit a maga erejéből is, az ajtónál összelapultak az elöl állók, kurvaanyátokoztak, mi a faszt csináltok már, meg hasonló, aztán visszalódult az erő, és most

minden hátrafelé kezdett hullámozni. Ez az ide-oda nyomás pulzált az ajtó előtt, mintha egymáshoz nőtt volna az embercsapat, és afféle bélrendszerként szét- és összehúzódna. Végül a rendezők kinyitották mind a két ajtószárnyat (amit már megtehettek volna korábban is, ha nem lettek volna rendezők), s egyesült erővel, mint valami mészárszékre a barmokat, lökdösték az embereket befelé, és kifelé azokat, akiknek nem volt jegyük, plusz még ügyetlenek is voltak, és nem tudtak besurranni mellettük. Hirtelen minden meglendült, és nyolckor, mikor a zenekar fölállt, már ott csápoltak, így nevezték azt a tevékenységet, amit csináltak, ott csápoltak a koleszosok az első sorokban. Minden a várakozás szerint alakult, lenyomták, ez azt jelenti, hogy eljátszották a legjobb számokat, ők pedig énekeltek együtt az énekessel, meg ugráltak őrültmód, míg csatakosra nem izzadtak. Úgy átitatta a bűz a levegőt, mintha egy nyári melegben használt tornacsukában lettek volna, ezt a hasonlatot egy bizonyos életkorban mindenki, és a mindenki szülei is értik, orrfacsaró volt, de ez nem zavart senkit. Az utolsó dal már ebbe a zsíros levegőbe csorgott bele: „Nagyon szép, a haja lobog, végigtáncol az utcákon, sötét ruhája ráncai között senki nem látta, mikor átgázolt a szívemen, mint egy hadsereg, keményen, ritmusra lépkedett, és közben úgy csinált, mintha nem tudná, hogy legalább száz éve várok rá. És közben úgy csinált, mintha nem tudná, hogy szeretem." Péter magában megismételte, hogy szeretem, és hogy Zsófi tudja, mert elmondta neki. Szeretem.

Kimúltak az utolsó hangok is, a tenyerek beleeveztek a levegőzsírba, a talpak verni kezdték a csatakos padlót. A zenekar leszaladt a színpadról, aztán vissza. Na, most még lenyomnak (eljátszanak) egy számot, gondolta Péter. A második visszajövetelkor újra magukra aggatták a hangszereket, és hármat még eljátszottak, a menő zenekarok abban az időben hármat játszottak ráadásnak, aztán megint taps és dörömbölés, kijöttek, és mondták, hogy most már tök fáradtak, majd legközelebb játszanak, aztán lementek végleg. Megszólalt valami felvétel. Külföldi zene, és sokkal halkabb, mint a koncert volt. Hold me, hold me up so high, to touch the sky, just one more time, just one more time. A villanyt valaki fölkapcsolta, látni lehetett, hogy ki kivel mosódott össze a sötétben. Volt, aki örült, volt, aki ellökte frissen magához szippantott partnerét, aztán elkezdődött a nyomulás kifelé a teremből. A fiatal fiúk és lányok beleperegtek az

éjszakába, hogy itt-ott, úton és útfélen megnyalják egymás száját, hogy nyelvüket belophassák egymás nyálába, az izzadság fölgyülemlett az összetapadt szájak peremén, aztán onnan lódult lefelé.
Ezen a késő esten annyiszor mondták ki, hogy szeretlek, hogy szerelem az első helyen, és nagyon szép vagy, a hajad lobog, hogy még a betonházak fala is nedvesedni kezdett, szinte elszakadtak volna alapjaiktól, hogy egybekeljenek az apróbb és karcsúbb házakkal, vagy egy lereccsent gyár kéményével. Tépdesték talpaikat, de egy centivel sem jutottak arrébb, ahogyan a fiatal fiúk is elakadtak a legmélyebb simogatások előtt, éppen oda nem mertek érni, amiért szívük szerint bárhová is értek volna. Aludtak egymás fölött, akik korábban sört nyitottak, vagy épp sört nem nyitottak. Sötét volt, nem látszott, hogy mind ugyanazt csinálják.

A kollégiumba visszatérni olyan volt, mint átesni egy operáción, amikor a test legfontosabb részét lemetszik. De nem volt mit tenni. Szakadni kellett, el egymástól, el attól a világtól, ami egy időre elmosta azt, amiben nap mint nap voltak. Alighogy kettőbe repedtek, ajtó harapta be a fiúkat és ajtó harapta be a lányokat. Kívülről nézve így látszott, mintha szája lenne az épületeknek. Péter ment fölfelé a lépcsőn, önkéntelen tapogatta a zsebeit, mintha valamit elvesztett volna, hogy nincs meg a kulcsa, vagy a pénze, a telefonja, a kabátja, vagy a pulcsija, aztán persze minden a helyén volt, csak a Zsófi nem volt sehol.
Úgy értek haza, hogy hallották azok, hogy jönnek, akik nem voltak ott a koncerten. Felébredtek, mert akik jöttek, nem hallották, hogy hangosak, mert a fülük rá volt tompulva a hangerőre. Üvöltve suttogtak.
– Jó volt? – kérdezte a harmadik fiú, amikor bementek a szobába.
– Mi? – kérdezte Péter.
– A koncert.
– Ja. Persze. Kurva jó.
– Minden zenekarnak ez a sorsa – mondta Deda.
– Mi? – kérdezte a harmadik fiú.
– Hogy ugyanolyan lesz, mint a többi.
– Minek mondod el háromszor ugyanazt? – kérdezte Péter.
– Ami fontos, azt érdemes többször is.
– Olyan vagy, mint a faterom, az is állandóan ugyanazt mondja, felelősség, munka, jövő, már a tököm tele van vele.

– De a PUF az más, nem? – kérdezte a harmadik fiú, aki nem mert elmenni a koncertre, mert valamit tanulnia kellett, vagy nem volt pénze a jegyre, és jegy nélkül ő nem tudott volna bemenni. Ahová jeggyel kell, oda jeggyel kell.
– A zene más, de a lényeg ugyanaz – mondta Deda.
– A faszt ugyanaz – mondta Péter –, ha ugyanaz lenne, akkor még mindig az Omegát hallgatnánk.
– Azok már nem élnek – mondta a harmadik fiú.
– A lényeg ugyanaz: lemez meg koncert meg hülye kamasz lányok, háromévente másik turnus.
– Másik turnus? – kérdezte a harmadik fiú, hogy az mit jelent.
– Pontosan. A közönség átlagéletkora tíz éve is tizenhét volt, meg most is, érted?
– Nem.
– Csak ők öregszenek, a közönség nem, de nekik is úgy kell viselkedni, mintha nem. Egy korábbi énjüket kell eljátszaniuk. Egy szar szerep az egész.
– Lehet, hogy tényleg olyanok maradtak – mondta Péter –, mint húsz éve.
– Az ki van zárva. Azt, hogy nem öregszel, csak a női magazinok találták ki. Meg az öregek, mert fiatalok is ők akarnak lenni. Annyira gecik, le akarnak fedni minden korosztályt. Kicserélik a fogaikat, meg befestik a hajukat. Szilikont nyomatnak a kibaszott lógó mellükbe.
– Azért más egy negyvenéves popzenész, mint a faterom.
– Mick Jagger is jobban néz ki, mint a nagyfaterom – mondta Deda.
– De tényleg más – mondta Péter és a harmadik fiú is.
– Más, mert kopott farmerban keres milliókat, nem kell neki még öltönyt se venni. De egyszer, bazmeg, kibújik a szög a zsákból, hiába varratják föl az arcukat.
– Mikor? – kérdezte a harmadik fiú.
– Mikor már annyira öregek, hogy a képernyőn is szétesik a pofájuk.
– Legalább addig nem kellett szar életet élniük.
– De öregen jobban megszívják. Sokkal szarabb öreg rockzenésznek lenni, mint öreg ügyvédnek.
– Ügyvédnek mindig szar lenni – mondta Péter –, nemcsak akkor, amikor öreg vagy.

– Jó, az mondjuk igaz, az ügyvéd, az már eleve öreg. De a rockzenésznek meg eleve fiatalnak kell lenni, és ez azért természetellenes. Vihorászni a képernyőbe, amikor a legszívesebben az egész világot elküldenéd a halál faszára, mert kurvára belefáradtál már mindenbe, az állandó szereplésbe, még abba is, hogy mindig más nővel dughatsz. Egy ügyvéd nyugodtan lehet beteg, meghalhat rákban, a rockzenésznek meg legfeljebb túladagolás vagy AIDS, szóval csak ilyen látványos dolgok lehetnek még a halálának az okai is. Először le kell tagadnia, hogy gyerekei vannak, utána, hogy unokái. Úgy kell viselkednie, mintha most jött volna az érettségiről. Hatvanévesen is. Vagy te el tudsz képzelni egy ilyen hosszúhajú, bőrszerkós hetvenest, ahogy sétáltatja az unokáját? Akkor mindennek vége, bazmeg. Annyi volt a rockendroll. Úgy kell neki haláláig járni az utcán, mint egy szexidol, közben meg nem csak kefélni nem tud, a szögecses dzseki alatt majdnem összeszarja magát, olyan kurva nehéz.
– Te különben nem zuhanyozol le? – kérdezte Péter.
– Nem – mondta Deda.
– De szarrá izzadtál.
– Azt hiszi, attól is különleges, hogy büdös – mondta a harmadik fiú.
– Dugulj el! Már megszáradtam. Az izzadságszag még mindig jobb, mint annak a sok szar dezodornak a szaga, hogy reggel majd elhányom magam, amikor kimegyek a folyosóra.
– De hát ragad az ember bőre – mondta Péter.
– Na és? Az izzadás természetes dolog, most mért kéne nekem a saját normális szagomtól undorodni. Ez az ember szaga. A lovak se szagosítják magukat, pedig milyen kurva büdösek. Ezt az állandó zuhanyozást a vízszolgáltatók találták ki, hogy több vizet fogyasszunk, pedig a zuhanyzás ártalmas, lemosod a bőrödről a védelmi réteget, és a pórusokon keresztül kapod meg a rákot, ráadásul egy rohadt nagy pazarlás is. Ha majd beköszönt a klímakatasztrófa, akkor majd mindenki megtudja, hogy az állandó zuhanyozás, bazmeg, az egy kibaszott nagy luxus.
– Nem tudnék így lefeküdni – mondta Péter.
– Én sem – mondta a harmadik fiú.
Pont ő beszélt, mármint a harmadik fiú, amikor a tanár kivágta az ajtót. Pont arra üvöltött rá, aki csak ritkán szólalt meg, legtöbbször akkor is csak annyit, hogy fogjátok be a pofátokat, aludni akarok.
– Fogják már be a pofájukat!

– Igen, tanár úr. Már alszunk – mondta a harmadik fiú.
– Akkor aludjanak.
– Alszunk – mondta Deda.
– Akkor ne beszéljen.
– Nem megy olyan gyorsan – mondta Deda.
– Magának mindenre van egy mondata? – kérdezte a tanár.
– Most mit csináljak, tanár úr, válaszoljak vagy hallgassak?
– Hallgass – mondta Péter.

A tanár kiment, csak a szaga maradt ott. Olcsó bort ivott, büdösbort. Csak arra volt pénze. Nem tudták, mért él így. Mért lakik egy kollégiumban, s ha épp nem itt van, akkor hol van. Vannak-e gyerekei? Ha vannak, mikor találkozik velük? Mi van a fejében, azok mellett a mondatok mellett, amiket napról napra elmond a kollégiumban? Egy kis időre csend lett, aztán Deda suttogva odaszólt Péterhez, hogy hazamegy-e a hétvégén. Péter mondta, hogy igen. Mindenkinek haza kell. Ez lesz most a hazautazós hétvége.
– Van valami otthon? – kérdezte Deda.
– Mi lenne?
– Az anyádnak a születésnapja vagy ilyesmi, vagy munkamegbeszélés a nyárral kapcsolatban.
– Ezen a nyáron nem fogom csinálni a kölcsönzést.
– Nem?
– Mondtam már, hogy nem.
– Meg mered mondani a faterodnak?
– Meg – mondta Péter.
– Azt is, hogy elmegyünk együtt valahová?
– Azt is – mondta Péter.
– Ez kurva jó. Akkor lehet tervezni a nyarat. Még addig én is beszerzek egy csajt, és mehetünk négyesben.
– Csak ne a Julit – mondta Péter.
– Mért ne, elég jól néz ki.
– De kurvára idegesítő – mondta Péter.
– Senki sem tökéletes, amúgy meg nem a belső értékei miatt választanám.
– Te tényleg képes lennél vele, mert nagy a melle?
– Naná, pont azért, mert nagy a melle.

– Elhányom magam.
– Jó, csak poénból mondtam.
– Ti? – kérdezte Péter.
– Mi van velünk?
– Ti is hazamentek, nem?
– Persze, már mondtam, hogy haza. Mindig megyünk, amikor lehet.
– Tényleg, nektek mindig jó otthon?
– Persze. Neked nem?
– Nem.
– Kicsit se?
– Most már kicsit se.
– Mért?
– Olyan az új házunk, mint egy bunker, egy kurva nagy betonerődítmény. A faterom fél valamitől, nem tudom, hogy valaki ránk gyújtja vagy kirabol. Tele van biztonsági cuccokkal. És bent is olyan minden.
– Milyen?
– Üveg meg márvány. Temető. Mintha egy kriptában élnél.
– Mért nem szereted a faterodat?
– Nem lehet.
– Mért?
– Félek tőle.
– És ő téged?
– Ha más lennék, szeretne, ha olyan, mint ő, de nem érdekelnek a dolgai. Nem akarom tíz év múlva átvenni a cégeket, nem akarok elmenni vele és a haverjaival inni.
– Elvinne?
– Mindig hív.
– Mért nem mész el?
– Mert nem akarom nézni, amit csinálnak.
– Mit csinálnának? Bebasznak, nem?
– Leitatják a nőket, és azt csinálják velük, amit nem szívesen lát az ember a faterjától, pláne attól a faterjától, akit eleve utál.
– De nincs másik.
– Nincs.
– Meg a másik is lehet, hogy pont olyan lenne, mint az egyik. Az azért nagy kibaszás, kettő is abból, ami szar.

– Ja, az egy is sok.
Nevetnek, megint megszólal a harmadik fiú, megint azt mondja, amit szokott, hogy aludni akar.
– És az anyád? – kérdezte Deda. – Ő azért más, nem?
– Hiába más. A faterom leszarja, hogy mit akar. Tízéves koromtól arra várok, hogy végre elváljanak.
– És nem?
– Nem akarnak.
– Miért?
– Azt hiszem, miattam, hogy arra gondolnak, nekem jobb, ha ők együtt.
– És nem jobb?
– Hát nem. Rosszabb.
– Én már alszom – szólt megint a harmadik fiú.
– Gondoltuk – mondta Deda –, hogy azért nem szólsz semmit.
– Át fogom kérni magam egy másik szobába, ahol normális emberek laknak.
– Mi lesz belőled tíz év múlva? Biztos az ilyenekből lesznek az öregek.
– Belőled is az lesz – mondta a harmadik fiú.
– Belőlem, köcsög, soha. Érted? Én azt nem várom meg, utálnám olyannak látni magamat, mint amilyen te leszel.
– Alszunk? – kérdezte Péter.
– Aludjunk, hagyjuk ezt a köcsög gyereket tovább vénülni.
– Te tényleg nem akarod megélni, hogy mondjuk, negyven?
– Maximum a harmincat, annál tovább egy nappal se.
– És hogy lesz vége?
– Megoldom, ne aggódj. Vannak módszerek. A múltkor a viaduktról.
– A hajléktalanok?
– Ja, azt hitték, repülni fognak.
– Repültek is.
– De nem felfelé, mint az angyalok vagy a műholdak.
– Hát nem.
– Gyere el pénteken hozzánk – mondta Deda –, aztán ráérsz szombaton hazamenni.
– A szüleid?
– Örülni fognak – mondta Deda.

Péter egészen a füléig húzta a paplant, a lába kicsit kilógott, biztos akkor vásárolták ezeket a paplanokat, amikor még alacsonyabbak voltak az emberek. Eszébe jutott az az ágy, amit egy múzeumban látott, valamelyik királyé volt és milyen kicsi volt. A falnak fordult, és a péntekre gondolt. Együtt mennek majd Dedáékkal a buszon, először megy el hozzájuk Keszthelyre. Egy nap ott, aztán szombat délután át Tomajba az apjáékhoz, vasárnap meg vissza a koleszbe. Kik fognak az ágyában aludni, vajon kik? Milyen lomok maradnak a padlón és a polcokon?
Ettől az évtől minden második hétvégén kiadták a szobákat. Ezért kellett kéthetente hazamennie. Minden második hétvége otthon. Kibírhatatlan. Nézni az anyját, ahogy örül, mikor megérkezik, aztán visszaáll épp olyan szomorúnak, mint volt előtte, mikor még nem érkezett haza. Beszélni az apjáról, mert nem volt otthon, vagy az apjával, ha otthon volt. Nem akar ennyi időt tölteni a szüleivel. Nem akar ennyi időt a gyerekkorában tölteni, mert az a gyerekkor már nem az övé.
Gazdasági oka van, magyarázta a kollégium igazgatója az évnyitón, hogy miért kell minden második hétvégén kiköltözni, és átadni a helyüket másoknak, idegeneknek. Ebből pótolják a költségvetési hiányt. Tudjátok mennyi pénzt vontak el? Nem tudták. Mindenféle csoportok, hétvégi szobafoglalók. Ők elpakolják a holmijukat, be a szekrényekbe, mindent lesöpörnek a polcokról, aztán lelakatolják a szekrényeket. A soros betolakodók, már péntek délután rávetik magukat a szobákra, bevackolnak az ő ágyaikba. Diákok, kiránduló parasztok, csapatépítők. A vasárnapi maradványokból lehet következtetni a lakókra. Néha letépik a képeket a falról, egyszer a *Natural born killer* plakátját is teljesen szétcincálták, ami az ágy fölé volt ragasztva celluxszal. A kurva anyjukat, mondta Péter, amikor vasárnap este visszaérkezett, és arra gondolt, ha most kilépne a filmből a csaj meg a pasi, biztosan szétlőnék ezeket a faszokat, rohadék szemetek. Azok meg kiabálnának: Gyilkosok! Gyilkosok! A csaj meg röhög, és megereszt így röhögve egy sorozatot. Legalább nem hazudunk, rohadékok, kiáltja a pasi, és meghúzza ő is a ravaszt. Péter látta, ahogyan a golyók szétrepesztik a testeket, az ágyakon folyt a vér, ömlött szét, a húsok felhasadtak, kifordultak az inak, sikoltoznak a fájdalomtól, a csaj meg röhög rajtuk, és betűket rajzol a géppisztollyal, betűket rá a falra és bele a húsokba, a cafatokba. Mi van odaírva, nézi Péter a betűket, először egy I

betű, azt könnyű volt kirajzolni, az egy hullából megvolt, a G az már nehezebben sikerült, az A és a Z megint könnyebb volt. IGAZSÁG.
Péter nem bírt volna bosszút állni, nem, őt nem úgy nevelték, ő soha nem tudna olyan lenni, mint ők vagy Deda. Nem, én más vagyok, gondolta, de a szem mögött titkon mégis hömpölygött a vér, és ebbe a vérbe aludt bele, ahogyan Krisztus kedves apostola is ebbe a pirosságba szenderült, hogy onnét emelje ki lelkét a magasságok ura, és vigye az egeken túlra, a legszentebb birodalomba.

A Krisztus utáni hatvanhetes év az égetni való Néró hatalmaskodásának bűnéve volt, olvasta Péter, ahogyan a hittankönyvet régen, de ez a könyv nem volt a kezében, ez a könyv a neten volt, vagy a fejében. Ki olvas ma már könyvet, senki. A mai fiatalokat egyre nehezebb rávenni, hogy olvassanak, mondta az az ember a tévében, vagy az igazgatónő egy évnyitón, s hogy mekkora a felelőssége az oktatásnak, s persze az íróknak is, akik nem képesek olyat írni, amit el lehet olvasni, a régi írók meg túl régiek, végül idézett egy ilyen régi írótól, szeretett idézni, de senki nem figyelt oda, hogy mit, talán az anyanyelvről, hogy nincs más haza, csak az anyanyelv. Péter olvasta tovább, bár a gépről olvasást a felnőttek nem tekintették olvasásnak, hogy ez a császár elhatározta, hogy minden keresztény fattyat, így volt írva, kiirt a maga birodalmából, köztük azt is, akit Kéfásnak nevezett a Mester, aki Simon volt valaha, a meghallgató. Kéfás, kőszirt, vagy ahogy a névadásban élenjáró görögök nevezték: Péter. A Tiberis-part sűrűjébe immár bele-belemetszett a reggeli fény, a martalócok cipelték magukkal a megrablott apostolt, s az csak haladt velük, magatehetetlenül. Rossz lehetett akkor kereszténynek lenni, gondolta Péter, de mégis jó volt, hogy volt olyan világ, amiben csak ők voltak otthon, a rómaiak nem, hogy ebben a világban működött az igazság, a hazugság kívül volt rajta.

A kezek között hullámzott az apostol teste, mintha a tengeren hánykolódó bárkában volna, mint azon a szörnyű éjszakán, amikor a vihar szinte befordította őket a folyó mélyébe. A hullámok oly könnyedén hányták-vetették karjaikkal a hajót, akárha szalmaszál volna csupán, egy semmitérő dobozka. Jakab és János már halálukra készültek, szemüket hol a magasságokba vetették, hol a mélységes vízre fordították.

Uramisten, fohászkodtak, ha testünket elnyelik is a megvadult habok, legalább a lelkünket mentsd meg a fulladástól!
Péter a viharló vizet leste, mikor nem messzire a hajótól egy alakárny tűnt föl:
Nézzétek, kiáltott, kísértet!
Rémület futott végig az apostolokon: arcukat befedték tenyereikkel, hogy ne lássák a túlvilági rém közeledtét.
Ne féljetek, szólalt meg a messzi alak, én vagyok!
Krisztusunk hangja, szólalt meg Péter. Ha te vagy, Uram, kiáltott most a közeledő alak felé, parancsold a víznek, hogy hozzád mehessek!
Alighogy kimondta a szavakat, máris áthágott a hajó oldalán, s lépett rá a víz fedelére, magabiztosan, mintha remekül kövezett útra lépne. Mindkét lábával rátaposott a vízre, s a víz fedele pedig beroppant alatta, s ő kezdett nagy súllyal, ami nem volt más, mint a saját testének nehézkedése, lefelé ereszkedni, le a folyó legmélyére. Utolsó szava, ami megelőzte a levegőbugyogást, ez volt: Ments meg, Uram.
Alig merült le a mélyre, még bele se kortyolt a vízbe, még orrán sem szívta tüdejére a levest, amikor valaki megragadta a hóna alatt, s felemelte a vizek fölé. Az Úrkrisztus állt ott a hajó mellett a víztetőn, kezében, mint egy ázott ruhagönc, lógott a sziklaapostol, összetörten:
Kicsinyhitű, szólt a Megváltó, mért kételkedtél?
Péter most is felsóhajtott, mint annak idején: Uram, ments meg! De az Úr nem emelte ki ebből a viharból, hagyta, hogy a karok viharában átjusson a Vatikán-dombra, a bevégzés helyszínére.
A dombtetőn földre vetették a morzsákra hullott kősziklát, ott hevert mozdulatlanul, sorsába beletörődve, akkor aztán felnézett az égre, s az Úr oly nyugalommal szemlélte őt, mintha gyermekek növekedését óvná, mintha valamely boldogságot figyelhetné, s nem is az ő egyenegy apostolának halálát.
Hová mész, Péter, kérdezte kedvesen mosolyogva. Péter pedig nem azt mondta, hogy hová a fenébe mennék, hát éppen meghalni indultam némi külső segítséggel, és azt sem nem mondta, hogy azért ezt távolról se nevezhetjük menésnek, merthogy a láb már nem működik túl jól, szóval egy kissé össze van tördelve. Nem szólt vissza oly hirtelen, mint szokott néha, hanem csak annyit mondott:
Hozzád, Uram, hisz az örök élet igéi nálad vannak.

Az Úrkrisztus kedvesen mosolygott az egek peremén, milyen rendes is ez a Péter, gondolta, még jó, hogy rá építette az ő egyházát és nem Andrásra, mondjuk, vagy Mátéra.
És keresztet hoztak akkor a római csürhék, és odavitték az apostol mellé, és az apostol azt mondta akkor, hogy őt fejjel a föld felé verjék keresztre, mert ő még halálában sem méltó a Tündöklő Megváltóhoz. És a rómaiak megszánták az apostolt, meg tetszett is nekik a kínzás ilyesféle módja. Fejjel lefelé, mondogatták, nyelvükkel csettintgetve, hadd szenvedjen a vén gazember. És rákötözték akkor Pétert a keresztre, és megmarkolták a hatalmas faszálakat, és emelték fölfelé az apostolt, s a kereszt alig pár perc múlva már belecsúszott a neki ásott gödörbe, és állt, fölfelé, égnek nyitott szárral és széttárt fakarokkal, amire a meggyötört férfi két karja volt erősítve, s a talpak pedig a délelőtti naptól pirultak, égtek, és a fej pedig lefelé nézett a földvilág irányába. Megelégedtek végül a bűnlesők, és akkor már az apostol is megbocsátott nekik. Távolodtak a hangok, végül egyedül maradt a Vatikán-dombon, olvasta Péter, egyedül a kereszttel, fejjel a földnek, az Úr felé készülődve. A vér ömlött lefelé, bele a fejébe, és elkezdett meghalni a lába, centiről centire érezte a pusztulást, hisz az agya a rengeteg vértől élénken járt, már térdénél tartott a halál, már elérte a combokat, s aztán az ágyékot, így halt sorra a belső szervezet, a vesék, a máj, aztán a szív. Még azt is érezte, hogy a szív meghal, aztán a lélegzet is elakadt, érezte, hogy elakad a lélegzete: ez az utolsó, gondolta magában, és még az utolsó lélegzet után is gondolt valamit, s aztán kikopott a földi világból. Vége lett. Vagy épp valami újnak a kezdete.

Pénteken suli után rohantak föl a koleszba összepakolni. Minél előbb el, ez volt a fejükben, most Péternek is, mert Dedáékhoz megy, és az jó lesz, bár arra gondolt, hogy ott lesz Zsófi apja is, és a saját szemével kell látnia azt, amit eddig is tudott, de nem látott. Deda hányta be a cuccokat.
– Kéne egy olyan számítógépes játékot csinálni – mondta Deda –, amiben ilyen történelmi figurák szerepelnének, mondjuk olyat, amit a múltkor is mondtam, a szentpéteres történetet milyen frankón le lehetne gyártani.
– Biztos már van olyan – mondta Péter, nagy mozdulatokkal ráncigálva a paplanhuzatot.
– Én még nem hallottam róla. Tök jó lenne, ha te találnád ki az egészet. Én megírom a történetet, te meg átteszed az egészet gépre. Állati jó lenne.

Képzeld, Szentpéternek ott kéne hadakoznia a rómaiakkal meg mindenféle pogányokkal, hogy terjeszthesse az igét.
– És mi lenne a vége? – kérdezte Péter.
– Hát hogy keresztre feszítik!
– Akkor meg minek az a nagy harcolás végig, ha úgyis el kell pusztulnia?
– Hát nem érted, ő ott akkor nem végérvényesen halna meg, hanem megkapná az örök életet.
– Mi a faszt? Örök életet?
– Az lenne a jutalom.
– És ki lenne a legjobb játékos? Aki a legtöbb örökéletet gyűjtené össze?
– Tényleg – röhögött Deda –, kétszer nem lehet örök életet élni.
Péter nem figyelt Dedára, pakolta a koszos holmikat befelé a táskába, gyűrött ingek, nadrágok, gatyák, szórta, ömlesztette, aztán behúzta a cipzárt.
– Utálom ezt a helyet – mondta, és a táskáját hirtelen fölkapva kifordult a szobából.
– Mért nem vársz meg? – kiáltott utána Deda.
Péter nem válaszolt, ment végig a folyosón, lefelé a lépcsőn, nem szólt senkihez, néha egy-egy helló, meg jónapot, tanárnő. Így ért ki a lánykolesz elé, hogy összeszedje magának Zsófit, mint a menekülők, akik csak a legértékesebb holmit nyalábolják magukhoz: egy drágakő gyűrűt, egy képet valamikorról régről, apa és anya van rajta, akik már nem élnek, vagy ha igen, biztos nem fogja már látni őket ebben az életben. Ezeket markolják magukhoz sebtiben, kistáskába beférnek, vagy csak egyszerűen az életüket.

Még volt öt perc az indulásig, az ülőhelyek majdnem megteltek. Jegyet váltottak, aztán egészen hátra mentek, ahol egymás mellett hat szék volt. Éppen elpakolták a holmikat, mikor felbúgott a motor, és kifordultak a megállóból. Kerengett a sárga busz a városban, aztán ráfordult a kivezető útra, s immár vágtában szökött át a viadukton, azon a völgyhídon, amiről alig néhány hete a madárnyira aszott koldusok repülni akartak, fel egészen a magas égig, a szikrázó csillagok közé.
– Emlékeztek a *Született gyilkosok*-ra? – kérdezte Deda. – Emlékeztek, ahogy ott áll a csaj meg a pasi a hídon, és a mélybe ejtenek egy fehér sálat…

– Aha – szólt Péter, és arra gondolt, hogy az a régi film még egy olyan világról szólt, amivel érdemes volt szembeszegülni. Ezzel a világgal, ami lett, már harcolni sem érdemes.
– Tök olyan ez a híd is, nem?
Péter maga elé bámult, látta a jelenetet, ahogy a levegőben ringó sállal megszentelik a szerelmüket, látta magát, amint megy föl a viaduktra Zsófival, és egy átlátszó selymet lengetnek a mélység fölé, aztán egyszerre elejtik, hogy egy életük, egy haláluk, ezután már mindig egymáséi lesznek. Ez a film az ő filmjük volt. Deda mutatta meg. Senki nem látta a suliból, csak ők hárman. Ez a mi vérszövetségünk, mondta egyszer Deda, vagyis filmszövetség.
Az előttük lévő széken egy részeg férfi és egy nő kiabált.
– Adtam neked konyakot? – kérdezte a férfi. – Na, mongyad! Adtam?
– Adtál, no, adtál.
– Akkor meg mi a fasz bajod van? Ha?
– Az, hogy be vagy baszva, meg különben se akarok most.
– Jól van, bazmeg, de ezt még megbánod – recsegte a fickó hurutos hangon, aztán elővett egy pálinkásüveget, és ivott, hosszan kortyolva, aztán megint, a lehelete betakarta a buszlevegőt erős, maró szaggal. Erősebb szag volt, mint a nevelőtanáré, és nem keveredett bele az arcszesz szaga. Van még lejjebb, gondolta Péter, hogy ez a férfi és a nő lejjebb vannak, mint a nevelőtanár, és azok, akik a hídról akartak repülni, még annál is lejjebb, persze most már egészen mélyen. A férfi megpróbált benyúlni a nő melléhez, a nő ellökte a kezét. Hülye vagy, buszon vagyunk, mondta.
Deda röhögött, Péter meg csak bámult maga elé, azt tudta látni, amit akart látni. Sokat volt egyedül, sokat feküdt az ágyon, valamit kellett csinálnia, és ő azt csinálta, hogy megtanult látni belül. Most azt látta, hogy megállítják a buszt, aztán fölszáll egy fiatal férfi meg egy nő, és mennek végig a buszon, és tépdesik le a láncokat meg gyűrűket, és benyúlnak a zsebekbe a bukszákért, aztán néha meghúzzák a ravaszt, iszonyatos dördülések, rettenetes hangzavar, fröcsög szét a vér, folyik lent a padlón, a csaj röhög, na, mi van, faszikám, mondja, elég volt már a livingből meg a lavingból, és röhög, és újabb sorozat.
Ne hülyéskedj már, bébi, szólt a fickó, most ezt, most minek kellett kinyírni?

Van belőlük elég, mondta röhögve a csaj, Péter meg mondta magában: Lőj még, lőj! És ropogott megint a géppisztoly, szétmállasztotta az ülést, a húscafatok már a plafonra repültek, a vérben tapicskolni lehetett.
– Alszol? – kérdezte Zsófi.
– Á, dehogy – szólt Péter –, csak elbambultam.

A busz a part menti úton haladt. Április tizenhatodika. A nap belevágódott a víz tükrébe. Péter a nyárra gondolt, a vízparti órákra, hogy abba a szörnyű unalomba hogyan robbant bele Zsófi. Nézte az üres vizet, a nap csillogó játékát. A fény nyalábоszlopokban metszett a tükörbe, mintha járat lenne, amin föl lehet mászni a legmagasabb egekig.
– Látod, milyen fura a nap?
– Olyan, mint egy hatalmas fényalagút – mondta a lány.
– Ilyen fénytölcsér borul az emberre, mikor meghal, vagy jönnek érte az idegen lények. Elveszted a súlyodat, és emelkedni kezdesz.
– Honnét tudod? – kérdezte Zsófi.
– Olvastam a neten. Olyanok mondták, akiket elvittek az idegenek, vagy visszajöttek a halálból. Csillog körülötted a levegő, egészen könnyű lesz a tested, és elkezdesz ezen a fényösvényen sodródni a fény forrásához. Onnét hívogatnak, hogy gyere, várunk rád. Azok vannak ott, akiket a legjobban szeretsz.
Az út lejtett, házak közé értek, elvesztették a Balaton tükrét. Öt felé járt, mikor végre bejutottak a városba. A központban szálltak le, s gyalog indultak Dedáékhoz. A lakótelep a város szélén volt, emeletes betonházak, a születésük előtt épülhettek, egészen régen, mert a fák már nagyok voltak, felértek a másodikig, takarták a betonelemeket, a régi lakók már lecserélődtek, vagy ha ottmaradtak, megöregedtek. Gyerekek bicikliztek a járdán, kiabáltak. Helló, Lacika, szólt az egyikhez Deda, aztán mentek tovább, el a lakótelepi iskola mellett. Ide jártunk, mondta Deda, ez volt a legközelebb. Mentek kézenfogva, mesélte Deda, vagy csak Péter képzelte, táska a háton, megálltak a lámpáknál, ahogyan a szüleik kérték. Szófogadók és szeretik egymást, mondták, akik látták őket. A családot boldognak hitték, és boldog is volt, ha egyáltalán tudta volna valaki, mi is az, hogy boldog. A pénzük pont annyira volt kevés, hogy egy hónapot kellett gondolkodni róla, hogyan osszák be, nem volt idejük képzelegni, mi lenne, ha nem így élnének. Az elfogadás volt a boldogság, az elfogadás

fölszabadította őket. Nem azt akarni, ami van, az a szenvedés. Tudták, nekik ez a sors jutott, s rajta változtatni felesleges erőpocsékolás volna. Az évek zuhantak egymásra, s tényleg semmi sem változott, az apának apró, legalábbis Zsófi szerint, apró pocakja lett, az anya megvastagodott, legalábbis Zsófi szerint, arcukra karcokat húzott az öregedés, de ezt is csak úgy fogadták, mint a boltban a visszajárót, zsebre vágták, és mentek tovább.
Péter megrémült, hogy neki ezt a családot szeretnie kell, megrémült, hogy már szereti is őket, hogy Éva néninek szólítja a mamát és Laci bácsinak a papát, és úgy tesz, mintha része lenne ennek a négyesnek, holott ő itt csak vendég, s ha Zsófit benne hagyja, akkor elveszti őt is. Ha szereti őket, a lány soha nem lesz az övé. Mint egy rendszerbe kötött számítógép, bárhonnan bekaphatja a vírust, ami aztán szétrombolja az egész memóriát, minden emléket és tervet, mindent, ami számára a világot jelentette. Vért vetett a szeme, mikor a lány megsimogatta Laci bácsit, és odabújt hozzá. Péter a fotelben ült, nézte ezt az egészet, ezt az undorító, érzelgős jelenetet. Aztán bementek Zsófi szobájába.
– Most minek kellett annyira ölelgetned az apádat? – kérdezte idegesen.
– Mert az apám – mondta Zsófi. – Nehogy pont rá legyél féltékeny.
– Ez egyáltalán nem normális dolog. Nekem meg a kezemet se fogtad meg egész este.
– Éppen a szüleim előtt?
– Vagy szeretsz, vagy nem – mondta idegesen a fiú, és magához kezdte vonni a lányt, odabilincselni a kezével, és Zsófi nem mert elhúzódni, bár most szíve szerint szaladt volna át a másik szobába, hogy apu, itt vagy, apu, vigyázol rám, de nem, önkéntelen sodródott a fiú testéhez. Péter szeme még mindig tűzben lobogott, simogatta Zsófi arcát és a nyakát és a hátát, aztán vissza, és a kéz járása után indult a száj, pontozva haladt, meleg kerek foltok az arcon, s a foltok fölött szelet fújt az orr, Zsófi szeme becsukódott, nyál csordult a két száj forradásánál.
– Olyat kell csinálnunk – mondta Péter a csókolózás közötti szünetben –, ami csak a miénk, elszakadni mindentől, ami ehhez a rohadt világhoz köt. Feljutni a csillagok közé, újraéledni valahol a messzi fényben, végigsuhanni a nap alagútján.
Zsófi megrémült, mégis úgy érezte, most valami messzi magasba szöknek föl ketten, ahol elveszti saját súlyát, és a fény alájuk nyúl, és emeli, egyre

csak emeli őket. Ilyen az, ha van a szerelem. Újra szájára ragadt a fiú szája, az egész teste remegett a simogatástól, a karok fogságában, mintha már nem is érezné azt a nehezéket, ami a földhöz tapasztja. A magasban volt épp, amikor a szülők szóltak, hogy Péternek ágyat vetettek Deda szobájában.

Szombaton délután a hármassal ment át Tomajba. A házuk kétszintes volt, az utca felé ablak alig, mintha vár volna és nem lakóépület, az apró fürdőszobaablakok lőrések. A kertkapu kóddal nyílt. A béemvé nem állt az udvarban, csak az anyja kocsija. Péter benyitott a házba, nyitva volt az ajtó, minek zárni, mindenütt kamerák voltak, végigment a hosszú előszobán, az anyja a konyhában főzött valamit.
– Sziasztok.
– Itthon vagy, kisfiam? – fordult a gáztól az ajtó felé az anya. Kicsit mosolygott, és mindkét oldalról megpuszilta a fiút. A szem egy pillanatra felvillant, aztán megint jeges homályba bukott, és a kéz is lecsúszott a vállakról.
– Igen. Apu?
– Üzleti ügy, el kellett utazni – mondta az anya.
Péter tudta, hogy az üzleti ügy mit jelent, és az anyja is tudta. A férfi azt mondta, hogy minden tönkrement volna benne, ha ő, mármint az a nő, az üzleti ügynek nevezett nő nem jön, hogy az életét mentette meg, mert a felesége már semmit nem tudott adni neki, vele, mármint az üzleti üggyel, pedig mindent meg lehet beszélni, és szereti. Az anya hallgatta, mikor ezt elmondta, Péter a szobájában volt, és ő is hallotta. Az anya nem sírt, nem zokogott, azt gondolta, őt senki nem fogja már igazán szeretni, hogy a férfi sem szerette soha, csak melléndszegődött, mint valami csendőr, nem szól semmit, csak később. Elköltözöl, kérdezte, a férfi mellélépett. Nem tehetem meg veled, mondta, meg a gyerek is. Ha nem miattam maradsz, akkor inkább menj el, mondta az anya. De a férfi maradt, s az anyából kifagyott minden érzés, olyan lett, mint egy fényes üveglap, szép és csillogó, de hideg.
– Már megint üzleti ügy? – kérdezte Péter.
– Ilyen, ha valaki vállalkozó – mondta az anya, megtartva a hazugságot.
– Pont most?
– Nem lehetett elhalasztani. Majd telefonál.

– Az jó.
– Micsoda, hogy nincs itthon? – kérdezte az anya.
– Nem, ha telefonál.
– Mi van a suliban?
– Minden rendben.
– Eszel valamit?
– Mit lehet?
– Töltött karalábé.
– Régen ettem.
Péter az asztalhoz ül.
Anya az asztalra teszi az ételt.
Péter azt mondja, hogy nagyon jó az illata.
Anya szed.
Péter eszik.
– Ízlik?
– Nagyon.
– A koleszban milyen most a kaja? – így mondta, hogy kolesz és kaja.
– Amilyen volt. Közepes. Itthon?
– Mint a kaja a koleszban – mondta az anya.
– Amilyen volt? – kérdezte Péter, és elnevette magát.
– Igen, csak te nem vagy itthon. Ennyiben más.
– Már három éve.
– Nyáron mindig visszaszokom hozzá, hogy itt vagy, és rossz, amikor újra elmész. Furcsa, de azok a hülye számítógéphangok meg zenék, amelyek annyira idegesítenek egész nyáron, ilyenkor azok is elkezdenek hiányozni.
– Álmos vagyok.
– Megcsináltam az ágyad.
Anya megsimogatja.
Péter bemegy a szobába.
Anya azt mondta, hogy majd kapcsold le a villanyt.
Péter azt mondta, hogy lekapcsolom.
Sötét lett.

Nem lehetett tudni hány óra van. A szoba be volt sötétítve. Péter az ágyban volt még, mikor az anyja benyitott. Azt kérdezte, felkelsz, kisfiam? Péter megkérdezte, hogy hány óra van?
– Tíz – mondta az anya.
– Persze, akkor fel. Valamit el kellett volna mondanom Apunak – mondta Péter. Tulajdonképpen ezért lett volna jó, ha itthon van.
– Mit? – kérdezte az anya.
– A nyárral kapcsolatban.
– Mi van a nyárral kapcsolatban?
– Nem akarom a kempinget csinálni.
– Nem? Apád nem fogja hagyni.
– Meg akartam beszélni vele.
– Meg is kell. Ő úgy tudja, hogy már megbeszéltétek, és csinálni fogod.
– Hogy beszéljem meg, ha soha nincs itthon?
– Majd legközelebb.
– És ha akkor se lesz?
– Mért ne lenne?
– Ahogyan most. És akkor megint nem tudom, a nyár meg mindjárt itt van.
– Van még idő.
– Attól félek, hogy nem elég. Nem tennéd meg?
– Mit?
– Hogy te.
– Hogy én mondjam el?
– Csak mert én nem tudom.
– Nem, kisfiam, ezt neked kell. Tudod, hogy én hiába is mondanám.
– Tudom, csak gondoltam, szóba hozhatnád addig is, amíg újra hazajövök. Hogy tudjon ő is gondolkodni rajta.
– Gyere, kész a reggeli.

Péter iszonyodott ezektől a hétvégéktől. Evett, és látta maga előtt az árnyakat, amiket gyerekként látott a szobaajtó tejüvegén át, és hallotta is a tanítónő hangját. Nem tudta, mit mond, de hallotta, és az apját is. Nyálas, most így gondolt vissza, hogy undorító hangok szűrődtek ki a szobából.
– Nem kérsz még? – kérdezte az anya.
– Nem, köszi, elég volt.

– Nem is mondtad, milyen volt Zsófiéknál.
– Jó – mondta Péter.
– Hol laknak?
– Lakótelepen – mondta Péter.
– Elférnek? – kérdezte az anya.
– Szeretik egymást – mondta Péter, és bement a szobájába.

Bekapcsolta a gépet. Ráment a hálózatra, levelezés, felhasználónév, jelszó. Nem lehet nyitva hagyni, bárki belenézhetett, a koleszban a szobatársak, otthon az anyja vagy az apja. Senki nem tud megállni, ahová bejuthat, be akar jutni, amit megtudhat, meg akarja tudni. A betörésnek és a rablásnak egy új fajtája, amit a törvények nem tiltanak, szóval bárki büntetlenül figyelheti ki a másik ember magánéletét. A közösségi oldalak, ott persze mindent meg lehet tudni, amit ott elpöttyintettél az örökre ott marad. Péternek titkos fiókja van, oda megy fel, és figyeli, mit ír Zsófi, ha ír valamit. Most is ott volt, aztán ráment az iskola oldalára, feltett valami szöveget: „Itt élünk! Zsófi és Péter.” Nem tudta, mért tette föl, de úgy érezte ezzel megteszi az első lépést, hogy elkülönüljenek a világtól, hogy közösen különüljenek el, mert megjelölte azt a helyet, ahol ők ketten vannak. Hogy hol van az az itt, nem nevezheti meg, mert akkor mindenki megtudja, és lesz olyan, aki utánuk lopózik.

Kilépett, és benyomott egy játékprogramot. Megint egy régi játék a gyerekkorából, emlék abból az időből, amikor úgy érezte, épp ott van, ahol lennie kell, ott van anya és apa, ott van az a szoba, ahol anya melléfeküdt, hogy aludjon, ott ébresztette föl, meleg volt a keze, amikor hozzáért. Még nem is ez a ház volt, egy kisebb, és nem ház, lakás. Az a meleg kéz felemelte, amikor elesett. Nem ütötted meg magad? Nem, és akkor nem sírt, mert bátor volt.

A képernyőn török férfi indul egy palotában, hogy megkeresse Eszmeraldát. Szalad végig a folyosókon, rohan át a rácsos ajtón, és ugrik egy erkélyről egy másik erkélyre, aztán elékerülnek a palotaőrök, gyors kardcsapások és végez velük, aztán továbbmegy, de belepottyan egy verembe, széthasad a feje a kövön, a gyomrát éles karók hasítják keresztül: halott (Game over). A játék beadja újra az indító képet, és megjelenik a fiatal török férfi, újult erővel robog keresztül a járatokon, most át tud repülni a verem fölött, megússza, és eljut, majd eljut, majd eljut…

Órákon át játszott, hogy a török férfi végül megkaparinthassa a szerelmét, és együtt tűnjenek el a winchester mélyén valami elektronikus bugyorban (Game over). Néha ellenőrizte az iskola honlapját. Senki nem reagált a kiírásra. Lehevert az ágyra, arra a beszélgetésre gondolt, amit majd az apával kell lezavarnia, lezavarni, gondolta, hogy így jutott eszébe. Hogy megbeszélje azt, amit már Dedával megbeszélt, hogy nem kemping, hanem közös program, s hogy majd lesz Dedának is valaki, nem a hülye Juli, hanem valaki normális, ő meg Zsófival. Nem a Balaton, hanem, mondjuk, a tenger. Mért ne lehetne a tenger? Régen voltak a szüleivel. Csak egy hét, mert az apának dolgoznia kellett, meg nem halaszthatta el az üzleti ügyeit túl hosszú időre. Nem engedhette meg, hogy az üzleti partnere felmondja az együttműködést.
Arra gondolt, ha hazajön az apa, rögtön megbeszéli vele. Itthon van, gondolta, ezt kérdezi az anyjától, aki halkan válaszol, vagy csak bólint, mert Péter nem hallott semmit. Egy árnyék közeledett a szobaajtó felé, egyre nagyobb sötétség terült a tejablakra. Mintha egy filmben lenne, a szeme kicsit káprázott is a képernyőtől. Egy film, ahol megjelenik a bűnvilág óriása, hogy beváltsa gaztetteit. Ösztönösen nyomott egyet az enteren, mintha a gépen védőprogram lenne, egy ágyú, vagy géppuska, ami kiiktatja a gonoszt. Megreccsent a kilincs, megmozdult az ajtó, az árny áttört a határon, és behatolt a szobába:
Szia, Péter, köszönt, aztán odalépett mellé, a géphez és megölelte. Minden rendben a suliban?
Semmi gond, válaszolta Péter, és érezte megint a dőlést, hogy az erő, a vállára helyezett kéz súlya felfordítja a testét.
Képzeld, beszereztem egypár műanyag kenut.
Péter zavartan nevetett, de nem mert ellenkezni, pedig tudta: ezen a nyáron ő nem fogja a nyaraló turistáknak bérbe adni a vízibiciklit, nem fogja csinálni, nem, soha többet. Záródott az ajtó, Péter látta a tejüvegen át, ahogyan a hatalmas szörnyeteg távolodik, és megy összefelé, egyre kisebbre, s akkor egy másik test is föltűnik, mint régen, de most nem fonódik a férfira, hanem elsurran mellette.
Nyílik az ajtó. Ez most tényleg van, nem a képernyő és nem a fejében. Gyere, ebédelni, mondta az anya. Elment a nap, gondolta Péter, s hogy majd, ha az apával beszél, mindenképpen megmondja, hogy nem fog a kölcsönzőben dolgozni, mindenképpen azt mondja, amit elgondolt, hogy

mondani fog, azt, amit ő akar, és nem azt, amit az apa. Nem érdekli, hogy vannak új kenuk. Leszarja az egész strandot, ő akar strandoló lenni, ő akar nyaralni. Nem akarja nézni egész nyáron a mások nyarát.

Vasárnap délután. Vissza a városba. A buszablakból nézte a strandot, most teljesen üres, a fű vizenyős a tavaszi csapadéktól, a fák épphogy mutatnak valami zöldet, sokáig húzta magát a tél, hiába igyekeztek a tavaszi hónapok, titokban vissza-visszatért. Üres volt az elkerített térség, mint egy kifordított kabát. Miért pont kifordított kabát, gondolta, talán mert abban nincs senki? Leszállt. Zsófi még nem volt ott. Várt, ahogy szokott, idegesen, mintha a busz késése is azt bizonyítaná, Zsófi nem szereti eléggé. Állt a megállóban, és tüdőzte azt a rettenetes bűzt, amit egy buszmegálló árasztani bírt. A sofőrök az autóversenyek ámulatában ringva pörgették a gépeket, s a kipufogók szorgalmasan köpték az olajos füstöt kifelé. A várakozó úgy érezte, hogy kívül-belül átkeni ez a rettenetes szag, hogy olyan sötétkoszos lesz a bőre és a húsa, akár a levegő, s a fülében pedig örök életre ott marad egy monoton búgás. Csörgött a telefonja. Az apa az. Felvegye, ne vegye fel. Nem tudott dönteni, aztán felvette. Ez nem döntés volt, csak egy mozdulat. Apa azt mondta, hogy szia, Peti. Péter azt mondta, hogy szia.
– Otthon vagy még? – kérdezte az apa.
– Nem, már megérkeztem – mondta a fiú.
– Sajnálom nagyon, hogy nem tudtam otthon lenni, de…
– Tudom, mondta anyu, hogy üzleti ügy.
– Különben jól vagy?
– Jól, persze, minden rendben.
– És a suliban?
– Az iskolában is.
– Kolesz?
– A kollégium is rendben.
– Valamit meg kellett volna beszélnünk.
– Mit?
– Nem baj, ha telefonon?
– Nem.
– Szóval a nyarat.
– A nyarat?

– Ja, hogy mi legyen.
– Hogyhogy mi legyen?
– Hogy idén is kéne a kölcsönzést.
– A kölcsönzést?
– Igen, nem számítottál rá?
– De igen, de most, szóval, azt hiszem, hogy…
– Idén is neked kéne…
– Nekem?
– Igen.
– És nem lehet, hogy…
– Szerintem megéri. Elég jól lehet vele keresni, idén jobb lesz a szezon, mint tavaly. És nekem is jobb, ha te teszed el a pénzt, nem valaki idegen.
– De én arra gondoltam, hogy…
– Mire, hogy esetleg újítsunk valamit? Vegyek olyan vízitraktort?
– Nem, hanem hogy esetleg, hogy nem egész nyáron…
– Hogy érted, hogy nem egész nyáron? Nem zárhatok be.
– Hogy nem én lennék végig.
– Az úgy nem lenne jó. Hülyeség volna megbontani. Meg kit tudok találni, mondjuk olyankor, amikor már vége a szezonnak? Csak úgy éri meg mindenkinek, hogy egész nyáron csúcsidőben is, meg a végén is.
– Biztos akad valaki.
– Nem akarom átadni másnak. Legyen ez a kettőnk biznisze. (Így mondta, biznisz.) Az első közös. Ami csak a miénk.
– Szóval akkor egész nyáron kell?
– Jó így?
– Nem lehet másképp?
– Tulajdonképpen nem. Majd párszor én is beállok. Besegítek, ha a haverjaid jönnek. Jó lesz így?
– Jó.
– Mikor jössz legközelebb haza?
– Két hét múlva – mondta Peti, de magában azt mondta, egy darabig biztos nem.

Egy órát kellett várnia. A sárga busz éles kanyarral fordult az állomás felé. Már messziről látta, hogy Deda és Zsófi föláll. Fékezés, az utasok teste előre-, aztán hátralendül, kapaszkodnak fönt valamibe, megáll, kicsapódik

az ajtó, az utasok lassan egymásra botolva jutnak lefelé. Mondanak valamit, hogy bocsánat, vagy hogy jobban is vigyázhatna.
– Ott ül. Vár – mondta Deda, mert meglátta a buszablakból Pétert.
– Mindig vár – mondta Zsófi.
– Vár állott, s most kőhalom – röhögött Deda.
– De hülye vagy! – mondta Zsófi, de ő is elnevette magát, tanulták ezt a verset.
Péter nézte őket. Hátul ültek, utolsók voltak, akik lejutottak a buszról.
Szia, Péter, ezt mondta Deda. Sziasztok, ezt mondta Péter.
– Valami baj van? – ezt kérdezte Zsófi.
– Nem, semmi – ezt válaszolta Péter.
– Régen vársz? – ezt kérdezte Zsófi.
– Az én buszom előbb jött, ráadásul most valahogy a menetrendnél is előbb – ezt válaszolta Péter.
– De tudtad, hogy mikor jövök.
– Csak azt nem értettem, hogy a te buszod mért nem érkezik kicsit előbb, mért van az, hogy pont az enyém, hogy ez direkt van így?
– Na látod, ezek azok a kérdések – szólt közbe Deda –, amikre még a görögök sem tudták a választ.
– Azért érdekes, hogy így van – mondta Péter –, mert nincs olyan, hogy véletlen.
– Szerintem ebben nincs semmi érdekes, mert ez nem jelent semmit, csak egy tény – mondta Deda. – Mi volt otthon?
– Semmi – mondta Péter.
– Semmi? – kérdezte Deda. – A faterod?
– Nem volt.
– Akkor a nyárról még nem beszéltél vele?
– De, telefonon.
– És mondtad neki, hogy nem?
– Tulajdonképpen igen.
– Hogyhogy tulajdonképpen?
– Hogy igen, mondtam.
– Nem szólt semmit?
– Nem.
– Nem akarta, hogy mégis?
– Nem.

– Egész jófej a faterod – mondta Deda –, eddig nem is gondoltam volna, azt hittem, szóba se lehet neki hozni.
– Meg lehetett beszélni – mondta Péter.
– Ez tök jó – mondta Zsófi –, akkor lehetünk együtt a nyáron.
– Lehetünk – mondta Péter.
– Ti most csináltok még valamit? – kérdezte Deda.
– Csinálunk valamit, Peti? – kérdezte Zsófi.
– Még sétálunk egy kicsit – mondta Péter.
– A kolesz felé? – kérdezte Deda.
– Nem, arra majd később – mondta Péter.
– Ha nem, hát nem. Én viszont bemegyek. Szevasztok.
– Helló!
– Aztán nehogy elcsöcsörésszétek az időt. Tízre be kell érni!
– Fú, de nagyon vicces vagy – mondta Zsófi.
– Igyekszik az ember.
Deda elindult a kolesz felé.
Ketten maradtak.
El fognak indulni ők is, de még állnak.

– Valami bajod van? – kérdezte Zsófi.
– Nincs.
– Olyan furcsa vagy. Otthon volt valami?
– Nem, semmi.
– Akkor?
– Én nem megyek vissza a koleszba.
– Hogyhogy nem?
– Utálom.
– Eddig is utáltad.
– De most jobban.
– Nem akarsz bent lakni?
– Nem.
– Akkor hol akarsz?
– Máshol.
– És a suli?
– Leszarom.
– Mit akarsz akkor?

– Valami különlegeset csinálni.
– De mit?
– Nem tudom, de nem akarok már iskolába járni, nem akarok a koleszban lefeküdni, nem akarom hallgatni a nevelőtanár hangját, nem akarom hallgatni a Dedát, hogy mit gondol, mert én nem azt gondolom. Én valami mást akarok.
– Mást, ez jól hangzik, hogy mást, de mit?
– Hogy örökre együtt legyünk, azt akarom.
– De hát együtt vagyunk.
– Úgy, hogy ne legyek külön én, meg ne legyél külön te.
– Én is ezt akarom, csak meg kell várni, hogy tizennyolc legyek.
– Én nem akarok arra várni.
– Hová megyünk most?
– Csak gyere – mondta Péter, és húzta a lányt maga után. – Gyere! – kiáltott újra, és a kezénél fogva továbbhúzta Zsófit. Hagyjuk itt a táskákat, mondta Péter, amikor elértek egy padhoz. El fogják lopni, mondta Zsófi. Itt már nem jár senki, mondta Péter. A táskák maradtak, ők pedig mentek tovább, el a sziklafal mellett, egymáshoz ütődő ölelésben, végig a kemény kőbe metszett úton, aminek a folytatása a völgyhíd volt. A karcsú ív könnyen nyúlt át a szakadék fölött, ahogy az apa lendíti erős karját az anya vállához. Ezt olvasta Péter, de most nem jutott eszébe.
– De hová? – kérdezte újra a lány.
– Fel a völgyhídra, van ott egy jó hely. Nyugodt. Nem jár senki.
– Én nem ismerem az utat, nem voltam ott még soha.
– Én ismerem, mindig odamentem, amikor még nem voltál. Ott ültem, és néztem, ahogy mennek el az autók nappal, este meg azt, ahogy nem mennek, hogy üres.
– Én még csak busszal.
– Az más. Busszal és nappal, az teljesen más.
– Itt föl a lépcsőn? – kérdezte Zsófi, amikor a lépcsőhöz értek.
– Itt. És már fönt is vagyunk. Csend van. Vasárnap este. Vasárnap este mindig ilyen itt.
– Nincs autó se – mondta Zsófi –, milyen fura, hogy ennyire ki tud halni egy város.
– Ilyenkor már nem járnak.
– Milyen sötét van lent – mondta Zsófi. – Mi van alattunk?

– Olyan, mint egy nagy párna. Mindig arra gondoltam, hogy ez egy nagy párna.
– Hogy mi? Párna?
– Ugye nem lehet elhinni, hogy nem puha.
– Puha? Mi puha? – kérdezte Zsófi.
– Itt a levegő alattunk, egy puha fekete párna.
– Nem látom, csak azt látom, hogy nem látok semmit – mondta Zsófi.
– Mert nincs ott semmi. Bokrok és szemét. Mindenki ledobálja. Ülj fel a korlátra.
– Szabad? – kérdezte Zsófi.
– Persze.
– Nem veszélyes? – kérdezte Zsófi.
– Ilyenkor semmi nem veszélyes, ilyenkor minden olyan, hogy biztonságos.
– Te is? – kérdezte Zsófi. – Felülsz?
– Igen. Melléd. Most csak mi vagyunk itt. Az egész korlát a miénk, az egész viadukt a miénk, a levegő alatta a miénk, és te az enyém vagy, én meg a tiéd. Megcsókollak.
– Jó – mondta Zsófi, amikor Péter átölelte, megcsókolta, és a szájával lassan elkezdte dönteni, nyomni hátra és hátra és hátra.
– Mit csinálsz most? – ezt kérdezte Zsófi ijedten.
– Csak simogatlak, ne félj – ezt válaszolta Péter.
– De nyomsz hátrafelé – ezt mondta Zsófi.
– A kezem ott van, foglak, ne félj – ezt mondta Péter.
– Ne nyomj hátra, hallod? Ne nyomj! Félek – ezt mondta Zsófi.
– Csak megcsókollak. Érzed, ahogy egymásba folyik a lélegzetünk – ezt kérdezte Péter.
– Péter, én félek, félek, engedj már el, Péter, Péter – ezt mondta Zsófi.
– Ne félj!
– De átbillenek, Péter, Péter!
– Egy másik világba, ahol jobb lesz!
– Péter, fogj meg, Péter!
– Egy más világba, ahol fény leszel majd!
– Én nem akarok fény lenni! Ez egy hülyeség, Péter – mondta Zsófi.
– És én is fény leszek, egy kis csillag, ahogy Deda mondta.
– Péter, Péter, Péter!!!!

Lassan jutottak el addig a pontig, ami eldönti az irányt, fordultak lefelé a korlátról, ahogyan a török zúgott át a képernyőn, le a hegyes tőrökbe, game over, mondta egy géphang, ők pedig bele a sötét puha párnába, amin átzuhanva majd fölszikrázik a fény, és puffant valami alul, senki nem hallotta, hisz minden beleveszett az álomba, az Úrnak szolgái pedig… Az úrnak szolgái fényesebb vidékeken őrködtek.

Európa Könyvkiadó, Budapest 2022
www.europakiado.hu
www.facebook.com/europakiado
www.alexandra.hu
www.moobius.hu
www.facebook.com/hayjanos
Felelős kiadó Kuczogi Szilvia igazgató
Szerkesztette Papp Sándor Zsigmond
Kézirat-előkészítő Tomka Eszter
Korrektor Hernád Imre
Művészeti vezető Tabák Miklós
Borítótervező Tabák Miklós
A borító Háy János festményének felhasználásával készült.

ISBN 978 963 504 695 9